SHARI

LAPENA

Străinul de acasă

DE LA AUTOAREA BESTSELLERULUI
CUPLUL DIN VECINI

#1 BESTSELLER CANADIAN
NEW YORK TIMES BESTSELLER
UK SUNDAY TIMES BESTSELLER

VIRTUAL-PROJECT.EU

TREI

SHARI LAPENA

STRĂINUL DE ACASĂ

Original: *A Stranger in the House* (2017)

Traducere din engleză de:
ALEXANDRA FUSOI

virtual-project.eu

2018

PROLOG

Locul ei nu e aici.

O ia la goană pe ușa din spate a restaurantului abandonat, împleticindu-se în beznă – cele mai multe dintre felinare sunt arse sau stricate – și gâfâind zgomotos. Fuge ca un animal cuprins de panică spre locul unde și-a parcat mașina, abia conștientă de ceea ce face. Reușește cumva să deschidă ușa. Își pune centura fără să se gândească, întoarce mașina din două mișcări în scârțâit de roți și pornește val-vârtej din parcare, virând imprudent pe drum fără să încetinească. Îi atrage atenția ceva din complexul comercial de peste drum, dar n-are timp să proceseze ce vede, pentru că a ajuns deja într-o intersecție. Trece pe roșu, accelerând. Nu poate gândi.

Altă intersecție – o străbate accelerând. Conduce mult peste limita de viteză, dar nu-i pasă. Trebuie să se îndepărteze.

Altă intersecție, alt semafor roșu. Au început deja să treacă mașinile din cealaltă parte. Nu se oprește. Dă buzna în intersecție, ocolind o mașină care-i taie calea și lăsând un adevărat haos în urma ei. Aude urletul frânelor și claxoane violente în spate. E periculos de aproape să piardă controlul mașinii. Și după aceea îl pierde de-a binelea – are un moment de limpezime, de neîncredere, în timp ce apasă frenetic frâna. Mașina care derapează sare pe bordură și plonjează cu botul într-un stâlp.

Capitolul unu

În seara fierbinte de august, Tom Krupp îşi parchează maşina – un Lexus luat în leasing – pe aleea casei lui atrăgătoare, cu două etaje. Casa, cu un garaj pentru două maşini, are în faţă o peluză generoasă şi este înconjurată de copaci bătrâni şi frumoşi. În dreapta drumului de acces, o alee cu dale ajunge până în faţa verandei, cu trepte care duc spre o uşă de lemn solidă, aflată la jumătatea faţadei. În dreapta uşii din faţă e o fereastră panoramică întinsă pe toată lăţimea sufrageriei.

Casa se află pe o stradă uşor în curbă, care se termină într-o fundătură. Clădirile din jur sunt toate la fel de frumoase şi de bine întreţinute şi sunt relativ asemănătoare. Cei care stau aici sunt oameni de succes şi aşezaţi; toţi sunt puţin cu nasul pe sus.

Această suburbie liniştită şi prosperă din nordul New York-ului, cu populaţie formată în majoritate din cupluri de oameni de carieră şi familiile lor, pare să nu ştie de problemele oraşelului care o înconjoară, să nu aibă habar de problemele lumii largi, de parcă aici visul american şi-ar continua existenţa, liniştit şi netulburat.

Dar decorul idilic nu se potriveşte cu starea de spirit de-acum a lui Tom. Stinge farurile, opreşte motorul şi rămâne o clipă neliniştit în întuneric, detestându-se.

După aceea, cu o tresărire, observă că maşina soţiei sale nu se află la locul ei pe alee. Se uită mecanic la ceas: douăzeci şi unu şi douăzeci. Se întreabă dacă n-a uitat el ceva. *Trebuia să iasă pe undeva?* Nu reuşeşte să-şi aducă aminte să fi spus ceva de genul ăsta, dar în ultima vreme a fost foarte ocupat. *Poate că a ieşit doar să cumpere ceva şi o să se întoarcă în orice clipă.* A lăsat lumina aprinsă; iar asta dă casei o strălucire primitoare.

Coboară din maşină în seara de vară – miroase a iarbă proaspăt cosită –, înăbuşindu-şi dezamăgirea. Voia, destul de înflăcărat, să-şi vadă soţia. Rămâne o clipă cu mâna pe plafonul maşinii şi se uită peste drum. Apoi îşi ia servieta şi sacoul de pe locul pasagerului şi închide plictisit uşa. Ajunge la treptele din faţă şi deschide uşa. E ceva în neregulă. Îşi ţine răsuflarea.

Tom rămâne complet nemişcat în prag, cu mâna pe clanţă. În primul moment, nu ştie ce-l deranjează. Apoi îşi dă seama despre ce e vorba. Uşa nu era încuiată. Asta în sine nu e ceva ieşit din comun – de cele mai multe ori, când vine acasă seara, deschide uşa şi intră direct, pentru că de obicei Karen e acasă şi-l aşteaptă. Dar ea a plecat cu maşina şi a uitat să încuie uşa. Asta-i

ceva foarte neobișnuit pentru nevastă-sa, care e maniacă în privința încuiatului ușilor. Expiră încet. *Poate că a fost pe grabă și a uitat.*

Studiază rapid din priviri sufrageria, un dreptunghi tihnit de gri-deschis și alb. E liniște completă; e evident că nu e nimeni acasă. A lăsat luminile aprinse, așa că probabil n-a plecat pentru multă vreme. *Poate că s-a dus să ia lapte.* Probabil c-o să găsească un bilețel. Își azvârle cheile pe măsuța de lângă ușă și se duce direct în bucătăria aflată în fundul casei. E mort de foame. Se întreabă dacă ea a mâncat deja sau dacă îl așteptă cu masa.

E clar că pregătea cina. Vede o salată aproape terminată; s-a întrerupt în timp ce tăia o roșie. Se uită la tocătorul de lemn, la roșie și la cuțitul ascuțit de lângă ea. Pe blatul de granit sunt paste, pregătite de pus la fiert, iar pe aragazul de oțel inoxidabil, o cratiță mare cu apă. Aragazul e închis, iar apa din cratiță e rece; bagă un deget în ea ca să verifice. Se uită pe ușa frigiderului să vadă dacă e vreun mesaj – pe tăblița albă nu e scris nimic pentru el. Se încruntă. Scoate telefonul mobil din buzunarul de la pantaloni și verifică să vadă dacă n-are vreun SMS de la ea, pe care să nu-l fi zărit. Nimic. Acum e ușor iritat. Ar fi trebuit să-i spună.

Tom deschide ușa frigiderului și rămâne acolo o clipă, holbându-se absent la conținutul lui, apoi ia o bere de import și se hotărăște să pună pastele la fiert. E sigur c-o să se întoarcă din clipă în clipă. Se uită curios în jur, să vadă ce s-ar fi putut termina. Au lapte, pâine, sos de paste, vin și parmezan. Verifică la baie – e o grămadă de hârtie igienică. Nu-i trece prin cap nimic altceva care să fi fost strict necesar. În timp ce așteaptă să fiarbă apa, o sună pe mobil, dar ea nu-i răspunde.

După un sfert de oră, pastele sunt gata, dar nici urmă de nevastă-sa. Tom lasă pastele într-o strecurătoare în chiuvetă, închide ochiul de sub cratița cu sos de roșii și se plimbă neliniștit prin sufragerie, uitând de foame. Se uită pe fereastra panoramică peste peluză și către strada de dincolo de ea. *Unde dracu' e?*

Începe să se panicheze. O sună din nou pe mobil și aude o ușoară vibrație venind din spate. Își smucește capul în direcția sunetului și-i vede telefonul, care bâzâie pe spătarul canapelei. *Rahat. Și-a uitat telefonul. Cum să dea de ea acum?*

Începe să se uite prin casă după vreun indiciu care să-i spună unde s-ar fi putut duce. Sus, în dormitor, descoperă uimit că geanta ei e pe noptieră. O deschide cu degete stângace, ușor vinovat că scotocește în poșeta soției. I se pare ceva intim. Dar este o situație de urgență. Răstoarnă conținutul în mijlocul patului lor făcut cu grijă. Are acolo portofelul, rujul, un pix, un pachet de șervețele – toate sunt acolo. *Deci nu s-a dus la cumpărături. Poate că a ieșit puțin să-și ajute vreo prietenă? Vreo urgență oarecare?* Totuși, și-

ar fi luat poşeta cu ea, dacă ar fi plecat cu maşina. Şi nu l-ar fi sunat până acum, dacă ar fi putut? Putea să împrumute telefonul altcuiva. Nu-i stă în fire să fie nepăsătoare.

Tom se aşază pe marginea patului, destul de dărâmat. Inima îi bate prea tare. Ceva nu e în regulă. Se gândeşte că poate ar trebui să sune la poliţie. Îşi imaginează cum ar decurge discuţia. *Soţia mea a ieşit şi nu ştiu unde e. A plecat fără telefon şi geantă. A uitat să încuie uşa. Nu-i stă deloc în fire.* Probabil că nu l-ar lua în serios, dacă e plecată de aşa de puţin timp. N-a văzut niciun semn de luptă. Nu e nimic deranjat.

Se ridică brusc de pe pat şi cercetează rapid toată casa. Dar nu dă peste nimic alarmant – niciun telefon scos din furcă, nicio fereastră spartă, nicio pată de sânge pe podea. Chiar şi aşa, răsuflă la fel de neliniştit ca şi înainte.

Ezită. Poate că poliţia o să creadă că s-au certat. N-o să conteze dacă le spune că nu s-au certat, dacă le spune că nu se ceartă aproape niciodată. Că au o căsnicie aproape perfectă.

În loc să sune la poliţie, dă fuga înapoi în bucătărie, unde Karen păstrează o listă cu numere de telefon, şi începe să le sune pe prietenele ei.

*

Privind maşina făcută praf din faţa lui, poliţistul Kirton clatină resemnat din cap. Oameni şi maşini. A văzut lucruri care te fac să-ţi goleşti stomacul pe loc. De data asta nu fusese aşa de rău.

Victima accidentului, o femeie, probabil de vreo treizeci şi ceva de ani, n-avusese acte de identitate la ea. Nicio geantă, niciun portofel. Dar în torpedo se aflau talonul şi asigurarea. Maşina e înmatriculată pe numele unei oarecare Karen Krupp, cu domiciliul pe Dogwood Drive, numărul 24. Care va avea de dat nişte explicaţii. Şi or să fie şi nişte acuzaţii. Deocamdată, a fost dusă cu ambulanţa la cel mai apropiat spital.

Din câte îşi poate da seama, şi potrivit declaraţiilor martorilor, gonea mâncând pământul. A trecut pe roşu şi a zdrobit maşina Honda Civic roşie într-un stâlp. E o minune că n-a mai fost rănit şi altcineva.

Probabil că era drogată, îşi zice Kirton. O să i se facă un test toxicologic.

Se întreabă dacă maşina e furată. Destul de simplu de aflat.

Doar că nu arăta ca o hoaţă de maşini sau o drogată. Arăta ca o gospodină. Din câte putea el să-şi dea seama, cu tot sângele ăla.

*

Tom Krupp i-a sunat pe cei cu care ştie că se vede Karen cel mai des. Dacă nici ei nu ştiu unde e, atunci nu mai aşteaptă. Sună la poliţie.

Mâna îi tremură când ia din nou telefonul. Îi e teamă de paralizează.

Se aude o voce pe fir:

— 911. Care este urgenţa dumneavoastră?

*

Imediat ce deschide ușa și-l vede pe polițist în prag, cu chipul grav, Tom știe că s-a întâmplat ceva foarte rău. Îl cuprinde o groază care-i provoacă greață.

— Sunt polițistul Fleming, spune acesta, arătându-i legitimația. Pot să intru? întreabă el respectuos, cu glas scăzut.

— Ați ajuns repede, răspunde Tom. De-abia am sunat la 911 acum câteva minute.

Are senzația că s-ar putea să intre în stare de șoc.

— N-am venit în urma unui apel la 911, spune polițistul.

Tom îl conduce în sufragerie și se prăbușește pe canapeaua albă mare, de parcă i-ar fi cedat picioarele, fără să se uite la chipul polițistului. Vrea să amâne cât mai mult momentul adevărului.

Dar momentul acela a venit. Constată că abia mai poate respira.

— Lăsați capul în jos, spune polițistul Fleming și-i pune cu blândețe mâna pe umăr.

Tom își lasă capul în poală, având senzația că e pe punctul de a leșina. Se teme că lumea lui se sfârșește. După o clipă, ridică privirea. Habar n-are ce urmează, dar știe că nu poate fi ceva bun.

Capitolul doi

Cei trei băieţi – doi de treisprezece ani şi unul de paisprezece, căruia îi dăduseră tuleiele pe buza de sus – sunt învăţaţi să-şi facă de cap. Copiii cresc repede în zona asta a oraşului. Seara târziu, nu stau acasă, zăbovind la monitoarele computerelor şi făcându-şi lecţiile sau băgaţi în pat. Stau pe-afară, gata să intre în bucluc. Şi se pare că asta au făcut.

— Hei, spune unul dintre ei, oprindu-se brusc lângă uşa restaurantului abandonat unde trag uneori câte un joint, dacă au.

Ceilalţi doi vin în jurul lui, apoi se opresc, privind încordaţi în beznă.

— Ce-i asta?

— Cred că e un mort.

— Nu mai spune, Sherlock.

Cu simţurile dintr-odată în alertă, băieţii încremenesc, temându-se că ar mai putea fi cineva acolo. Dar îşi dau seama că sunt singuri.

Unul dintre băieţii mai mici râde nervos, uşurat.

Înaintează curioşi, privind cadavrul de pe podea. E un bărbat, trântit pe spate, cu urme clare de împuşcături pe faţă şi piept. Cămaşa deschisă la culoare e îmbibată de sânge. Niciunul dintre ei nu e defel sperios.

— Mă întreb dacă are ceva la el, spune băiatul mai mare.

— Mă îndoiesc, răspunde unul dintre ceilalţi.

Dar băiatul de 14 ani îşi strecoară expert mâna într-unul dintre buzunarele de la pantalonii mortului, scoţând un portofel. Scotoceşte prin el.

— Se pare că avem noroc, spune el cu un rânjet, ridicând portofelul deschis ca să-l vadă şi ceilalţi.

E plin de bancnote, dar în beznă e prea greu de spus câţi bani sunt acolo. Din celălalt buzunar scoate un telefon mobil.

— Luaţi-i ceasul şi restul, le spune el celorlalţi, cercetând cu grijă pe jos în căutarea unei arme.

Ar fi grozav să găsească o armă, dar nu vede niciuna.

Unul dintre băieţi îi scoate ceasul. Celălalt se chinuie un pic cu un inel de aur masiv, dar până la urmă îl smulge de pe degetul cadavrului şi-l strecoară în buzunarul jeanşilor. După aceea, pipăie la gâtul omului, să vadă dacă are vreun lănţişor. N-are.

— Ia-i cureaua, comandă băiatul mai mare, evident şeful. Şi pantofii.

Mai furaseră şi înainte diverse lucruri, deşi niciodată de la un cadavru. Erau entuziasmaţi, cu răsuflarea întretăiată. Depăşiseră un fel de limită.

— Trebuie să ieşim de-aici, spune apoi băiatul mai mare. Şi nu puteţi spune nimănui.

Ceilalţi doi ridică privirea spre băiatul mai înalt şi dau din cap în tăcere.

— Nu ne lăudăm nimănui cu ce am făcut. Aţi priceput? continuă cel mai mare.

Ceilalţi dau din nou din cap, cu multă convingere.

— Dacă întreabă cineva, n-am fost niciodată aici. Hai să ne cărăm.

Cei trei băieţi se strecoară repede afară din restaurantul abandonat, luând cu ei lucrurile bărbatului mort.

*

Tom îşi dă seama după vocea poliţistului, după expresia lui, că veştile sunt foarte proaste. Poliţia trebuie să dea veşti tragice în fiecare zi. Acum e rândul lui să le primească. Însă Tom nu vrea să ştie. Vrea să-şi ia de la capăt toată seara – să coboare din maşină, să vină la uşa din faţă şi s-o găsească pe Karen în bucătărie, pregătind masa. Vrea să-şi pună braţele în jurul ei, să-i simtă parfumul şi s-o strângă la piept. Vrea să fie totul cum era. Dacă n-ar fi ajuns acasă aşa de târziu, poate că aşa s-ar fi petrecut lucrurile. Poate că e vina lui.

— Mă tem că a avut loc un accident, spune poliţistul Fleming, cu vocea gravă şi privindu-l cu compasiune.

Ştia el. Tom se simte amorţit.

— Soţia dumneavoastră conduce o Honda Civic roşie? întreabă poliţistul.

Tom nu răspunde. Nu se poate întâmpla aşa ceva.

Poliţistul citeşte un număr de înmatriculare.

— Da, răspunde Tom. E maşina ei.

Vocea îi sună ciudat, de parcă vine din altă parte. Se uită la poliţist. Timpul pare să-şi fi încetinit curgerea. Acum o să-i spună. O să-i spună că a murit.

— Şoferiţa este rănită, spune cu blândeţe poliţistul Fleming. Nu ştiu cât de grav. E în spital.

Tom îşi acoperă faţa cu mâinile. N-a murit! E rănită, dar simte cum îl cuprinde un val de speranţă dezlănţuită că poate nu-i chiar aşa de rău. Poate că o să fie bine. Îşi îndepărtează mâinile de pe faţă, inspiră profund şi tremurat şi întreabă:

— Ce dracu' s-a întâmplat?

— În accident a fost implicat un singur vehicul, spune încet poliţistul Fleming. Maşina a intrat frontal într-un stâlp.

— Cum? întreabă Tom. Cum poate să intre o maşină într-un stâlp fără niciun motiv? Karen e o şoferiţă extraordinară. N-a avut niciodată vreun accident. Trebuie să-l fi provocat altcineva.

Tom observă expresia reţinută de pe chipul poliţistului. Ce anume îi ascunde?

— Şoferul nu avea acte de identitate, spune Fleming.

— Şi-a lăsat geanta aici. Şi telefonul.

Tom îşi trece mâinile peste faţă, încercând să nu clacheze.

Fleming îşi lasă capul într-o parte.

— Domnule Krupp, relaţia dintre dumneavoastră şi soţia dumneavoastră e bună?

Tom îl priveşte consternat.

— Da, bineînţeles.

— Nu v-aţi certat, n-au luat-o lucrurile un pic razna?

— Nu! Nici măcar nu eram acasă.

Poliţistul Fleming se aşază într-un fotoliu în faţa lui Tom şi se apleacă.

— Împrejurările… în fine, există o mică posibilitate ca femeia care conducea maşina, cea care a avut accidentul, să nu fie soţia dumneavoastră.

— Cum? întreabă Tom, luat prin surprindere. De ce? Ce vreţi să spuneţi?

— Pentru că nu avea acte de identitate asupra ei, în momentul acesta nu suntem de fapt siguri că soţia dumneavoastră conducea maşina, ci doar că este maşina ei.

Tom îl ţintuieşte cu privirea, rămas fără grai.

— Accidentul s-a petrecut în partea de sud a oraşului, la intersecţia dintre Prospect şi Davis Drive, spune ofiţerul Fleming, privindu-l cu subînţeles.

— Exclus, răspunde Tom.

Era una dintre cele mai rău-famate zone ale oraşului. Karen n-ar fi călcat acolo nici ziua în amiaza mare, cu atât mai puţin singură după lăsarea întunericului.

— Ştiţi ce motiv ar fi putut avea soţia dumneavoastră, Karen, să conducă imprudent – să depăşească viteza legală şi să treacă pe roşu – în partea aceea a oraşului?

— Poftim? Ce tot spuneţi?

Tom se uită neîncrezător la poliţist.

— Karen *n-ar* fi în partea aia a oraşului. Şi nu depăşeşte *niciodată* viteza legală… n-ar trece *niciodată* pe roşu.

Se prăbuşeşte pe canapea. Simte un val de uşurare.

— Nu-i soţia mea, spune el cu certitudine.

O cunoaşte pe soţia lui, n-ar face niciodată aşa ceva. Aproape că zâmbeşte.

— E altcineva. Probabil că i-a furat cineva maşina. Slavă Domnului!

Se uită la poliţist, care-l cercetează în continuare cu îngrijorare profundă. Şi după aceea îşi dă seama, iar panica revine pe loc.

— Şi atunci, unde-i soţia mea?

Capitolul trei

— Trebuie să veniţi cu mine la spital, spune poliţistul Fleming.

Tom nu prea reuşeşte să priceapă ce se-ntâmplă. Ridică privirea spre poliţist.

— Îmi pare rău, ce aţi spus?

— Trebuie să veniţi cu mine la spital acum. Trebuie să facem o identificare, într-un fel sau altul. Trebuie să ştim dacă femeia de la spital este soţia dumneavoastră. Şi, dacă nu este, trebuie s-o găsim. Mi-aţi spus că aţi făcut un apel la 911, adaugă el. Nu este acasă, iar maşina ei a fost implicată într-un accident.

Tom dă din cap rapid, înţelegând acum.

— Da.

Îşi ia repede portofelul şi cheile – îi tremură mâinile – şi-l urmează pe poliţist afară, unde se urcă pe bancheta din spate al maşinii de poliţie alb-negru parcate pe stradă. Tom se întreabă dacă vreunul dintre vecini se uită pe geam. Se gândeşte fugar la cum trebuie să arate el pe locul din spate al unei maşini de poliţie.

Când ajung la spitalul Mercy, Tom şi poliţistul Fleming intră pe la Urgenţe, ajungând în zona de aşteptare zgomotoasă şi aglomerată. Tom se plimbă agitat de colo-colo pe podeaua lucioasă şi lustruită, în timp ce poliţistul Fleming încearcă să găsească pe cineva care să le spună unde se află victima accidentului. Cât aşteaptă, Tom devine din ce în ce mai nervos. Aproape toate scaunele sunt ocupate, iar pe lângă pereţi se află pacienţi pe paturi mobile. Tot vin şi pleacă poliţişti şi paramedici. Personalul spitalului lucrează neîntrerupt în spatele pereţilor despărţitori de plexiglas. De tavan sunt prinse monitoare TV mari, pe care rulează o serie de filmuleţe plicticoase despre sănătatea publică.

Tom nu ştie ce să spere. Nu vrea ca victima să fie Karen. Ar putea fi rănită grav. Nu suportă gândul acesta. Pe de altă parte, să nu ştie unde e, să se teamă de ce-i mai rău… *Ce dracu' s-a întâmplat în seara asta? Unde e?*

În cele din urmă, Fleming îi face semn din celălalt capăt al sălii aglomerate de aşteptare. Tom se grăbeşte spre el. Lângă Fleming e o asistentă care pare hărţuită.

— Îmi pare rău, spune ea cu blândeţe, uitându-se la Tom şi apoi din nou la poliţist. Chiar acum îi facem un RMN. Va trebui să aşteptaţi. N-ar trebui să dureze prea mult.

— Trebuie s-o identificăm pe femeie, insistă Fleming.

— N-o să întrerup un RMN, răspunde cu fermitate asistenta.

Aruncă o privire compătimitoare în direcţia lui Tom.

— Uite cum facem, spune ea, am hainele şi efectele personale pe care le avea cu ea când a ajuns aici. Pot să vi le arăt, dacă vreţi.

— Ar fi de ajutor, zice Fleming, uitându-se la Tom, care dă din cap.

— Haideţi cu mine.

Îi conduce printr-un coridor lung, până în dreptul unei încăperi încuiate, pe care o deschide cu cheia. Apoi cotrobăie prin câteva dulapuri arhipline, până scoate un sac de plastic transparent cu o etichetă pe el şi-l pune pe o masă de oţel. Ochii lui Tom cad imediat de conţinutul sacului. Înăuntru se află o bluză cu model pe care o recunoaşte pe loc. Îl copleşeşte un val de greaţă. Karen era îmbrăcată cu ea dimineaţă, când plecase el la serviciu.

— Trebuie să mă aşez, spune Tom şi înghite în sec.

Poliţistul Fleming trage un scaun, iar Tom ia loc greoi, holbându-se la sacul transparent în care se află lucrurile soţiei lui. Asistenta, purtând acum mănuşi de cauciuc, scoate uşor obiectele pe masă – bluza cu model, jeanşii, pantofii de alergare. Bluza şi pantalonii sunt stropite cu sânge. În gură i se ridică un pic de vomă, pe care o înghite la loc. Sutienul şi chiloţii soţiei lui, la fel de pătate de sânge. Într-o punguţă resigilabilă se află verigheta şi inelul de logodnă, un lănţişor de aur cu un diamant, pe care i l-a cumpărat la prima aniversare a căsătoriei.

Ridică neîncrezător privirea către poliţistul de lângă el şi spune, cu vocea frântă:

— Sunt ale ei.

*

Poliţistul Fleming se întoarce la secţie şi, în scurt timp, se întâlneşte la cantină cu poliţistul Kirton. Îşi iau câte o cafea şi-şi găsesc un loc unde să se aşeze.

— Deci maşina nu era furată, spune Kirton. Femeia îşi conducea maşina în halul ăla. Ce dracu'?

— Nu prea are noimă.

— Probabil că era drogată ca naiba.

Fleming soarbe din cafea.

— Soţul e în stare de şoc. Când a auzit unde s-a produs accidentul şi cum s-a întâmplat, n-a crezut că e nevastă-sa. Aproape m-a convins că probabil e altcineva.

Fleming clatină din cap.

— Părea surprins când i-a recunoscut hainele.

— Mda, păi o grămadă de gospodine sunt dependente în secret de droguri, iar soțul nu știe nimic, spune Kirton. Poate de-asta era în zona aia de oraș… după aia s-a drogat și a luat-o razna cu mașina.

— Poate.

Fleming tace și mai ia o gură de cafea.

— N-ai de unde să știi ce face lumea.

Îi pare rău pentru soț, care arăta de parcă încasase un pumn în stomac. Fleming a văzut multe în anii de când e polițist și știe că unii dintre oamenii la care te aștepți cel mai puțin ascund probleme cu drogurile. Și camuflează un comportament foarte riscant ca să-și poată întreține obiceiurile. Mulți oameni au secrete urâte. Fleming ridică din umeri.

— Când o s-o putem vedea, poate că o să ne spună ce dracu' punea la cale.

Ia ultima gură de cafea.

— Sunt sigur că și bărbatu-său ar vrea să știe.

*

Aflat încă în sala de așteptare de la Urgențe, Tom se plimbă de colo-colo agitat și așteaptă. Încearcă să-și aducă aminte dacă a observat ceva diferit, ceva neobișnuit la nevastă-sa în ultimele câteva zile. Nu-i vine nimic în minte, dar a fost foarte ocupat la serviciu. A pierdut din vedere ceva?

Ce dracu' făcea în partea aia de oraș? *Și gonind?* Ce-i spusese polițistul despre faptele ei din seara asta era așa de atipic pentru ea, că nu-i vine să creadă. Și totuși… ea e acolo, înăuntru, cu medicii. Îndată ce o să poată să stea de vorbă cu ea, o s-o întrebe. Imediat după ce-i spune cât de mult o iubește.

Nu poate să nu se gândească și că, dacă ar fi ajuns acasă mai devreme, așa cum ar fi trebuit, în loc să…

— Tom!

Când își aude numele, se întoarce. După ce a ajuns la spital, l-a sunat pe fratele lui, Dan, iar acum acesta se apropie de el, cu îngrijorarea întipărită pe chipul lui copilăros. Tom n-a fost în viața lui mai bucuros să vadă pe cineva.

— Dan, spune el, cu ușurare.

Frații se îmbrățișează scurt, apoi se așază pe scaunele de plastic tare, față în față, departe de mulțime. Tom îi povestește. I se pare ciudat să se bazeze pe fratele lui mai mic pentru sprijin; de obicei, se întâmplă invers.

— Tom Krupp, strigă o voce peste hărmălaia din zona de așteptare.

Se ridică imediat și dă fuga spre bărbatul în halat alb, cu Dan imediat în spatele lui.

— Eu sunt Tom Krupp, spune el agitat.

— Sunt doctorul Fulton. Am tratat-o pe soția dumneavoastră, spune medicul, părând mai degrabă distant decât prietenos. A suferit o traumă

cerebrală în urma accidentului. Am făcut un RMN. Are o comoție gravă, dar, din fericire, nu are hemoragie cerebrală. E foarte norocoasă. Celelalte răni sunt relativ minore. Nasul spart. Vânătăi și plăgi lacerate. Dar o să se recupereze.

— Mulțumesc lui Dumnezeu, spune Tom și se relaxează ușurat.

Ochii i se umplu de lacrimi când se uită la frate-său. Abia acum își dă seama cât de încordat stătuse.

Doctorul dă din cap.

— Centura de siguranță și airbagul i-au salvat viața. O să aibă dureri o vreme și o să se aleagă cu o migrenă dată naibii, dar cu timpul o să se facă bine. Va trebui s-o ia ușor. Asistenta o să vă explice cum să vă descurcați cu comoția.

Tom aprobă din cap.

— Când pot s-o văd?

— Puteți s-o vedeți chiar acum, spune doctorul, doar dumneavoastră deocamdată și nu prea mult timp. Am mutat-o la etajul al patrulea.

— Aștept aici, spune Dan.

La gândul c-o s-o vadă pe Karen, Tom simte o nouă furnicătură de neliniște.

Capitolul patru

Karen nu se poate mişca. Şi-a tot pierdut şi recăpătat cunoştinţa. Geme pe măsură ce devine tot mai conştientă de durere.

Încearcă din răsputeri – cu un efort formidabil – şi reuşeşte să-şi ridice puţin pleoapele. În braţ îi intră nişte tuburi. E uşor ridicată, iar patul are grătare metalice pe ambele părţi. Cearşafurile sunt lipsite de personalitate, albe. Îşi dă seama imediat că se află într-un pat de spital şi o cuprinde panica. Întoarce foarte uşor capul şi simte un bubuit dureros. Tresare, iar camera începe să se învârtă. O femeie, în mod evident o asistentă, intră în câmpul ei vizual înceţoşat şi rămâne plutind acolo, ca o siluetă nedesluşită.

Karen încearcă să se concentreze, dar îşi dă seama că nu poate. Încearcă să vorbească, dar buzele nu i se mişcă. Totul pare ca de plumb, de parcă o apasă ceva greu. Clipeşte. Acum sunt două asistente. Nu, e doar una; vede ea dublu.

— Aţi avut un accident de maşină, spune asistenta încet. Soţul dumneavoastră e afară. O să-l aduc înăuntru. O să se bucure să vă vadă.

Asistenta iese din cameră.

Tom, îşi spune ea recunoscătoare. Îşi plimbă stângaci limba prin gură. Îi e foarte sete. Are nevoie de apă. Îşi simte limba umflată. Se întreabă de cât timp e aici şi cât o să mai stea, aşa imobilizată. O doare tot corpul, dar capul e cel mai rău.

Asistenta se întoarce, aducându-l pe soţul ei de parcă i-ar fi adus un cadou. Vederea s-a limpezit un pic. Îşi dă seama că Tom e agitat şi extenuat, neras, de parcă ar fi stat treaz toată noaptea. Dar ochii lui o fac să se simtă în siguranţă. Vrea să-i zâmbească, dar nu prea reuşeşte.

Tom se apleacă spre ea, privind-o cu dragoste.

— Karen! şopteşte el şi-i ia mâna. Slavă Domnului că eşti bine.

Karen încearcă să vorbească, dar nu se aude nimic, doar un fel de scâncet răguşit. Asistenta îi duce la gură prompt un pahar de plastic cu apă, cu un pai îndoit, ca să poată să bea. Soarbe cu lăcomie. Când termină, asistenta ia paharul.

Karen mai încearcă o dată să vorbească. E un efort prea mare şi renunţă.

— E în regulă, spune soţul ei.

Ridică mâna, voind parcă să-i dea deoparte părul de pe frunte, un gest familiar, dar o lasă în jos stângaci.

— Ai avut un accident de maşină. Dar o să fii bine. Sunt aici.

O priveşte adânc în ochi.

— Te iubesc, Karen.

Încearcă să ridice capul, doar un pic, dar se alege cu o durere ascuţită, sfâşietoare, ameţeală şi un val de greaţă. După aceea mai aude pe cineva intrând în încăperea micuţă. Un alt bărbat, mai înalt şi mai subţire decât soţul ei, aproape fantomatic, care poartă un halat alb şi un stetoscop în jurul gâtului, se apropie de pat şi coboară privirea către ea, parcă de la mare înălţime. Soţul ei îi lasă mâna şi se dă la o parte ca să-i facă loc noului venit.

Doctorul se apleacă deasupra ei şi îi aprinde o lanternă într-un ochi şi apoi în celălalt. Pare mulţumit şi vâră lanterna în buzunar.

— Aţi suferit o comoţie gravă, spune el. Dar o să vă reveniţi.

Karen îşi regăseşte în sfârşit vocea. Se uită la bărbatul răvăşit şi îngrijorat de lângă doctorul cu halat alb şi şopteşte:

— Tom.

*

Lui Tom îi creşte inima când se uită la soţia lui. Sunt căsătoriţi de mai puţin de doi ani. Acelea sunt buzele pe care le sărută în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară. Mâinile ei îi sunt la fel de familiare ca şi ale lui. În clipa asta, ochii ei albaştri minunaţi, înconjuraţi de vânătăi, par îndureraţi.

— Karen, şopteşte el.

Se apleacă mai aproape de ea şi o întreabă:

— Ce s-a întâmplat în seara asta?

Ea îl priveşte absent.

Tom insistă; trebuie să afle. Glasul îi capătă o notă de insistenţă.

— De ce-ai plecat val-vârtej de-acasă? Unde te duceai?

Karen dă să clatine din cap, dar se opreşte şi închide o clipă ochii. Îi deschide iar şi reuşeşte să şoptească:

— Nu ştiu.

Tom o priveşte descurajat.

— Trebuie să ştii. Ai avut un accident de maşină. Mergeai cu viteză şi ai intrat într-un stâlp.

— Nu-mi aduc aminte, spune ea rar, de parcă asta i-ar consuma absolut toată energia pe care o mai are.

Privirea, fixată în ochii lui, pare alarmată.

— E important, spune Tom, aproape disperat, aplecându-se şi mai mult.

Karen se trage înapoi, adâncindu-se mai mult în perne.

Intervine doctorul.

— O să te lăsăm să te odihneşti acum, spune el.

Vorbeşte cu glas scăzut cu asistenta şi apoi îi face semn lui Tom să vină cu el.

Tom iese din cameră după doctor, aruncând o ultimă privire în urmă spre soția lui aflată în patul de spital. Probabil că e din cauza loviturii de la cap, se gândește el, îngrijorat. Poate că e mai rău decât credeau.

Cu mintea gonind, Tom îl urmează pe doctorul Fulton în hol. E o liniște sinistră – Tom își aduce aminte că e miezul nopții. Doctorul găsește o încăpere goală, în spatele biroului asistentelor.

— Luați loc, spune doctorul și se așază pe un scaun liber.

— De ce nu-și amintește ce s-a întâmplat? întreabă Tom înnebunit.

— Stați jos, spune ferm doctorul Fulton. Încercați să vă liniștiți.

— Sigur, răspunde Tom, așezându-se pe singurul scaun rămas liber în spațiul înghesuit.

Dar îi e greu să-și păstreze calmul.

— Nu este ceva neobișnuit ca pacienții cu traumatisme cerebrale să sufere de amnezie retrogradă pe termen scurt.

— Ce înseamnă asta?

— După un traumatism fizic la cap, sau chiar o traumă emoțională, pacientul își poate pierde temporar amintirile despre ceea ce s-a petrecut chiar înaintea producerii traumei. Pierderea de memorie poate fi moderată sau mult mai gravă. În general, când e vorba de o lovitură la cap, mai întâlnim și un alt tip de amnezie – probleme cu memoria pe termen scurt după accident. Probabil că o să aveți de-a face și cu asta o vreme. Dar uneori poate fi și retrogradă, și mult mai extinsă. Cred că despre asta este vorba aici.

Doctorul nu pare prea îngrijorat. Tom încearcă să-și spună că asta ar trebui să fie un semn liniștitor.

— O să-și recapete memoria?

— A, sunt convins, răspunde doctorul. Trebuie numai să aveți răbdare.

— Putem face ceva ca s-o ajutăm s-o recupereze mai repede?

E disperat să știe ce i s-a întâmplat lui Karen.

— Nu prea. De odihnă are nevoie. Creierul trebuie să se vindece. Lucrurile astea se întâmplă la vremea lor.

Pagerul doctorului bâzâie, iar el îl privește, își cere scuze și-l lasă pe Tom singur cu toate întrebările lui.

Capitolul cinci

A doua zi de dimineaţă, Brigid Cruikshank, o prietenă apropiată a lui Karen care locuieşte vizavi de ei, stă în holul de la etajul al patrulea al spitalului Mercy, cu ceva de tricotat în poală, deşirând lâna dintr-un ghem galben moale aflat într-o pungă pe care o ţine la picioare. Holul, luminat de ferestre mari cu vedere spre parcarea aglomerată, nu e departe de lifturi. Tricotează un pulover pentru un bebeluş, dar se trezeşte că tot pierde ochiurile şi se enervează pe pulover, când, de fapt, ştie că nu pe pulover e ea supărată.

Îl zăreşte pe Tom – în jeanşi şi cu un tricou simplu, înalt şi ciolănos, cu părul răvăşit – mergând spre lifturi. Când o zăreşte, pare surprins. Probabil că nu se bucură s-o vadă aici. Nu se miră. Poate că el şi Karen vor să aibă parte de intimitate. Aşa sunt unii oameni.

Dar şi ea trebuie să ştie ce se petrece, aşa că-l priveşte fix în ochii, iar el se îndreaptă încet spre ea.

Îl priveşte îngrijorată.

— Tom. Mă bucur că te văd. Am încercat să te sun. Îmi pare aşa de rău pentru…

— Mda, o întrerupe el brusc.

Se aşază lângă ea, se apleacă şi-şi pune coatele pe genunchi. Arată ca naiba, de parcă n-ar fi dormit în ultimele douăzeci şi patru de ore. Probabil că nici n-a dormit.

— Am fost aşa de îngrijorată, spune Brigid.

Tom o sunase de două ori cu o seară înainte – prima dată, ca să vadă dacă ştie pe unde era Karen şi a doua oară mai târziu, de la spital, să-i spună că soţia lui avusese un accident de maşină. Dar convorbirea aceea fusese scurtă, iar el o încheiase brusc, fără să-i dea niciun detaliu. Acum e disperată să afle. Vrea să audă totul.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Tom se uită drept în faţă, nu la ea.

— A intrat cu maşina într-un stâlp.

— Poftim?

Tom dă încet din cap, parcă insuportabil de obosit.

— Poliţia zice că mergea repede, că a trecut pe roşu. Cumva, a intrat într-un stâlp.

Brigid se holbează la el un minut.

— Ea ce zice că s-a întâmplat? îl întreabă pe Tom.

El se uită la Brigid, iar ea vede un fel de neputinţă în ochii lui.

— Zice că nu-şi aduce aminte. Nici accidentul, nici ce s-a întâmplat înainte, spune Tom. Nu-şi aminteşte deloc seara trecută.

— Serios?

— Da, serios, răspunde Tom. Doctorul mi-a spus că e normal după un traumatism ca al ei.

Brigid îşi mută privirea din ochii lui şi o coboară iar spre pulover.

— Deci… o să-şi recapete memoria? întreabă ea.

— Ei aşa cred. Sper. Pentru că aş vrea al naibii de tare să aflu ce făcea.

Ezită, de parcă nu e sigur că vrea să-i spună mai multe. Apoi zice:

— A plecat fără geantă şi a uitat să încuie uşa. Ca şi cum ar fi fost într-o mare grabă.

— Asta-i ciudat, spune Brigid.

Rămâne tăcută o clipă.

— Sunt sigură c-o să se facă bine, adaugă ea în cele din urmă.

Pare insuficient. Tom nu bagă de seamă.

Oftează adânc şi spune:

— Şi trebuie să mă descurc şi cu poliţia.

— Poliţia? întreabă Brigid repede, ridicând din nou privirea spre el.

Observă pe faţa lui nişte riduri pe care nu le văzuse înainte.

— Anchetează accidentul, îi spune Tom. Probabil că o s-o acuze de ceva.

— Ah! exclamă Brigid şi-şi pune deoparte tricotajul. Îmi pare foarte rău, Tom. Nu-ţi trebuia aşa ceva acum, nu?

— Nu.

Vocea lui Brigid se îmbunează.

— Dacă ai nevoie de un umăr pe care să plângi, ştii că sunt alături de tine, da? De amândoi.

— Sigur, răspunde el. Mulţumesc.

Se ridică.

— Mă duc să-mi iau o cafea. Vrei şi tu?

Brigid clatină din cap.

— Nu, mulţumesc, sunt în regulă. Dar poţi să-i spui lui Karen că sunt aici?

— Sigur. Dar s-ar putea să-ţi pierzi vremea. Nu cred că e în stare să vadă pe nimeni azi. Are dureri mari, aşa că-i dau analgezice puternice. E destul de buimacă şi dezorientată. Poate c-ar trebui să te duci acasă.

— Mai aştept un pic. În caz că se simte în stare, spune Brigid şi-şi ia lucrul în mână.

După ce Tom se întoarce cu spatele şi porneşte spre lifturi, ridică privirea de la tricotat şi se uită după el. Nu-i vine să creadă că n-ar vrea s-o vadă,

măcar o clipă. N-o să stea mult. Când Tom dispare în lift şi aude uşile glisând şi închizându-se, îşi strânge lucrurile şi se îndreaptă spre rezerva 421.

*

Karen îşi foieşte neliniştită picioarele în cearşafurile albe. E rezemată de perne. În dimineaţa asta, se simte oarecum mai bine gândeşte şi vorbeşte mai clar. Se întreabă cât timp mai are un sfat aici.

În uşa întredeschisă se aude o bătaie uşoară, iar ea zâmbeşte şovăitor.

— Brigid, spune ea. Intră.

— E în regulă? întreabă Brigid încet, apropiindu-se de pat. Tom zicea că s-ar putea să nu vrei să mă vezi.

— De ce să zică Tom aşa ceva? Fireşte că mă bucur să te văd. Haide, aşază-te.

Bate uşurel cu mâna pe pat.

— Doamne, uite ce de flori! spune Brigid.

— Sunt toate de la Tom, răspunde Karen. Mă îngroapă în trandafiri.

— Văd, zice Brigid, aşezându-se uşor pe marginea patului.

O cercetează cu atenţie pe Karen.

— Arăţi groaznic.

— Serios? întreabă Karen. Nu m-au lăsat să mă apropii de vreo oglindă. Mă simt ca FrankenKaren.

Zeflemeaua e o tentativă de a ţine la distanţă teama pe care o simţise încă de când îşi dăduse seama că a avut un accident – un accident despre care nu-şi aducea aminte nimic. Karen e recunoscătoare că o vede pe Brigid, cea mai bună prietenă a ei. E o relaxare binevenită şi o uşurare în anxietatea ei aproape copleşitoare. Pare ceva normal, într-un moment în care puţine lucruri sunt aşa.

Nu ştie ce s-a întâmplat aseară. Dar ştie că, indiferent ce s-a petrecut, a fost înspăimântător şi încă mai e o ameninţare pentru ea. Faptul că nu ştie o înnebuneşte. Nu ştie ce să facă.

— Slavă Domnului că o să te faci bine, Karen. Am fost îngrozitor de îngrijorată.

— Ştiu. Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară rău. Ai avut un accident. Nu-i vina ta.

Karen se întreabă cât de mult ştie Brigid, ce i-a spus Tom. Probabil că nu prea multe. Tom n-a plăcut-o niciodată în mod special pe Brigid; habar n-are de ce. Pur şi simplu, n-au părut să se înţeleagă bine niciodată. Uneori, situaţia era penibilă din cauza asta.

— E groaznic, Brigid, spune Karen şovăitoare. Nu-mi aduc aminte ce s-a întâmplat. Tom spune că mergeam haotic, goneam, şi mă tot întreabă…

În momentul acela, Tom intră în încăpere, cu două cafele în pahare de carton. Karen îl vede înăbuşindu-şi iritarea c-o găseşte pe Brigid stând pe pat, dar pe ea n-o păcăleşte. Simte cum temperatura din cameră scade cu câteva grade. Tom îi întinde lui Karen una dintre cafele.

— Bună, Brigid, spune Tom nonşalant.

— Bună, răspunde Brigid, aruncându-i o privire scurtă.

Se întoarce din nou spre Karen.

— Voiam doar să te văd cu ochii mei, să fiu sigură că eşti bine, spune ea, ridicându-se de pe pat. Mă duc acum, vă las.

— Nu-i nevoie să pleci, protestează Karen.

— Trebuie să te odihneşti, răspunde Brigid. Mă întorc mâine, în regulă?

Îi zâmbeşte lui Tom şi se strecoară afară din cameră.

Karen se încruntă la Tom şi spune:

— Totuşi, de ce o antipatizezi aşa de tare pe Brigid?

— N-o antipatizez.

— Serios? Era clar că nu te bucuri s-o vezi aici.

— Vreau doar să te protejez, protestează Tom. Ştii ce a zis doctorul. Ai nevoie de linişte.

Karen îl priveşte pe deasupra paharului cu cafea, fără să-l prea creadă.

*

Ceva mai târziu, în cursul după-amiezii, după ce Tom a plecat să se odihnească, doctorul Fulton se întoarce. Karen îl ţine minte de seara trecută.

— Cum te simţi azi? întreabă el.

Vorbeşte încet şi calm, iar ea îi e recunoscătoare. Durerea de cap s-a agravat peste zi.

— Nu ştiu. Dumneavoastră să-mi spuneţi, zice ea prudent.

Doctorul Fulton îi zâmbeşte profesional.

— Cred c-o să fiţi în regulă. În afară de comoţie, toate celelalte leziuni sunt minore.

Face controlul de rutină, uitându-se în ochii ei cu lanterna subţire şi vorbindu-i în continuare cu blândeţe.

— Singurul lucru îngrijorător e că nu vă aduceţi aminte de accident, dar asta nu e ceva prea neobişnuit. Cel mai probabil, memoria o să vă revină în scurt timp.

— Deci aţi mai văzut aşa ceva, spune ea rar, oameni care-şi pierd memoria?

— Da, am văzut.

— Şi revine întotdeauna?

— Nu, nu întotdeauna.

Acum îi ia pulsul.

— Dar de obicei?

— Da.

— Cât timp durează? întreabă ea agitată.

Trebuie să-şi revină repede. Trebuie să afle exact ce s-a petrecut.

— Depinde. Poate fi vorba de zile, de săptămâni. Fiecare e diferit.

Verifică ceva pe un grafic şi întreabă:

— Cum e durerea?

— Suportabilă.

Doctorul dă din cap.

— O să fie mai bine. O să vă mai ţinem sub observaţie o zi sau două. Va trebui s-o luaţi încet când ajungeţi acasă. O să vă dau o reţetă şi puteţi să luaţi medicamentele de aici, de la farmacie, înainte să plecaţi. Şi o să-i dau soţului dumneavoastră instrucţiuni despre cum să se ocupe de o comoţie ca a dumneavoastră.

— Pot să fac ceva care să ajute la să-mi recapăt memoria? întreabă ea.

— Nu prea.

Doctorul îi zâmbeşte.

— Doar să aveţi răbdare.

Şi după aceea o lasă singură, cu panica ei care mocneşte.

Mai târziu, intră o asistentă, calmă şi plăcută, purtându-se de parcă totul ar fi bine. Dar nimic nu este bine.

— Îmi puteţi da o oglindă? întreabă Karen.

— Sigur, staţi să găsesc una, răspunde asistenta.

Se întoarce cu o oglinjoară.

— Să nu fiţi prea şocată de ce vedeţi, îi spune ea. Sunt nişte răni superficiale, dar nimic care să nu se vindece. Nu-i aşa de rău pe cât pare.

Karen ia oglinda neliniştită. E uluită să vadă că e aproape de nerecunoscut – trăsăturile ei de obicei plăcute şi pielea sănătoasă sunt ascunse de umflăturile oribile şi vânătăile negre. Dar propriii ei ochi, tulburaţi şi înspăimântaţi, o sâcâie cel mai tare. Îi dă oglinda înapoi asistentei fără niciun cuvânt.

*

Mai târziu în cursul serii, doi adolescenţi se întorc acasă de la cinema ţinându-se de mână. E un drum lung de parcurs pe jos, dar e o seară frumoasă; vor să fie împreună şi n-au unde să se ducă. În cele din urmă, băiatul o trage pe fată spre un zid întunecos din spatele unui centru comercial şi o sărută. E mai mare decât ea şi o ia încet – nu ca băieţii care bâjbâie şi se reped şi habar n-au ce fac. Îl sărută şi ea.

Lângă tomberoanele de gunoi se aude un zdrăngănit puternic, iar cei doi se despart. Un bărbat care scotoceşte prin gunoiul din spatele unui

restaurant se holbează la ei. Băiatul își pune protector brațul în jurul fetei, protejând-o.

— Haide, spune el. Știu eu un loc.

Trupul fetei freamătă de entuziasm. Ar fi putut continua să-l sărute așa la nesfârșit. Vrea să fie singură cu el, dar… Se oprește.

— Unde mergem?

— Undeva unde să avem un pic de intimitate.

O trage mai aproape de el.

— Dacă asta vrei.

O sărută din nou.

— Sau pot să te conduc acasă.

În momentul acesta, l-ar urma oriunde. Îi dă mâna și traversează strada, dar abia bagă de seamă pe unde merge. Nu e conștientă decât de atingerea mâinilor lor, de ceea ce-și dorește. Ajung la o ușă. El o împinge și o deschide, înclină capul spre ea.

— Haide. E în regulă. Nu-i nimeni aici.

Fata trece pragul, iar el o ia imediat în brațe. O sărută din nou, dar pe față o deranjează ceva. Se simte un miros. Se trage de lângă băiat și atunci pare să observe și el. Îl văd amândoi în același timp. Pe podea e întins un cadavru, plin de sânge.

Fata țipă. Băiatul îi pune blând mâna la gură, făcând-o să tacă.

— Șșșșșșt, șșșșșșt, trebuie să taci!

Fata se oprește și se holbează îngrozită la bărbatul de pe jos. Băiatul îi ia mâna de la gură, iar ea șoptește:

— E mort?

— Probabil.

Se apropie de bărbat și coboară privirea spre el. Fata nu îndrăznește să se apropie mai mult. Îi e teamă c-o să i se facă rău.

Se întoarce, iese în goană din clădire, și se oprește în stradă, gâfâind. Băiatul e chiar în urma ei. Îl privește chinuită.

— Trebuie să sunăm la poliție.

E ultimul lucru pe care și-l dorește fata. I-a spus mamei că se duce la o prietenă în seara asta.

— Nu, spune el. Lasă să-l găsească altcineva și să sune la poliție. Nu-i nevoie s-o facem noi.

Fata știe de ce-i e frică lui. Ea n-are decât cincisprezece ani. El are optsprezece.

— Uite, spune el insistent, ar fi altceva dacă ar mai fi în viață, dar nu mai putem să facem nimic pentru el. Hai să mergem. O să-l găsească altcineva.

Fata se gândește că nu e în ordine, dar e ușurată să-l audă pe el spunând-o. Aprobă din cap. Nu vrea decât să ajungă acasă.

Capitolul şase

Ca în fiecare dimineaţă, Brigid stă în scaunul ei preferat de lângă fereastra panoramică largă din sufragerie, privind afară. Casa lui Brigid e chiar peste drum de cea a lui Tom şi Karen. Brigid aşteaptă la fereastră, cu cafeaua în mână, să-l vadă pe Tom plecând la spital.

În drum spre uşă, soţul lui Brigid, Bob, intră în sufragerie să-i spună la revedere înainte să plece la serviciu.

— O să întârzii diseară, spune el. S-ar putea să nu ajung la cină. Probabil c-o să iau ceva de îmbucat.

Nu-i răspunde; e cufundată în gânduri.

— Brigid? spune Bob.

— Ce-i? răspunde ea, întorcându-se spre el.

— Ziceam că o să ajung târziu acasă. Avem un priveghi diseară.

— Bine, spune Brigid neatentă.

— Ce planuri ai azi? o întreabă Bob.

— Mă duc la spital s-o mai văd pe Karen.

Poate că azi or să apuce să stea mai mult împreună.

— Bine, asta-i bine, răspunde Bob.

Şovăie o clipă în prag nesigur, după care pleacă.

Brigid ştie că-şi face griji pentru ea.

De fapt, lui nu-i pasă ce o să facă ea azi. Se gândeşte doar că nu-i prinde bine să aibă prea mult timp la dispoziţie. Tot ce-l interesează cu adevărat e dacă-şi respectă programările. Aşa că-i spune întotdeauna că da.

*

Fusese din capul locului un accident destul de straniu, se gândeşte Fleming – şoferiţa, o gospodină aparent respectabilă ajunsă în zona nepotrivită a oraşului, fără semne evidente de consum de droguri sau alcool care să-i explice comportamentul. Şi acum doctorul le spune că are amnezie.

Îşi bate joc de mine, îşi zice Fleming.

— Ce convenabil, spune poliţistul Kirton, care stă lângă el.

Se opresc puţin în faţa uşii lui Karen Krupp. Fleming întinde o mână să-l oprească pe doctor.

— E posibil să se prefacă? întreabă el încet.

Doctorul Fulton îl priveşte surprins, de parcă nu i-ar fi trecut prin cap aşa ceva.

— Nu cred, spune el rar. Are o comoţie gravă.

Fleming dă din cap gânditor. Intră toţi trei în rezervă.

Soţul lui Karen Krupp stă deja pe singurul scaun şi încăperea se aglomerează cu ei toţi înăuntru. Karen Krupp, care arată învineţită şi lovită, îi urmăreşte prudent.

— Doamnă Krupp, începe el. Sunt poliţistul Fleming, iar acesta e poliţistul Kirton. Speram să ne puteţi răspunde la câteva întrebări.

Karen se îndreaptă, cu spatele rezemat de perne. Tom Krupp se foieşte agitat.

— Da, bineînţeles, spune ea. Dar… nu ştiu dacă v-a spus doctorul, însă nu-mi pot aminti încă nimic referitor la accident.

Se încruntă cu un aer de scuză.

— Vi s-a spus ce s-a întâmplat? întreabă Kirton.

Karen dă din cap şovăitor.

— Da, dar de fapt nu-mi aduc aminte nimic.

— Asta-i foarte rău, răspunde Fleming.

Îşi dă seama că prezenţa lor o agită, deşi încearcă s-o ascundă.

— Accidentul s-a produs la intersecţia dintre Prospect şi Davis, în capătul de sud al oraşului, spune el.

Se opreşte. Karen îl priveşte agitată, dar nu spune nimic.

— Dumneavoastră locuiţi în partea de nord. De ce credeţi că v-aţi fi putut afla în partea aceea a oraşului?

Karen clatină din cap şi tresare puţin.

— Nu… nu ştiu.

— Puteţi ghici? întreabă el blând.

Cum ea nu răspunde, el adaugă:

— E o zonă a oraşului cunoscută pentru droguri, bande şi infracţiuni. Nu-i genul de loc pe care l-ar vizita o gospodină din suburbii.

Karen ridică din umeri neajutorată şi spune încet:

— Îmi pare rău…

Soţul ei se întinde şi-i strânge mâna.

Fleming îi dă o foaie de hârtie.

— Ce-i asta? întreabă ea nervos.

— Mă tem că e o amendă pentru conducere imprudentă, ceea ce reprezintă o contravenţie gravă în New York.

Karen o priveşte şi-şi muşcă buza.

— Trebuie să-mi iau un avocat? întreabă ea nesigură.

— Ar fi o idee bună, îi răspunde Fleming. E considerată infracţiune. Dacă sunteţi condamnată, o să aveţi cazier penal şi e posibil să intraţi la închisoare.

Vede cum şocul i se instalează pe chip. Tom Krupp arată de parcă stă să vomite. Fleming îi aruncă o privire lui Kirton şi amândoi dau din cap în semn de rămas-bun, ieşind din cameră.

*

Doctorul Fulton iese după Fleming şi Kirton. Oricât de zbuciumată ar fi viaţa lui de medic de urgenţe, a avut destul timp să se întrebe ce căuta pacienta lui gonind cu maşina pe roşu în cea mai rău-famată parte a oraşului. Pare o femeie drăguţă. Educată, vorbeşte corect – nicidecum genul de la care te-ai aştepta să facă aşa ceva. În mod cert, şi soţul ei e perplex.

Se uită la poliţiştii care se îndepărtează de el pe coridor – două siluete robuste în uniforme negre, ieşind în evidenţă în marea de culori pastelate a uniformelor asistentelor. Se întreabă în treacăt dacă ar trebui să-i cheme înapoi. Dar momentul a trecut şi-i lasă să se ducă.

Karen Krupp era dezorientată când a fost adusă, acum două seri, tot pierzându-şi şi recăpătându-şi cunoştinţa. Nu părea să ştie cine e, nu fusese în stare să le spună nici numele. Era agitată şi tot repeta ceva, el crede că era numele unui bărbat. Nu-şi poate aduce aminte ce nume era – fusese o noapte nebună la camera de gardă – dar e destul de convins că nu era Tom. L-a tot sâcâit povestea asta. Poate c-o să-şi amintească vreuna dintre asistente.

Nu crede că se preface că e amnezică. Bănuieşte că vrea la fel de mult ca şi soţul ei să ştie ce s-a întâmplat în seara aceea.

*

Seara – au trecut deja aproape patruzeci şi opt de ore de la accident – Tom pleacă de la spital şi se îndreaptă spre maşina aflată în capătul îndepărtat al parcării. Karen păruse abătută şi supărată cât stătuse cu ea. Vizita de mai devreme a poliţiştilor îi îngrijorase pe amândoi. Ideea că urma să aibă cazier, gândul că ar putea ajunge la puşcărie, chiar dacă doar pentru scurt timp – căutase pe Google *conducere imprudentă în New York* –, nici nu suporta să se gândească la aşa ceva. Trage adânc aer în piept. Probabil că or să fie indulgenţi cu ea. Iar el trebuie să fie puternic; încearcă să-şi scoată deocamdată din minte acuzaţiile.

În timp ce merge spre casă cu maşina, Tom se gândeşte la Karen şi la viaţa lor împreună. Fuseseră aşa de fericiţi, aşa de aşezaţi. Şi acum, asta…

Când se cunoscuseră, Karen lucra temporar la firma unde este el expert contabil. Atracţia fusese imediată. Abia aştepta să-şi termine programul la firmă ca s-o invite în oraş. Totuşi, fusese prudent, pentru că înainte se mai înşelase. Aşa că-şi promisese c-o să-şi rezerve suficient timp s-o cunoască. Iar asta păruse să-i convină şi ei. La început, fusese reţinută. Tom se gândise că probabil că şi ea se mai înşelase înainte.

Dar nu semăna cu nicio altă femeie pe care o cunoscuse el până atunci. Nu făcea pe deşteaptă. Nu-l scotea din sărite. N-avea nimic care să-i declanşeze vreun semnal de alarmă. Şi nici n-avusese vreodată.

Trebuie să existe un motiv pentru ce a făcut. Trebuie să fi fost atrasă acolo de cineva, cu un pretext fals. O să-şi recapete memoria şi atunci o să poată să explice totul.

Îşi dă seama că e înspăimântată. Şi el e.

Parchează maşina pe alee şi urcă greoi treptele din faţă. Odată intrat, se uită precaut prin casă. Totul e puţin vraişte. În bucătărie sunt vase murdare – în chiuvetă şi pe masă. A ciugulit câte ceva la ore bizare, între drumurile la spital.

Mai bine face ordine. N-o poate lăsa pe Karen să se întoarcă într-o casă dezordonată – nu i-ar plăcea deloc. Începe în sufragerie, unde face curat, punând lucrurile la loc şi ducând ceştile de cafea murdare în bucătărie. Dă cu aspiratorul peste covorul mare, şterge cu detergent de geamuri şi şerveţele măsuţa de cafea cu blat de sticlă. Apoi se apucă de bucătărie. Umple maşina de spălat vase, şterge blaturile şi pune apă caldă şi detergent de vase în chiuvetă ca să spele de mână cafetiera. Caută mănuşile de cauciuc pe care le foloseşte Karen ca să spele vasele, dar nu le găseşte. Îşi cufundă mâinile în apa fierbinte cu detergent. Vrea s-o vadă pe Karen preocupată să se însănătoşească, nu făcându-şi griji pentru casă.

*

Karen e singură când doctorul Fulton se opreşte la ea pentru ultima dată înainte să se ducă acasă în seara aceea. E târziu, în salon e linişte, iar Karen e somnoroasă. Doctorul se aşază pe scaunul liber de lângă patul ei şi spune şovăitor:

— E ceva ce voiam să vă spun.

Ea îi vede nesiguranţa din ochi şi-şi simte trupul crispându-se.

— Când v-au adus, eraţi foarte dezorientată, începe el. Spuneaţi diverse lucruri.

Karen e acum neliniştită şi perfect trează.

— Tot spuneaţi numele cuiva. Vă aduceţi aminte?

Rămâne complet nemişcată.

— Nu.

— Nu reuşeam să-mi aduc aminte, dar una dintre asistente mi-a spus că vă tot refereaţi la cineva pe care-l cheamă Robert. Numele ăsta înseamnă ceva pentru dumneavoastră?

O priveşte curios.

Inima îi bate nebuneşte acum. Îşi mişcă încet capul înainte şi înapoi, strângând din buze, parcă gândindu-se intens.

— Nu, răspunde ea. Nu știu pe nimeni pe care să-l cheme așa.

— În regulă, spune doctorul Fulton ridicându-se. M-am gândit că merită să încercăm.

— Sunt sigură că nu înseamnă nimic, zice Karen. Așteaptă până când doctorul ajunge aproape la ușă și apoi adaugă, în ultima clipă:

— Nu cred că e nevoie să-i pomeniți soțului meu despre asta.

Doctorul se întoarce și se uită la ea. Privirile li se întâlnesc o clipă. Apoi dă scurt din cap și iese din încăpere.

Capitolul șapte

A doua zi de dimineață, Tom iese din duș și aude soneria de la ușă. Își trage pe el niște jeanși și un tricou, dar are părul încă ud, însă pieptănat. În scurt timp pleacă la spital – încă o zi în care nu se duce la serviciu. E desculț și abia a pus de cafea.

Nu-și poate închipui cine ar putea fi la ușă așa de devreme. Nu-i nici opt încă. Merge tiptil și se uită cu atenție prin geamul ușii. Pe verandă stă polițistul Fleming.

Vederea lui Fleming afară îl irită pe loc. Tom are deja destule pe cap și nu știe mai multe decât știa ieri. Nu-i poate ajuta pe polițai. De ce dracu' nu se duce Fleming învârtindu-se și nu-i lasă în pace până când îi revine memoria lui Karen?

Deschide ușa; nu poți să lași un polițist în uniformă să-ți stea în prag.

— Bună dimineața, spune Fleming.

Tom se uită lung la el, neștiind ce să facă. Își aduce aminte ce drăguț a fost Fleming cu el prima dată când a venit acasă, cu vestea îngrozitoare despre accidentul lui Karen.

— Pot să intru? întreabă Fleming în cele din urmă.

E profesionist și respectuos, exact cum a fost și în seara aceea. Are un aer liniștit și relaxat. Nu e amenințător; arată ca o persoană dispusă să-ți dea o mână de ajutor.

Tom aprobă din cap și deschide ușa. Toată casa miroase a cafea. Bănuiește că ar fi cazul să-i ofere și lui Fleming.

— Cafea? îl întreabă.

— Sigur, răspunde Fleming, ar fi minunat.

Tom se îndreaptă spre bucătăria spațioasă din fundul casei, cu polițistul pășind după el pe parchet. Îl simte pe Fleming privindu-l în timp ce toarnă câte o cană de cafea pentru fiecare. Se întoarce, pune cănile pe masă și scoate laptele și zahărul.

Se așază amândoi la masa din bucătărie.

— Cu ce pot să vă ajut? întreabă Tom.

Se simte penibil și nu e pe deplin în stare să-și ascundă iritarea din voce.

Fleming își ia lapte și zahăr și-și amestecă gânditor cafeaua.

— Erați acolo când am discutat ieri cu soția dumneavoastră despre accident, îi amintește Fleming.

— Da.

— Înţelegeţi de ce a trebuit să formulăm acuzaţiile.

— Da, răspunde Tom, cu vocea ascuţită.

Expiră şi adaugă cu sinceritate:

— Mă bucur doar că n-a mai fost rănit şi altcineva.

Urmează o tăcere îndelungată şi apăsătoare, în timp ce Tom se gândeşte cât de rău ar fi putut fi. Karen ar fi putut să omoare pe cineva – ce îngrozitor e să fii nevoit să te împaci cu aşa ceva. Ăsta-i genul de lucruri pe care nu le depăşeşti niciodată. Tom încearcă să-şi spună că au avut noroc.

Dintr-odată, vrea să vorbească. Nu ştie de ce-i spune unui poliţist – practic, un străin – aşa ceva, dar pare că nu se poată stăpâni.

— E soţia mea. O iubesc.

Poliţistul îl priveşte înţelegător.

— Dar am şi întrebări, spune Tom nechibzuit, aceleaşi întrebări ca dumneavoastră. Ce dracu' făcea acolo, conducând nebuneşte? Soţia mea nu-i aşa. Soţia mea nu face aşa ceva.

Tom îşi împinge în spate scaunul şi se ridică. Îşi spune cana pe blat şi o umple din nou, încercând să-şi recapete autocontrolul.

— De-asta mă aflu aici, spune Fleming, privindu-l cu atenţie. Voiam să văd dacă v-aţi gândit la ceva, dacă v-aţi adus aminte ceva care ar putea clarifica vreun pic împrejurările accidentului. Se pare că n-aţi reuşit.

— Nu.

Tom se holbează indispus la podea.

Poliţistul face o pauză înainte să pună următoarea întrebare.

— Cum merge căsnicia dumneavoastră? întreabă el încet.

— Căsnicia mea? spune Tom, ridicând brusc privirea.

E a doua oară când îl întreabă asta.

— De ce mă întrebaţi?

— În seara aceea, aţi făcut un apel la 911, ca să anunţaţi că a dispărut.

— Pentru că nu ştiam unde era.

— Soţia dumneavoastră pare să fi fugit de ceva anume, spune Fleming, cu o expresie neutră. Trebuie să întreb – fugea de dumneavoastră?

— Ce? Nu! Cum puteţi să întrebaţi aşa ceva? O iubesc!

Tom clatină din cap.

— Nu suntem căsătoriţi de mult timp – se apropie a doua aniversare. Suntem foarte fericiţi.

Ezită.

— Ne gândeam să facem un copil.

Apoi îşi dă seama că tocmai a vorbit la timpul trecut.

— În regulă, spune Fleming, făcând un gest împăciuitor cu ambele mâini. Trebuia să întreb.

— Sigur, răspunde Tom.

Vrea să-l vadă plecat.

— Dar cum e cu viaţa amoroasă a soţiei dumneavoastră dinainte să vă cunoaşteţi? A mai fost căsătorită vreodată?

— Nu.

Tom îşi aşază cana pe blatul din spatele lui şi încrucişează braţele.

— A avut vreo problemă cu legea?

— Nu, sigur că nu, răspunde Tom, desconsiderând întrebarea.

Dar până şi el îşi dă seama că, ţinând cont de împrejurări, nu-i chiar aşa de ridicolă.

— Dar dumneavoastră?

— Nu, nici eu n-am avut probleme cu legea. Sunt sigur că ne puteţi verifica pe amândoi. Sunt expert contabil autorizat, ea e contabil… suntem mai degrabă banali.

— Mă întreb…

Fleming ezită, de parcă n-ar fi sigur ce trebuie să spună.

— Ce anume?

— Mă întreb dacă s-ar putea afla în vreun fel de pericol, spune poliţistul cu grijă.

— Cum? răspunde Tom tresărind surprins.

— Cum am spus, conducea de parcă încerca să scape de ceva, de parcă era înspăimântată. O persoană calmă nu conduce aşa.

Tom n-are niciun răspuns. Se holbează la Fleming şi îşi muşcă buza de jos.

Fleming înclină capul într-o parte şi spune:

— Aţi vrea să vă ajut să căutaţi prin casă?

Tom îl priveşte neliniştit.

— De ce?

— Să vedem dacă putem găsi ceva care ar putea clarifica…

Tom încremeneşte. Nu ştie cum să răspundă. Tom cel normal, de dinainte să se întâmple toate astea, ar fi spus *Sigur, hai să ne uităm.* Dar acesta e Tom cel de după accident, care nu ştie ce punea la cale soţia lui când a plecat de acasă şi a făcut maşina praf. Şi dacă e ceva ce ascundea, ceva ce poliţia n-ar trebui să găsească?

Fleming se uită la el, aşteptând să vadă ce decizie va lua.

*

Brigid îşi bea cafeaua de dimineaţă, în timp ce razele soarelui intră şi cad pieziş pe covor. Bob a plecat deja la serviciu, dispărând cu un pupic pe obraz. De ceva vreme, ei şi lui Bob nu le merge bine.

În cea mai mare parte a timpului, el e plecat, ocupat la serviciu. E patronul Casei Funerare Cruikshank. Dar când e acasă – când crede că ea nu se uită –

o privește, parcă îngrijorat pentru ea, preocupat de ce gândește, de ce ar putea face. Dar nu-i pasă sincer cum se simte, își spune Brigid. A încetat să-i mai pese cu ceva vreme în urmă. Acum îi pasă numai de felul în care faptele ei l-ar putea afecta pe el.

Nu mai discută despre asta, dar Brigid știe că neputința lor – eșecul lor – de a avea copii a schimbat totul. Infertilitatea lor a transformat-o într-o ființă deprimată și irascibilă, ceea ce l-a făcut pe Bob să se îndepărteze de ea. Știe că s-a schimbat. Era nostimă, chiar un pic nesăbuită. Credea că poate să facă orice. Dar acum se simte mai bătrână, mai potolită, mai puțin atrăgătoare, deși n-are decât treizeci și doi de ani.

Brigid l-a văzut pe polițist venind cu mașina acum câteva minute, imediat după ce a plecat Bob. Se întreabă ce caută polițistul la familia Krupp. Tom e încă acasă. Are mașina pe alee.

În ultima vreme, trăiește foarte mult în lumea ei. Știe că nu-i face bine, dar n-o interesează să-și găsească un serviciu nou și să-și *recalibreze așteptările,* cum o încurajează Bob să facă. Are o grămadă de timp să se gândească la diverse lucruri. Își aduce aminte când s-a mutat Karen aici. Tom era burlac când cumpărase casa – singurul bărbat necăsătorit într-un cartier plin de familii (Ce amărâtă se simte Brigid; ea și Bob aleseseră această suburbie în mod special, ca locul perfect pentru a crește copii – copii pe care n-or să-i aibă niciodată). După aceea, Tom a început să iasă cu Karen. După ce s-au căsătorit, Karen și-a pus amprenta asupra locului. Și-a pus amprenta asupra locului foarte repede. Zugrăvit, decorat, arhitectură peisagistică. Brigid a privit cum se petrece transformarea; fără îndoială, Karen avea ochi bun.

Chiar de la început – înainte chiar să se căsătorească Tom și Karen –, Brigid s-a asigurat că-i urează bun venit lui Karen în cartier. Brigid era cât se poate de prietenoasă. Karen păruse reținută inițial, dar începuse rapid să-i accepte prietenia, de parcă ar fi tânjit după companie feminină. Ceea ce, bănuia Brigid, chiar era adevărat, ținând cont că venise de curând din alt stat și nu cunoștea pe nimeni. Au început să stea tot mai mult împreună. Karen părea s-o prețuiască sincer ca prietenă, chiar dacă nu-i venea ușor să-i facă și confidențe.

Brigid a aflat că fusese angajată cu contract pe perioadă determinată la firma lui Tom și că-și căuta un serviciu permanent. Brigid fusese cea care-i găsise postul de contabil la Casa Funerară Cruikshank. Brigid este cea care se asigură acum că postul lui Karen rămâne disponibil pentru ea cât timp o să aibă nevoie. Între timp au un angajat temporar.

N-o poate acuza nimeni că nu e o prietenă bună.

Capitolul opt

Tom o aduce pe Karen de la spital seara devreme. Au trecut trei zile de la accident. Conduce încet, cu grijă, evitând gropile şi opririle bruşte, în timp ce ea se uită pe geam. E recunoscătoare. Aruncă o privire la profilul lui Tom, care conduce maşina. Îşi dă seama, după poziţia maxilarului, că e încordat, deşi încearcă să pretindă că totul e în regulă.

Ajung până la urmă pe străduţa lor, iar Tom trage pe aleea de la Dogwood Drive numărul 24. E bine să nu mai fie la spital şi să ajungă din nou acasă. Îi place că aici pomii au avut destul timp să crească. Nu-i nici urmă de înghesuiala aceea pe care o găseşti în suburbiile mai noi şi mai puţin scumpe, unde casele sunt foarte îngrămădite unele în altele şi au doar câte un petic meschin de iarbă pe post de peluză. Îi place spaţiul larg de-aici, verdele. E mândră de grădina ei, care e plină acum de hortensii mari şi roz.

Stau amândoi tăcuţi o clipă, ascultând sunetul motorului care se răceşte. Tom îşi pune în treacăt mâna peste mâinile ei. Apoi Karen coboară încet din maşină.

Odată intrată în casă, se întoarce să închidă uşa în urma ei, când Tom îşi aruncă cheile pe masa de lângă uşă. Karen tresare. Zăngănitul puternic o face să simtă o durere sfâşietoare în tâmple şi o senzaţie bruscă de vertij. Închide uşor ochii şi se clatină puţin, cu mâna sprijinită de perete.

— Scuze! Te simţi bine? întreabă Tom plin de remuşcări. N-ar fi trebuit să fac asta.

— Sunt în regulă, doar puţin ameţită, răspunde ea.

O deranjează zgomotele puternice, ca şi lumina strălucitoare şi mişcările bruşte. Creierul ei *are* nevoie de timp ca să-şi revină. După o clipă, intră în sufragerie, bucurându-se de nuanţele liniştitoare de gri şters şi alb şi de decorul aerisit. Canapeaua albă, aleasă cu grijă, e aşezată în faţa unui şemineu de marmură modern, cu un exterior neted şi fără zorzoane. În faţa canapelei e o măsuţă de cafea mare şi pătrată, cu blat de sticlă, şi cu colecţia ei de *Elle Decor* şi *Art* & *Antiques* depozitată pe un raft de dedesubt. Deasupra şemineului se află o oglindă enormă, iar pe poliţa căminului sunt fotografii înrămate cu ei doi, cu Tom şi cu ea. În faţa canapelei, sunt câteva scaune gri asortate, cu perne pufoase în nuanţe şterse de roz şi verde. Totul e luminos şi curat şi aerisit şi îi e întru totul familiar. De parcă ultimele câteva zile n-ar fi existat. Se duce încet spre fereastra panoramică

supradimensionată din faţa camerei şi se uită afară. Casele de peste drum arată perfect inofensive.

În cele din urmă, se răsuceşte şi se duce după Tom în bucătărie.

— Am făcut curat, spune el, zâmbind.

Totul străluceşte. Chiuveta, robinetele, blatul, aparatele din oţel inoxidabil. Chiar şi parchetul e lucios.

— Ai făcut treabă bună, răspunde ea cu apreciere, întorcându-i zâmbetul.

Aruncă o privire prin uşile glisante de sticlă, uitându-se la curtea din spate. După aceea, simţind că-i este sete, se duce la dulap şi se întinde să-şi ia un pahar din care să bea apă. Dă drumul robinetului, coboară privirea în chiuvetă şi se prinde repede de blat ca să se echilibreze.

— Cred că aş vrea să mă întind, spune ea brusc.

— Bineînţeles, răspunde Tom.

Îi ia paharul din mână şi-l umple cu apă de la robinet.

Karen îl urmează pe Tom pe scări. Şi dormitorul e luminos şi aerisit, cu o mulţime de ferestre pe peretele din fund. Pe noptiera ei e un roman, iar pe podea, lângă pat, alte cărţi. Le-a luat de curând de la bibliotecă; abia aştepta, în mod special, să citească noul roman al lui Kate Atkinson, dar acum nu poate citi prea mult, până nu i se mai atenuează urmările comoţiei. Instrucţiunile doctorului. Tom se uită la ea.

Karen aruncă o privire înspre măsuţa ei de toaletă. Deasupra se află o tăviţă cu oglindă pe care stau sticluţele cu parfum. Alături, e cutia ei cu bijuterii. Bijuteriile ei obişnuite, pe care le poartă din nou – inelul de logodnă cu diamant şi verigheta asortată, precum şi lănţişorul pe care i l-a cumpărat Tom la prima aniversare a căsătoriei.

Karen se studiază în oglinda familiară de deasupra măsuţei de toaletă, tot lovită şi învineţită. Îşi aduce aminte cât de înspăimântată a fost. De fiecare dată când a ajuns acasă şi a găsit obiecte uşor mişcate din loc, semne subtile că i-a umblat cineva prin lucruri. S-a speriat. Şi Tom nu ştie nimic despre asta.

A ascuns o grămadă de lucruri de bărbatul pe care-l iubeşte. Şi a fost aşa de neliniştită, aşa de îngrijorată că doctorul Fulton i-ar putea spune lui Tom sau poliţiştilor ce zisese ea la Urgenţe. Măcar dacă şi-ar putea aduce aminte ce s-a întâmplat în seara aia! Se simte de parcă ar fi oarbă, încercând să navigheze printre numeroase primejdii pe care nu le poate vedea.

Dintr-odată, se simte foarte obosită. Tom îi spune protector:

— Ce-ar fi să te odihneşti cât pregătesc eu cina?

Karen dă din cap. Nu vrea să pregătească cina. Nu vrea să facă nimic altceva decât să se ghemuiască sub pături şi să se ascundă de lume.

— Unii dintre prietenii tăi au întrebat când pot să vină în vizită, spune el prudent.

— Nu sunt încă pregătită să văd pe nimeni în afară de Brigid.

Se bucură că o are pe Brigid, dar nu vrea să vadă pe nimeni altcineva; nu are chef să răspundă la întrebările nimănui.

— Așa le-am zis și eu; dar vor să vină oricum.

— Nu încă.

Tom dă din cap.

— Sunt convins că or să înțeleagă. Se poate amâna. Oricum, ar trebui să stai liniștită.

O privește îngrijorat.

— Cum te simți?

Karen vrea să spună *îngrozită.* În loc de asta, îi spune cu un zâmbet vag:

— Mă bucur că am ajuns acasă.

*

Tom aprinde grătarul, marinează o friptură și face rapid o salată mică și pâine cu usturoi. E o ușurare s-o aibă din nou pe Karen acasă.

Dar rămâne marea problemă nelămurită. Accidentul – și ce anume a dus la producerea lui.

Vrea să aibă încredere în ea.

Polițistul, Fleming, a dorit să se uite prin casă azi-dimineață. Tom își aduce aminte că a rămas cu gura căscată când i-a sugerat asta. Primul lucru la care s-a gândit a fost *Ce caută?* După aceea*, Și dacă găsește ceva? Ceva rău?* I-a spus polițistului nu.

Apoi s-a uitat de după perdele la polițistul care privise lung și cu regret casa. Apoi se urcase în mașină și plecase. După aceea, Tom a făcut două lucruri. A căutat pe Internet un avocat local specializat în drept penal și și-a făcut o programare. Și apoi a întors casa cu fundul în sus.

I-a luat aproape toată ziua – cu o pauză ca s-o viziteze pe Karen la spital. Bucătăria i-a luat cel mai mult. A scotocit prin toate cutiile cu cereale, pungile cu făină, orez și zahăr – tot ce nu era în ambalaj sigilat. A scos totul din fiecare dulap și sertar și a căutat până în fundul acestora. A pipăit suprafețele ascunse, căutând ceva lipit pe ele. S-a uitat pe rafturile de sus ale bufetelor, sub covoare și saltele, în geamantane și în cizme și pantofi rareori purtați. S-a dus la subsol, respirând aerul stătut și așteptând să i se obișnuiască ochii cu lumina mai slabă. Nu erau prea multe acolo – doar spălătoria și câteva cutii cu vechituri. Îl foloseau mai mult ca depozit. A răscolit prin toate. Ba chiar s-a uitat și în spatele cazanului. În cele din urmă, a verificat garajul. Tot timpul cât a căutat, a avut o stare bizară în care nu-i venea să creadă nici ce face, nici în ce situație se află. *Ce dracu' făcea? Ce*

anume căuta? Nu găsise nimic, absolut nimic. Se simţise caraghios, iritat şi ruşinat.

Şi uşurat.

Când terminase, aranjase totul la loc aşa cum fusese, astfel încât Karen să nu ştie ce a făcut. Şi după aceea se dusese s-o ia de la spital.

Când friptura e gata, Tom o duce în casă şi dă fuga sus să-i spună lui Karen că masa e pregătită.

Se aşază la masa din bucătărie să mănânce. Tom îi oferă vin roşu, dar ea scutură uşor din cap.

— Ah, sigur, spune el. Am uitat… fără alcool cât iei analgezice.

Pune vinul deoparte şi aduce în schimb apă minerală.

Tom se uită peste masă la soţia lui, cu părul ei castaniu scurt tuns în stil *pixie,* cu bretonul căzându-i pe frunte şi cu zâmbetul fugar plin de mâhnire de pe faţă. Dacă n-ar fi vânătăile, aproape că ar putea crede că nu s-a schimbat nimic.

E aproape ca înainte. Dar nu-i deloc ca înainte.

*

Dimineaţă, Karen se trezeşte foarte devreme, înainte să se lumineze. Se ridică din pat în linişte şi-şi pune un halat. Închide uşa în urma ei şi coboară la bucătărie.

Ştie că n-o să mai adoarmă. Pune de cafea şi rămâne uitându-se afară cu braţele încrucişate, mângâiată de zgomotul cunoscut al filtrului şi de mirosul familiar al cafelei, aşteptând să se termine de făcut.

Când răsare soarele, de pe peluza din spate se ridică o negură uşoară. Rămâne uitându-se multă vreme prin uşile de sticlă, încercând cu disperare să-şi aducă aminte. Are senzaţia că viaţa ei ar putea depinde de asta.

Capitolul nouă

— Bună, spune Tom, intrând în liniște în bucătărie și văzând-o pe Karen la masă, cu o cană în față.

Se pare că i s-a răcit demult cafeaua, iar el se întreabă de când oare e trează.

Karen ridică privirea spre el.

— Bună dimineața.

Arată puțin neglijent, dar fermecător, îmbrăcată în halat. Tom se simte atât de recunoscător s-o aibă aici, s-o aibă în viața lui, când i-a fost așa de teamă c-o va pierde în noaptea accidentului. Dar pare și ceva fragil, de parcă ar merge pe gheață.

— Cum ai dormit?

— Nu prea grozav, recunoaște ea. Vrei cafea?

— Sigur.

Se ridică și-l sărută pe gură, exact cum făcea înainte. Se îndepărtează de el și-l lasă cu capul vâjâindu-i. Îi toarnă o cană de cafea și începe să pregătească micul dejun.

— Nu, stai jos. Lasă-mă pe mine, îi spune Tom hotărât.

Pune cornurile la prăjit și sparge ouăle într-o tigaie.

— Va trebui să reîncep să mă duc curând la serviciu, spune el, pe ton de scuză. Aș vrea să pot să stau acasă cu tine, dar chiar e mult de lucru la serviciu acum…

— Nu, e în regulă, serios, răspunde ea. Sunt bine. N-am nevoie să te ocupi de mine tot timpul. Promit c-o s-o iau ușor.

Îi zâmbește liniștitor.

Tom mai are ceva ce trebuie să-i spună; n-are cum să evite.

— Mai e un lucru.

Tace, ridicând privirea din tigaie și îndreptând-o spre ea.

— Ce?

— Am făcut o programare la un avocat.

Vede sclipirea bruscă de teamă din ochii ei.

Karen își mușcă îngrijorată buza de jos.

— Când?

— În dimineața asta, la zece.

Karen își mută privirea.

— Ah. Așa repede?

— E o acuzație serioasă, Karen, zice el.

— Știu, nu-i cazul să-mi spui, se răstește ea.

Dintr-odată, amândoi sunt încordați. Tom și-ar dori să nu fie nevoiți să se ducă la un avocat, să nu fi avut loc niciun accident, ea să nu fi fugit din casă în seara aia – simte o scânteie de furie împotriva ei. Dar ce-a fost, a fost, iar acum trebuie să se descurce cât pot ei de bine. Își dă seama că-și încleștează fălcile și încearcă să se destindă. Își păstrează emoțiile pentru el.

*

Firma de avocatură se află într-o clădire de birouri nu departe de casă. Karen a tăcut în tot drumul scurt cu mașina. Nici Tom n-a spus prea multe.

E deja cald, dar nu găsesc loc de parcare decât la soare. Când intră, clădirea răcoroasă cu aer condiționat e o ușurare. Iau liftul până la etajul al șaselea.

Când ajung, sala de așteptare e goală. Tom se uită la Karen cu coada ochiului. Ea nu spune nimic, nu se întinde după niciuna dintre revistele de pe măsuță. Stă liniștită pe scaun, așteptând. Nu durează mult.

— Domnule și doamnă Krupp, puteți intra, spune secretara și-i conduce către o ușă de birou pe care le-o deschide și apoi o închide în urma ei.

Înăuntru, biroul arată ca orice cabinet de avocat – nu foarte diferit de biroul avocatului specializat în tranzacții imobiliare la care a apelat Tom ca să cumpere casa de pe Dogwood Drive, înainte s-o cunoască pe Karen. Are o masă imensă, cu teancuri ordonate de dosare peste tot. În spatele biroului, avocatul – Jack Calvin –, un bărbat cu păr grizonant ondulat, a cărui vârstă Tom o apreciază pe la patruzeci și cinci de ani, se ridică și dă mâna cu amândoi, apoi le face semn să se așeze.

— Cu ce vă pot fi de folos? întreabă el.

Avocatul se uită curios la ei. În spatele privirii pătrunzătoare se ghicește o inteligență ascuțită. Tom aproape că-i aude gândurile: *Ce caută cuplul acesta drăguț în biroul meu?*

— Am sunat ieri, pentru acuzația legată de recentul accident de circulație al soției mele, spune Tom, văzând că ea tace.

Faptul că se află în biroul unui avocat de drept penal pare s-o fi intimidat.

— Aduceți-mi aminte, spune bărbatul, deloc neprietenos. Am multe contravenții rutiere. Pâinea mea cea de toate zilele. Mai ales conducere în stare de ebrietate. Despre asta e vorba?

Aruncă o privire rapidă, studiind-o pe Karen.

— Nu, răspunde Tom și începe să explice despre accident. N-a fost deloc vorba de alcool. Dar, din nefericire, depășise viteza legală și…

Avocatul îl întrerupe.

— Scuze… poate o lași pe ea să-mi explice ce s-a întâmplat, cu cuvintele ei.

Tom îi aruncă o privire lui Karen, care pare să se crispeze. Avocatul o privește, așteptând să vorbească. Cum nici Tom, nici Karen nu spun nimic o clipă, avocatul își mută privirea de la unul la celălalt și întreabă:

— E vreo problemă?

— Da, răspunde Karen, în cele din urmă. Nu-mi aduc aminte de accident. Nu-mi aduc aminte nimic legat de el.

Se încruntă în semn de scuză.

— Serios? întreabă Calvin.

— Nu pot să-mi aduc aminte nimic din seara aceea, spune ea. E un gol.

— Așa e, zice Tom. A avut o comoție gravă. Abia ieri a ieșit din spital.

Avocatul se uită la ei, parcă uimit.

— E pe bune? Sau asta e apărarea pe care o încercați? Pentru că nu-i nevoie de așa ceva. Sunt avocatul vostru. Lăsați apărarea pe seama mea.

— Nu-i o încercare, spune Tom ferm. Are amnezie. Dar doctorii sunt destul de siguri că e temporară și c-o să-și recapete memoria.

Se uită la Karen, care stă palidă lângă el. E trasă la față, ceea ce, de la accident încoace, e semnul începutului unei dureri zdrobitoare de cap.

— Înțeleg, spune avocatul.

Se uită curios la Karen.

Tom îi dă hârtia pe care au primit-o de la poliție. Calvin o citește rapid. Ridică privirea.

— Cam dubioasă zonă pentru o doamnă ca tine, zice el, privind-o pe Karen.

Ea stă perfect neclintită și dreaptă. Avocatul se întoarce către Tom.

— Ce căuta acolo?

— Nu știu, răspunde Tom.

— Nu știi, repetă avocatul.

Îi cercetează pe amândoi de parcă n-ar ști ce să creadă. Urmează o tăcere prelungită. În cele din urmă, spune:

— E destul de grav. Conducere imprudentă… nu-i de joacă.

Se gândește o clipă.

— Uite cum facem. O să am nevoie de un avans azi. Și după aceea o să amân prezentarea în fața instanței până-și aduce aminte ce căuta acolo și de ce conducea așa. Pentru că s-ar putea să existe un motiv foarte bun – sau măcar o circumstanță atenuantă. Și, chiar dacă nu există, tot trebuie să știm.

Tom îi aruncă o privire soției sale, dar ea și-a coborât acum privirea în poală. Își caută carnetul de cecuri.

— Dacă-ți aduci aminte ceva, spune avocatul, adresându-i-se lui Karen, te rog să scrii totul pe hârtie, așa încât data viitoare când ne vedem să ai informațiile proaspete în minte. Și sună-mă când se întâmplă asta, adaugă el.

Karen dă din cap.

— Bine.

— Sau… poate ai vrea să ne vedem fără să fie de față și soțul tău?

Karen îi aruncă o privire tăioasă lui Calvin. Clatină din cap și spune:

— Sigur că nu. N-am nimic de ascuns față de soțul meu.

Tom o privește cu atenție. *Chiar e sinceră?*

Stabilesc avansul și, când se ridică să plece, Calvin o întreabă pe Karen:

— N-ai cazier, nu?

Ea se întoarce și-i răspunde privindu-l drept în ochi:

— Nu.

Avocatul îi întoarce privirea și pe Tom îl îngrijorează ceva în ochii lui care cântăresc situația. Își dă seama că avocatul n-o crede… n-o crede deloc.

Pe drum spre casă, atmosfera e încărcată de tensiunea întrebărilor fără răspuns. Înainte, lui Tom îi plăcea să meargă alături de Karen – unele dintre cele mai plăcute amintiri sunt cu ei doi, în mașina asta, ieșind din oraș pentru un weekend, cu bagajele pe bancheta din spate, ea cu capul lăsat pe spate, râzând…

E aproape o ușurare când îi sună telefonul. Răspunde.

După aceea se întoarce spre ea și spune, cu ton de scuză:

— Trebuie să mă duc puțin la serviciu.

— Bineînțeles.

— Ești bine?

— Mă doare capul.

Karen închide ochii și-și sprijină capul pe spătarul scaunului.

Tom o lasă acasă. Se apleacă și o sărută înainte să coboare din mașină.

— Ia-o ușor. Trage un pui de somn. O să încerc să mă întorc devreme.

Karen coboară din mașină și-i face semn cu mâna, mijind ochii în soare când el scoate mașina în marșarier de pe alee. Îi face și el semn și se îndepărtează, îngrijorat de ce-i rezervă viitorul. Întrebându-se ce secrete ar putea ascunde soția lui.

Capitolul zece

După ce pleacă Tom, Karen se întoarce spre casă şi descuie. Întâlnirea cu avocatul a vlăguit-o; în mod evident, a crezut că-l minte. Îşi apasă degetele pe ochii obosiţi. Se duce la bucătărie, deschide congelatorul şi scoate punga de gheaţă pe care i-au dat-o de la spital. A folosit-o din când în când, pentru umflăturile de pe faţă. Acum şi-o pune pe frunte. Senzaţia rece e plăcută. Se aşază la masa din bucătărie, cu ochii închişi, şi-şi ţine punga de gheaţă pe cap, plimbând-o uşor şi încercând să aline durerea surdă.

E o zi foarte caldă, înăbuşitoare. Simte cum i se udă bluza de transpiraţie, chiar şi cu aerul condiţionat pornit. Poate c-ar trebui să-l dea mai tare. Pe măsură ce durerea de cap se potoleşte puţin, deschide ochii. Se holbează la blatul de bucătărie, cel pe care l-a înlocuit când s-a mutat. Încă îi mai place să se uite la el – suprafaţa neagră netedă şi lucioasă, punctată cu argintiu. Însă acum vede un pahar gol lângă chiuvetă.

Se uită ţintă la pahar, apoi aruncă o privire rapidă prin bucătărie, dar nimic altceva nu pare altfel decât ar trebui.

Paharul de pe blatul de lângă chiuvetă nu era acolo când au plecat azi-dimineaţă la avocat, e sigură de asta. Pentru că, înainte să plece, ea şi Tom – mai mult Tom – au făcut ordine în bucătărie, au pus în maşina de spălat vase, toate farfuriile de la micul dejun şi au şters blaturile. Detestă când rămân farfuriile pe blat. E un pic maniacă atunci când vine vorba de curăţenie. Şi ştie că a aruncat o ultimă privire în bucătărie înainte să se ducă la Tom, la uşa din faţă, şi să plece spre avocat, pentru că s-a întors ca să se asigure că uşile de sticlă glisante erau blocate. Totdeauna verifică dacă uşile sunt blocate – şi de aceea a fost aşa de descumpănită când Tom i-a spus că nu încuiase uşile după ea în seara accidentului. Şi că nu stinsese luminile. Sau că nu-şi luase geanta. Măcar dacă şi-ar putea aduce ceva aminte!

Ia şovăitor paharul, se uită în el, îl duce la nas şi miroase. Acum e gol, dar a fost apă în el, e sigură – de parcă a intrat cineva şi s-a servit cu un pahar de apă de la chiuvetă înainte să iasă iar la căldură. Capul îi bubuie şi se simte dintr-odată ameţită. Încearcă să se prindă de blat şi scapă neîndemânatică paharul. Acesta se sparge cu zgomot pe podea.

Se uită ţintă în jos spre paharul spart de la picioarele ei, respirând întretăiat, cu tot corpul tremurând. După aceea se întoarce repede, fuge în sufragerie şi înşfacă telefonul. Apasă tasta rapidă cu numărul lui Brigid.

— Brigid, spune ea când îi răspunde. Poți să vii până la mine? Grăbește-te!

Nici măcar nu încearcă să-și ascundă frica și panica pe care le simte. Vrea numai să fie Brigid cu ea, imediat. Nu vrea să rămână singură în casă.

— Sigur, vin imediat, răspunde Brigid.

Karen stă nerăbdătoare pe verandă. În câteva secunde, o vede pe Brigid ieșind în grabă pe ușa ei și traversând strada. *Slavă Domnului că există Brigid.*

— Iisuse, Karen, ce s-a întâmplat? întreabă Brigid. Ești albă ca varul.

— A fost cineva în casă, răspunde Karen.

— Poftim?

Brigid pare luată prin surprindere.

— Ce vrei să spui?

Karen o împinge înăuntru.

— A fost cineva aici, cât am fost plecată cu Tom azi-dimineață. Abia m-am întors. Când am intrat în bucătărie…

Nu poate termina ce are de spus.

— Ai văzut pe cineva? A fost cineva în bucătărie? întreabă Brigid.

Karen clatină din cap.

— Nu.

E mai liniștită acum, că e Brigid aici. Ce noroc are să aibă o prietenă bună chiar peste drum! Karen știe că, indiferent în ce belea ar fi, Brigid lasă totul deoparte și dă fuga la ea. Ar vrea să-i poată destăinui de ce e așa de înspăimântată. Dar nu-i poate spune adevărul celei mai bune prietene sau soțului său.

Se uită la Brigid cum se apropie de bucătărie și se oprește chiar în prag, uitându-se în tăcere de jur-împrejur. După o clipă, se întoarce în liniște lângă Karen.

— Karen, ce s-a întâmplat?

— Am ajuns acasă și m-am dus la bucătărie. Pe blat era un pahar gol. Nu era acolo când am plecat azi-dimineață. L-a pus cineva acolo, și n-am fost nici eu, nici Tom.

— Ești sigură? întreabă Brigid.

— Bineînțeles că sunt sigură! Crezi c-aș fi așa de întoarsă pe dos dacă n-aș fi sigură?

Brigid se uită din nou la ea cu îngrijorare. Apoi aruncă o privire spre bucătărie și-și întoarce din nou privirea la Karen.

— Cum s-a spart paharul?

— L-am luat să mă uit la el și după aia am amețit… și l-am scăpat.

Brigid se uită neliniștită la ea.

— Poate c-ar trebui să-l sunăm pe Tom.

*

Tom conduce spre casă cât de repede poate, în limitele raţiunii, cu mintea gonind. Când ajunge, coboară în grabă din maşină şi fuge pe treptele de la intrare. Năvăleşte în sufragerie şi o ia la goană spre care e Karen întinsă pe canapea, cu punga de gheaţă pe frunte şi cu Bridget în picioare alături.

— Karen, scumpo, eşti bine? Ce s-a întâmplat?

Karen se străduie să se ridice în capul oaselor. Îi dă punga cu gheaţă lui Brigid, care o ia mecanic ca s-o pună la loc în congelator.

— Nu ştiu, spune ea. Am venit acasă şi am găsit un pahar pe blatul de bucătărie. Sunt sigură că nu era acolo când am plecat azi-dimineaţă. Am crezut că a fost cineva în casă.

Tom se îndreaptă spre bucătărie, oprindu-se în faţa pragului, şi vede resturile de pahar spart. Prinde privirea lui Brigid când aceasta închide congelatorul şi ocoleşte prudent cioburile sclipitoare.

Karen vine şi rămâne lângă el.

— Eu l-am scăpat pe jos, spune ea.

Tom o priveşte cu îngrijorare.

— Eşti sigură că nu era acolo şi înainte? Ar fi putut să fie, spune Tom.

Încearcă să-şi aducă aminte dacă şi-a luat un pahar cu apă dimineaţă şi l-a lăsat pe blat, dar nu-şi poate aminti. Are atâtea pe cap, că-i scapă genul ăsta de detalii.

— Nu ştiu, spune ea, clătinând din cap. Eram foarte sigură. Am aruncat o ultimă privire pe-aici înainte să plecăm, ca să verific dacă sunt încuiate uşile din spate. Am crezut că e totul pus la loc…

— Haide, stai jos, îi zice Tom, ducând-o înapoi pe canapea, în timp ce Brigid începe să mătură cioburile.

Tom o lasă pe Karen pe canapea şi verifică toată casa. Nu lipseşte nimic. Din câte îşi dă el seama, nu e nimic clintit din loc.

Când se întoarce în sufragerie, Brigid stă într-unul dintre fotolii, în faţa lui Karen. E îmbrăcată lejer, cu pantaloni trei-sferturi şi un maiou cu bretele şi are părul castaniu lung lăsat pe umeri. În timp ce o priveşte, ea îşi înnoadă părul la ceafă. Tom se întoarce spre Karen.

— Nu cred că a fost nimeni aici, spune el blând.

Karen îl priveşte şi apoi îşi mută privirea.

— Şi ce, crezi că am eu închipuiri?

— Nu, spune Tom calm. Nu cred că ai închipuiri. Cred că nu-ţi aduci bine aminte dacă era sau nu un pahar acolo. Am băut amândoi multă apă pe căldura asta, oricare dintre noi putea să lase paharul pe blat. Poate că eu… nu-mi aduc aminte. Încă te refaci, Karen, îi reaminteşte el cu blândeţe. Adu-ţi

aminte ce a spus doctorul – ai putea avea şi probleme cu memoria pe termen mediu după accident. Poate că paharul era acolo dinainte şi nu-ţi mai aduci tu aminte.

— Poate, răspunde ea cu îndoială.

Tom se întoarce către Brigid.

— Mă ocup eu de-acum, spune el. Mulţumesc că ai venit aşa repede.

— Oricând, răspunde Brigid.

— Da, spune Karen recunoscătoare, când Brigid se ridică să plece. Nu ştiu ce m-aş face fără tine, Brigid.

Tom o priveşte pe Brigid îmbrăţişând-o uşor pe soţia lui; Karen îi răspunde călduros la îmbrăţişare.

— Mulţumesc şi că ai măturat cioburile, adaugă Tom.

— Nicio problemă.

Brigid îi zâmbeşte lui Karen.

— Pe curând.

Brigid se îndreaptă spre casa ei de vizavi, în timp ce ei doi rămân în prag uitându-se după ea. Tom stă puţin în spatele lui Karen. O priveşte pe Brigid şi o priveşte apoi şi pe soţia lui.

Capitolul unsprezece

Detectivul Rasbach se opreşte o clipă ca să cerceteze împrejurimile. Peste drum e un centru comercial dărăpănat, cu o prăvălie cu de toate, o spălătorie automată, un magazin cu produse ieftine şi cam atât. Chiar şi într-o zi însorită de vară cum e azi, cartierul e deprimant. În faţa lui, locul crimei – un restaurant abandonat. Geamurile şi uşile au fost bătute în scânduri, dar cineva a smuls câteva dintre cele ale ferestrei din faţă ca să se uite înăuntru sau poate că pur şi simplu au căzut singure în timp. Rasbach ocoleşte clădirea părăsită şi ajunge în spatele ei. Face semn cu capul unor criminalişti şi trece dincolo de banda galbenă care delimitează locul crimei.

Pătrunde în restaurant pe uşa înnegrită din spate, care n-a fost bătută în scânduri cum era cea din faţă – sau, cel puţin, dacă a fost vreodată, acum nu mai era. Putea intra sau ieşi oricine. Primul lucru care-l izbeşte e mirosul. Încearcă să nu-l ia în seamă.

În stânga lui se află un bar de modă veche pe care se putea mânca, dar nu şi mese sau scaune; totul a fost golit – până şi aplicele lipsesc. Însă lângă perete e o canapea veche cu nişte cutii de bere goale în jurul ei, pe podea. Prin ferestre intră un strop de lumină filtrată, prin locurile unde au căzut scândurile, dar cea mai mare parte vine de la lămpile instalate de echipa de legişti. Linoleumul murdar e crăpat, pereţii sunt închişi la culoare şi pătaţi de nicotină. Iar pe podea zace un bărbat mort.

Mirosul e destul de puternic. Aşa se întâmplă când cadavrul nu e descoperit decât după mai multe zile în dogoarea verii. Duhneşte destul de tare.

Rasbach stă perfect nemişcat în mijlocul restaurantului care duhneşte, în costumul lui elegant şi scump, gândindu-se că va trebui să-l dea la curăţat, şi-şi scoate o pereche de mănuşi de cauciuc din buzunar.

— A sunat cineva. N-a lăsat niciun nume, îi spune poliţistul în uniformă de lângă el.

Detectivul dă din cap plictisit. Se îndreaptă spre mizeria de pe podea. Rămâne câteva minute cu privirea coborâtă spre cadavru, cercetându-l. E un bărbat brunet, probabil de treizeci şi cinci spre patruzeci de ani, îmbrăcat cu pantaloni negri care par scumpi şi o cămaşă la fel de scumpă – acum acoperită cu o crustă de sânge uscat negru şi cu muşte. Victima a fost împuşcată de câteva ori în faţă şi o dată în piept. Pantofii lipsesc, dând la iveală nişte şosete destul de şic. Nici curea n-are.

— Vreo urmă de armă? îl întreabă Rasbach pe unul dintre tehnicienii care stau de cealaltă parte a cadavrului, uitându-se și el gânditor la acesta.

— Nu, nu încă.

Rasbach se apleacă atent peste trupul neînsufleţit, încercând să nu respire și observând umbra palidă din jurul degetului de pe care a fost scos de curând un inel și dunga la fel de palidă din jurul încheieturii mâinii, unde s-a aflat cândva un ceas. Fusese jefuit, însă nu acesta fusese scopul inițial, se gândește Rasbach. Ce căutase bărbatul aici? Nu era de-aici, din cartierul ăsta. Pare mai degrabă o execuție. Atâta doar că a fost împușcat în față și în piept în loc să fie împușcat în ceafă. Cadavrul arată ca și cum omul ar fi murit acum cel puțin câteva zile, poate mai mult. Are fața decolorată și umflată.

— Știm cine e?

— Nu. N-are niciun act de identitate la el. De fapt, n-avea nimic la el în afară de haine.

— Vreun martor? întreabă Rasbach, știind deja răspunsul.

— *Nada.* Cel puțin până acum.

— În regulă.

Rasbach oftează adânc.

Cadavrul va fi luat de-aici curând și trimis la medicul legist pentru autopsie. O să ia amprentele cadavrului și o să vadă dacă au la dosar ceva care să se potrivească. Dacă nu-l pot identifica după amprente, va trebui să verifice persoanele dispărute, ceea ce va fi plicticos, dar mare parte din munca poliției e plictisitoare. Deseori e o muncă plictisitoare care dă rezultate.

Criminaliștii or să caute în continuare arma crimei. Probabil un pistol de calibrul 38, după cum arată. E posibil ca trăgătorul să se fi descotorosit de el departe de locul crimei sau să-l fi luat altcineva, care-și ține acum gura. Ținând cont de cartier, Rasbach nu se miră că i-au fost luate cureaua și pantofii, precum și portofelul și bijuteriile, și fără îndoială că și telefonul mobil.

Până să termine cu cadavrul și să efectueze o percheziție mai amplă a zonei, tot ce-au găsit e o pereche de mănuși de cauciuc roz cu model cu flori lângă coate, aruncată într-o parcare mică aflată nu departe. Rasbach nu crede că au vreo legătură cu victima din restaurant, dar a cerut oricum să fie ridicate.

Nu se știe niciodată.

Rasbach și detectivul Jennings, împreună cu câțiva polițiști în uniformă, își petrec seara bătând din ușă în ușă în zonă și căutând martori.

Deloc surprinzător, nu se aleg cu nimic.

*

Doctorul Perriera, medicul legist, îi aşteaptă a doua zi dimineaţă.

— Bună ziua, domnilor detectivi, spune el, evident încântat să-i vadă.

Rasbach ştie că legistului îi place când vin în vizită detectivii. Se miră că, nici după aproape douăzeci de ani, caracterul deprimant al profesiei nu pare să-l fi doborât pe legist. Înjunghieri, împuşcături, înecuri, accidente de maşină – nimic nu pare să-l deranjeze pe optimistul şi veşnic sociabilul doctor Perriera.

Le întinde un bol cu bomboane de mentă ambalate, îi ajută să nu mai simtă mirosul. Ambii detectivi iau câte una, iar ambalajele foşnesc când despachetează bomboanele. Doctorul Perriera întinde mâna să ia foiţele şi le aruncă într-un coş de gunoi.

— Ce poţi să ne spui? întreabă Rasbach când ajung cu toţii în jurul mesei lungi de oţel, uitându-se la cadavrul care se odihneşte pe ea.

Rasbach e recunoscător că Jennings a avut dintotdeauna stomacul tare, ca şi el. Jennings pare entuziast şi curios şi absolut deloc deranjat de măcelul de pe masă şi are falca umflată de la bomboana de mentă.

— Corpul e intact, începe vesel doctorul Perriera. Bărbat caucazian, peste treizeci şi cinci de ani, sănătos. Primul glonţ a fost în piept şi al doilea în obraz, dar al treilea foc, care a ajuns direct în creier, a fost cel care l-a ucis. Moartea a fost destul de rapidă. A fost împuşcat de aproape – de la doi – doi metri şi jumătate distanţă – cu un pistol de calibrul 38.

Rasbach dă din cap.

— Când a murit, mai exact? întreabă el.

Doctorul Perriera se întoarce spre Rasbach.

— Ştiu ce mult vă place vouă să stabiliţi exact ora decesului, iar eu fac tot ce pot, chiar fac, dar dacă-mi trimiteţi un cadavru care a zăcut câteva zile… asta îmi afectează precizia, înţelegeţi voi.

Detectivul ştie că doctorul Perriera e un perfecţionist; totdeauna îşi confirmă concluziile.

— Apreciez asta, spune Rasbach răbdător. Dar tot aş prefera să aflu ce presupui tu decât ce presupune altcineva.

Doctorul zâmbeşte.

— Am făcut autopsia aseară. Pe baza stadiului de descompunere şi a larvelor pe care le-am găsit în corp – şi fără să uit, desigur, de vremea foarte caldă de care am avut parte – presupun că a murit cam cu patru zile înainte de asta, cu o zi în plus sau în minus.

Rasbach face calcule.

— Deci, aseară erau patru zile… asta ar însemna treisprezece august, seara.

Doctorul Perriera aprobă.

— Dar ar fi putut fi ucis și în seara de doisprezece august sau seara de paisprezece august. Oricând în acest interval.

Rasbach coboară privirea spre corpul neînsufleţit de pe masa de oţel. Ce bine ar fi dacă ar putea vorbi.

*

Întors la secţie, Rasbach alege una dintre sălile mari de şedinţă pentru comandamentul lor *ad hoc* şi se adresează echipei pe care a adunat-o în grabă. El și Jennings sunt detectivii și a ales câțiva polițiști în uniformă din Divizia de patrulare ca să-i sprijine.

— Tot nu știm cine e tipul ăsta, spune Rasbach. Nu i-am identificat amprentele nicăieri, nici la persoanele dispărute cunoscute, nici în alte baze de date. Haideți să începem prin a trimite forțelor de ordine și presei o descriere și o fotografie – să vedem dacă putem afla cine e. S-ar putea să-l recunoască totuși cineva.

Rasbach decide să verifice toate înregistrările poliției pentru perioada de patruzeci și opt de ore dintre seara de doisprezece august și cea de paisprezece august. Caută orice ieșit din comun. Nu-i mare lucru; nu apare nimic, în afară de niște capturi minore de droguri și câteva accidente rutiere. Unul dintre accidentele de mașină pare destul de limpede – o tamponare în cursul după-amiezii. Dar celălalt… O Honda Civic care mergea cu viteză – venind dinspre zona unde se află locul crimei – și a lovit un stâlp în jurul orei douăzeci și patruzeci și cinci, în seara de treisprezece august.

Rasbach simte o furnicătură pe ceafă când îl observă.

Capitolul doisprezece

— Cu ce te pot ajuta? îl întreabă Fleming pe Rasbach, sorbind cafeaua din cană. Nu vine în fiecare zi în colţul nostru de clădire un detectiv de la omucideri.

Rasbach pune fotografiile victimei pe birou.

Fleming şi Kirton se apleacă amândoi să se uite. Kirton clatină din cap. Fleming zăboveşte, uitându-se cu atenţie, dar nu zice nimic.

— Cadavrul a fost găsit abia după câteva zile, spune Rasbach. Pe şaptesprezece august. Cel puţin, n-a sunat nimeni până atunci. Cred că a fost jefuit de localnici înainte.

— Nu-l recunosc, zice Kirton.

— Nici eu nu l-am mai văzut până acum.

Fleming se uită la Rasbach.

— Ce-are asta de-a face cu noi?

— A fost ucis într-un restaurant abandonat de pe Hoffman Street, în jur de treisprezece august, cu o zi mai devreme sau în minus. Înţeleg că a avut loc un accident rutier nu departe de acolo, în seara de treisprezece.

Fleming şi Kirton schimbă o privire. Kirton se îndreaptă, dând din cap.

— Aşa e.

— Spuneţi-mi ce ştiţi despre el, spune Rasbach.

— Femeia depăşise viteza, a trecut pe roşu. A tras de volan ca să evite o maşină, a pierdut controlul şi a intrat într-un stâlp, povesteşte Kirton.

— A supravieţuit?

— Da, răspunde Fleming, aplecându-se peste birou. A supravieţuit, dar se pare că are *amnezie.*

— Glumeşti, nu? întreabă Rasbach.

— Nu. Toată lumea a halit-o – doctorul, soţul, spune Fleming.

— Dar nu şi tu.

— Nu ştiu. Soţul a sunat la 911 ca s-o dedare dispărută în aceeaşi seară. Plecase de-acasă în grabă, fără geantă şi fără telefon, uitase să încuie uşa.

Rasbach se întoarce spre poliţistul Kirton, care clatină din cap.

— Cred că minte, spune Kirton.

— Ce ştiţi despre femeia asta? întreabă Rasbach.

— O cheamă Karen Krupp, îi răspunde Fleming. Nu-i decât o gospodină obişnuită… dacă nu iei în considerare unde a fost şi ce făcea în seara aia.

— O gospodină.

— Îhî. Treizeci şi ceva de ani, e contabilă. Căsătorită cu un expert contabil. Fără copii. Casă drăguţă în suburbii – Henry Park.

Rasbach îşi aduce aminte brusc de mănuşile de cauciuc roz pe care le-a găsit şi le-a ridicat de lângă locul crimei. Trecuse o maşină peste ele şi aveau urme de roţi.

— Ce s-a întâmplat cu maşina? întreabă el.

— O Honda Civic. E făcută praf, anunţă Kirton.

— Trebuie să-i văd cauciucurile, spune Rasbach.

Simte un mic freamăt de entuziasm. N-ar fi interesant, se întreabă el, să găsească o legătură între maşina respectivă – cu pricina – şi victima lui?

— Atunci, presupun că preiei tu de-aici, Rasbach, spune Fleming.

*

Tom e încordat şi nefericit când pleacă de-acasă a doua zi dimineaţă. Îşi pune jeanşii ca să se ducă la serviciu câteva ore şi să recupereze în weekend ce are de lucru. A rămas în urmă cât a fost Karen în spital. Pare obosită în dimineaţa asta. Iar era deja trează când s-a sculat el; când a sărutat-o, avea faţa palidă. Umflăturile de pe faţă s-au retras, iar vânătăile au început să se şteargă, dar nu seamănă deloc cu vechea Karen.

Era diferită de când se întorsese acasă. Înainte, era aşa de caldă şi de lipsită de complicaţii. Acum e puţin distantă. E prea tăcută. Uneori, dacă se întinde spre ea, tresare. Înainte, nu făcea niciodată aşa. Pare agitată, încordată. Iar episodul cu paharul i se pare tulburător. E sigur că nu fusese nimeni în casă. De ce e ea aşa de convinsă că a fost cineva? A intrat într-o panică totală din cauza asta.

Şi el e îngrijorat. Karen chiar nu-şi aminteşte seara aceea? *Sau pur şi simplu nu-i spune lui?*

Bănuiala e ceva perfid; au început să se strecoare îndoielile, lucruri pe care înainte reuşise să nu le bage în seamă.

Îndoieli legate de trecutul ei. Când s-a mutat la el, a adus puţine lucruri cu ea. O întrebase atunci dacă are ceva lucruri depozitate pe undeva. Karen îl privise în ochi şi spusese:

— Nu, asta-i tot. Nu mă agăţ de lucruri. Nu-mi place îngrămădeala.

El se întrebase, o dată sau de două ori, de ce pare să n-aibă niciun fel de legături din trecut. Când a întrebat-o despre familia ei, i-a explicat că n-are aşa ceva. Tom a înţeles. Nici părinţii lui nu mai sunt şi nu i-a rămas decât fratele lui. Dar ea n-are pe absolut nimeni. El are prieteni din colegiu, dar ea pare să n-aibă niciunul. Când a insistat, i-a zis că nu se prea pricepe să păstreze legătura cu lumea. S-a purtat de parcă el ar fi exagerat.

O iubeşte şi ea îl iubeşte pe el; sunt perfecţi împreună. Dacă n-a voit să-i spună mai multe despre viaţa ei de dinainte să se cunoască, el a acceptat. N-

a bănuit niciodată că ar fi ceva îngrijorător – s-a gândit doar că era ea mai retrasă şi nu era dornică să împărtăşească prea multe.

Dar acum nu mai e aşa de sigur că nu-l deranjează. Îşi dă seama că de fapt nu ştie prea multe despre propria lui soţie.

*

Detectivii Rasbach şi Jennings se află la laboratorul criminalistic. Tehnicienii au preluat deja mănuşile roz şi lucrează la ele, deşi e duminică.

Acum Rasbach îi oferă un espresso dublu aromat lui Stan Price, care a fost de acord să vină de dimineaţă şi să se uite împreună cu ei la dovezi. E doar o cafea de la Starbucks, dar Rasbach ştie că Stan e de obicei aşa de ocupat, că n-apucă să iasă.

— Mersi, spune Stan, luminându-se la faţă când ia paharul. O cafea bună e de mare ajutor.

Au un aparat mic şi amărât la subsol, unde se află laboratorul de criminalistică, dar cafeaua mizerabilă pe care o face acesta e celebră. S-ar putea să fie din cauză că nu-l curăţă nimeni niciodată, dar nici n-a fost nimeni dispus să testeze teoria şi să-l spele cum trebuie. Rasbach îşi propune să ţină minte să ia de Crăciun un espressor nou pentru departamentul de criminalistică.

— Ce-ai aflat? întreabă Rasbach.

— Păi, mănuşile. Am reuşit să prelev o urmă bună de cauciuc de pe una dintre ele.

Stan soarbe recunoscător din cafea.

— Urmele de cauciuc de pe mănuşă corespund cu tipul şi modelul cauciucurilor de la maşina respectivă. Sunt tipul care trebuie, dar nu putem stabili concludent potrivirea cu cauciucurile pe care le-aţi adus. Nu putem spune categoric că unul dintre cauciucurile acelei maşini trecut peste mănuşa asta. Dar s-ar putea foarte bine să fi fost aşa.

— Bine, spune Rasbach.

E ceva.

— Ce şanse sunt să obţineţi ADN de pe interiorul mănuşilor?

— Aş zice că destul de mari, dar o să dureze mai mult. Pentru aşa ceva avem deja o listă de aşteptare.

— Poţi s-o urgentezi?

— Poţi să-mi mai aduci cafea dintr-asta minunată?

— Să fii sigur.

*

Karen îşi ia geanta, cheile şi telefonul şi se pregăteşte să iasă din casă. Trebuie să dea o fugă până la magazinul din colţ.

Când deschide uşa din faţă, pe verandă stă un bărbat necunoscut.

E așa de surprinsă, încât aproape că scoate un țipăt. Dar bărbatul care-i stă în prag, deși neinvitat, nu pare amenințător. E îmbrăcat frumos, cu un costum bine croit. Are părul blonziu și ochi și albaștri inteligenți. Atunci îl observă și pe al doilea bărbat, care urcă treptele. Se uită la el alarmată și apoi își întoarce privirea spre cel aflat chiar în fața ei.

— Karen Krupp? întreabă el.

— Da, răspunde ea bănuitoare. Cine sunteți?

— Sunt detectivul Rasbach.

Îi aruncă o privire celuilalt bărbat, care ajunge acum lângă el pe verandă.

— Iar acesta este detectivul Jennings.

Capitolul treisprezece

Karen îl priveşte atent pe detectiv, cu inima bătându-i nebuneşte.

— Putem să stăm de vorbă cu dumneavoastră câteva minute? întreabă Rasbach, scoţându-şi legitimaţia şi întinzând-o.

Karen îşi simte pulsul bătând în tâmple. Nu vrea să discute cu ei. Acum are un avocat. De ce nu i-a dat acesta niciun sfat despre ce anume să le spună poliţiştilor dacă vin s-o interogheze din nou? De ce nu l-a întrebat ea?

— Tocmai plecam, reuşeşte să rostească.

— Nu durează mult, îi dă asigurări Rasbach, fără să se mişte.

Karen ezită, neştiind ce să facă. Dacă-i convinge să plece fără să discute cu ei, s-ar putea să şi-i facă duşmani. Hotărăşte că mai bine îi lasă să intre. O să le spună că nu-şi aduce aminte nimic. În definitiv, ăsta e adevărul. Nu poate să le spună nimic despre seara aceea.

— Bine, cred că se poate vreo câteva minute, spune ea şi deschide uşa mai larg, închizând-o în urma lor după ce intră cu toţii.

Îi conduce în sufragerie. Karen se aşază pe canapea; poliţiştii, pe fotoliile din faţa ei. Se luptă cu dorinţa de a trage una dintre pernele de pe canapea şi de a o strânge la piept. În loc de asta, îşi pune fără grabă picior peste picior şi se sprijină de colţul canapelei, încercând să pară netulburată de faptul că are doi detectivi în sufragerie.

Dar inteligenţa evidentă din ochii detectivului o nelinişteşte şi spune, puţin prea repezit:

— Sunt convinsă că ştiţi deja de la ceilalţi poliţişti care anchetează accidentul, dar eu nu-mi aduc aminte nimic despre el.

Se gândeşte cât de caraghios sună. Roşeşte uşor.

— Am auzit, da, răspunde detectivul.

Pare relaxat, dar vigilent. Simte că omul ăsta e în stare de orice. Dintr-odată, e foarte agitată.

— De fapt, nu accidentul în sine ne interesează.

Auzindu-l, Karen simte cum se albeşte la faţă. E sigură că remarcă amândoi paloarea ei bruscă şi incriminatoare.

— Nu? reuşeşte ea să întrebe.

— Nu. Anchetăm altceva. Ceva care s-a petrecut nu departe de locul unde aţi avut accidentul, credem că aproximativ în acelaşi timp.

Karen nu spune nimic.

— A fost ucis un bărbat.

Ucis. Încearcă să-şi păstreze expresia neutră, dar bănuieşte că nu îi iese deloc.

— Ce-ar putea să aibă de-a face cu mine? întreabă ea.

— Asta încercăm să aflăm, răspunde detectivul Rasbach.

— Nu-mi aduc aminte nimic din seara aceea, protestează ea. Îmi pare rău, dar cred că vă pierdeţi timpul.

— Nimic? întreabă detectivul.

E evident că n-o crede. Karen se uită la detectivul de lângă el. Nici el n-o crede.

Clatină din cap.

— Poate că vă putem ajuta să vă aduceţi aminte, spune Rasbach.

Karen se uită atent la el, speriată. Se bucură că Tom nu-i aici. Apoi îşi doreşte să fi fost.

— Credem că aţi fost la locul crimei.

— Ce?

Se simte sleită.

— Am găsit la locul crimei o pereche de mănuşi de cauciuc, îi spune celălalt detectiv.

Acum e ameţită, iar inima îi bate să-i spargă pieptul. Simte cum clipeşte rapid.

— Şi poate că vă lipseşte o pereche de mănuşi de cauciuc roz, din cele pe care e posibil să le folosiţi la spălatul vaselor? întreabă Rasbach.

Karen ridică privirea şi-şi îndreaptă spatele.

— Nu, nu-mi lipsesc, spune ea convingător.

Dar ştie că-i lipsesc mănuşile, le căutase ieri. Habar n-are unde au dispărut. Îl întrebase pe Tom, dar nici el nu ştia. Are curajul brusc pe care-l capătă o persoană cu un instinct de supravieţuire foarte puternic când e încolţită.

— De ce credeţi că ar fi ale mele? întreabă ea calm.

— De fapt, e foarte simplu, răspunde detectivul. Mănuşile au fost găsite aproape de locul crimei, într-o parcare de alături.

— Tot nu înţeleg ce legătură au cu mine, spune ea. N-am avut niciodată mănuşi roz.

— Mănuşile au fost călcate, în parcare, de o maşină, continuă detectivul. Probele obţinute din urmele de cauciucuri… sunt aproape ca amprentele. Cauciucurile maşinii dumneavoastră sunt acelaşi tip cu cele care au lăsat urmele în parcarea aceea. Cred că aţi trecut peste mănuşile acelea – în parcare. Şi că după aceea, aţi fugit – şi aţi făcut un accident cu maşina aceea cam la ora producerii crimei.

Face o pauză şi se apleacă uşor.

— Cred că aveți o problemă.

*

Când parchează pe alee, Tom se întreabă a cui e mașina oprită în fața casei lui. O berlină simplă, mai nouă; nimeni cunoscut. Coboară din mașină și se uită neliniștit la automobilul parcat în stradă. Cine ar putea să vină în vizită la soția lui? Detestă neîncrederea pe care o simte. Temător, urcă în grabă treptele.

Deschide iute ușa și imediat vede doi bărbați la costum care stau în sufrageria lui.

— Tom! spune Karen, întorcând capul, vădit surprinsă.

Expresia ei e derutantă, un amestec de ușurare și spaimă. Nu-și dă seama dacă e bucuroasă sau îngrozită că-l vede. Poate un pic din amândouă.

— Ce se întâmplă? întreabă Tom, adresându-se tuturor celor din încăpere.

Cei doi bărbați rămân tăcuți, privind de la locurile lor, așteptând parcă să vadă ce o să-i spună soția lui. Tom e neliniștit. Se întreabă dacă sunt de la asigurări, veniți în legătură cu accidentul. Nu-i mai trebuie și alte vești proaste.

— Acești doi domni sunt detectivi de poliție, îi spune Karen, cu un ușor avertisment în priviri. Sunt aici în legătură cu… ce s-a întâmplat atunci, adaugă ea.

Cei doi bărbați se ridică în același timp.

— Sunt detectivul Rasbach, spune bărbatul mai înalt, scoțându-și scurt legitimația. Acesta este detectivul Jennings.

— Trebuie să discutăm despre asta chiar acum? întreabă Tom puțin grosolan, intrând în sufragerie.

Își vrea înapoi viața de dinainte.

— Nu mai poate să aștepte? Avocatul nostru a spus c-o să amâne lucrurile până își recapătă memoria.

— Mă tem că nu ne aflăm aici în legătură cu accidentul de mașină, spune detectivul Rasbach.

Tom simte brusc că i se înmoaie picioarele. Inima începe dintr-odată să-i bată nebunește. Simte nevoia să se așeze. Se lasă pe canapea, lângă Karen. Își dă seama că așteptase să se întâmple așa ceva. În sufletul lui, știuse că mai era ceva. Se simte de parcă a deschis undeva o ușă greșită și a ajuns în viața altcuiva, o viață care n-are nicio noimă, populată cu impostori.

Tom se uită prudent la cei doi detectivi. Îi aruncă o privire nervoasă lui Karen, dar ea nu se uită la el.

Cum o clipă nimeni nu scoate niciun cuvânt, detectivul Rasbach spune:

— Tocmai îi povesteam soției dumneavoastră… anchetăm o crimă care a fost comisă nu departe de locul unde a avut accidentul.

O *crimă.*

Karen se întoarce brusc spre el și spune:

— Vor să știe dacă nu ne lipsesc niște mănuși de cauciuc, dar le-am spus deja că nu.

Tom îi întoarce privirea, cu inima bătându-i zgomotos. Clatină din cap. Timpul pare să încetinească.

— Mănuși de cauciuc? Nu, nu ne lipsește nimic de genul ăsta, zice el.

E ameţit și simte gustul de fiere în gât. Se întoarce către detectiv.

— De ce?

Tom știe că e un actor groaznic. Detectivul cu ochi ageri pare să vadă direct prin el. Detectivul știe că minte.

— Am găsit chiar lângă locul crimei o pereche de mănuși de cauciuc roz pentru spălat vase. Cu un model cu flori lângă coate.

Tom aude totul de parcă ar prinde sunetele de la distanță. Se simte foarte detașat. Se încruntă. Totul pare să se petreacă în ralanti.

— N-am avut niciodată mănuși de cauciuc roz, spune el.

O privește pe Karen care se-ntoarce dinspre el spre detectiv. *Iisuse. Tocmai i-am mințit pe detectivii ăștia. Ce dracu' se întâmplă?*

— Sincer, nu prea contează de unde provin mănușile sau ale cui au fost, zice detectivul. Important e că urmele de pneuri de pe mănușile acelea și din apropierea locului crimei corespund cu cele ale roților de la mașina soției dumneavoastră. Iar asta o plasează în apropiere de locul crimei cu puțin timp înainte să aibă accidentul.

Se întoarce spre Karen și spune:

— Se pare că și conduceați foarte repede.

Detectivul se apleacă și adaugă:

— Puțin cam convenabil să aveți amnezie.

— Nu mă insultați, domnule detectiv, spune Karen, iar Tom se holbează șocat la ea.

N-ar fi crezut-o niciodată capabilă de atâta sânge rece. Parcă s-ar uita la o străină.

— Nu vreți să știți cine a fost ucis? întreabă detectivul Rasbach.

Se joacă acum cu ei.

— Sau știți deja? adaugă el, uitându-se cu atenție la Karen.

— Habar n-am despre ce vorbiți, răspunde ea. Și nici soțul meu. Deci nu mai faceți pe deștepții și spuneți-ne odată?

Rasbach îi întoarce privirea netulburat.

— Un bărbat care a fost împuşcat de trei ori – de două ori în faţă şi o dată în piept, de aproape – într-un restaurant părăsit de pe Hoffman Street. Ştim că maşina dumneavoastră s-a aflat în apropiere de locul crimei. Speram că dumneavoastră o să ne oferiţi *nouă* detalii, spune el.

Tom simte că i se face rău fizic. Nu-i vine să creadă că poartă această conversaţie, în propria lui sufragerie. Acum câteva zile stătea exact în locul ăsta când a venit poliţia să-i spună că a avut loc un accident. Ţinând cont de împrejurările în care se produsese aceasta, nu crezuse că şoferul ar fi putut fi soţia lui. Dar fusese. Şi acum, asta. Ce să mai creadă acum?

— Cine era? întreabă Karen. Bărbatul care a fost ucis?

E foarte palidă, se gândeşte Tom, dar are vocea fermă. E remarcabil de calmă. Tom parcă s-ar uita la altcineva, la o actriţă, care joacă rolul soţiei lui.

— Nu ştim, recunoaşte detectivul.

Apoi bagă mâna într-un plic şi adaugă:

— Vreţi să vedeţi o fotografie?

Nu e tocmai o întrebare.

Tom tot mai are senzaţia că faza se desfăşoară cu încetinitorul. Detectivul pune o fotografie pe măsuţa de cafea şi o răsuceşte, ca Tom şi Karen să fie iute la ea în poziţia corectă. E chipul deformat al unui bărbat cu găuri de gloanţe în frunte şi pe obraz. Ochii bărbatului mort sunt deschişi, exprimând ceva care pare surpriză. Tom se dă înapoi instinctiv. Detectivul pune o a doua fotografie lângă prima. Aceasta arată corpul umflat al bărbatului, cu sânge împroşcat pe tot pieptul. Fotografiile sunt revoltătoare, răscolitoare. Tom nu se poate abţine, îi aruncă o privire soţiei lui – e aşa de nemişcată, de parcă ar fi încetat să mai respire – şi după aceea întoarce rapid privirea. Nu poate suporta să se uite la propria lui soţie.

— Vă trezeşte ceva amintiri? o întreabă detectivul puţin obraznic. Îl recunoaşteţi?

Karen se uită fix la fotografii, parcă studiindu-le, şi clatină încet din cap.

— Nu. Categoric, nu.

Detectivul pare să n-o creadă.

— Cum explicaţi că maşina dumneavoastră se afla lângă locul crimei? întreabă el.

— Nu ştiu.

În cele din urmă, în vocea lui Karen se strecoară o notă de disperare.

— Poate că mi-a deturnat cineva maşina şi m-a obligat să aştept acolo, ca şofer cu care să fugă, spune ea. Şi… poate că am reuşit să scap şi de aceea conduceam aşa de repede.

Detectivul Rasbach dă din cap, ca şi cum ar aprecia eforturile ei de creaţie.

Tom se gândeşte cu disperare *E posibil. Nu?*

— Ce alte dovezi mai aveţi? întreabă Karen cu îndrăzneală.

— Ahh, răspunde detectivul Rasbach, asta nu sunt dispus să vă spun.

Strânge fotografiile, îi aruncă o privire partenerului său, şi se ridică de pe fotoliu. Karen şi Tom se scoală şi ei de pe canapea. Rasbach scoate o carte de vizită din buzunarul hainei şi i-o întinde lui Karen. Aceasta o ia, o priveşte, apoi o pune pe blatul de sticlă al măsuţei de cafea.

— Vă mulţumim pentru timpul acordat, spune detectivul, iar cei doi bărbaţi pleacă şi Karen închide uşa după ei.

Tom, copleşit de groază, rămâne năucit lângă canapea. Karen se întoarce în sufragerie, iar privirile li se întâlnesc.

Capitolul paisprezece

Pe locul pasagerului, Rasbach se gândește la interogatoriu în timp ce Jennings conduce spre secție. Karen Krupp ascunde ceva. A dat dovadă de o stăpânire de sine admirabilă la suprafață, dar dedesubt se ascundea panica.

Rasbach crede că se afla acolo, foarte aproape de locul crimei, probabil în jurul orei la care s-a petrecut aceasta – deși asta e o prezumție destul de îndrăzneață în clipa asta, pentru că momentul estimat al decesului acoperă inevitabil un interval mare de timp. Ce căuta acolo?

Soțul e un mincinos de doi bani, se gândește Rasbach, aducându-și aminte de purtarea lui din timpul interogatoriului. E sigur că soților Krupp le lipsește o pereche de mănuși de cauciuc roz.

Cineva trebuie s-o fi văzut pe Karen Krupp plecând de acasă în seara aceea. Trebuie să afle dacă era singură. Rasbach se hotărăște să se întoarcă în Henry Park mai târziu, ca să discute cu vecinii. Și o să aibă nevoie și de lista convorbirilor telefonice ale familiei Krupp. Poate că a primit un apel. O s-o verifice foarte meticulos pe Karen Krupp.

Se lasă pe spate pe scaunul pasagerului, destul de mulțumit. Cazul a luat o întorsătură interesantă. Îi place când se întâmplă așa.

*

Îngrozit, Tom se holbează acuzator la soția lui. Tocmai a mințit poliția pentru ea. Femeia pe care o iubește. *Ce a făcut?* I se strânge inima.

— Tom, spune ea, și apoi tace, de parcă nu-i trece prin cap ce să spună mai departe.

De parcă n-ar avea cum să explice.

Tom se întreabă dacă într-adevăr nu poate să explice sau dacă se preface în întregime. La început, a avut încredere în ea, a crezut că nu-și amintește. Dar acum nu mai știe. Cu siguranță pare să aibă ceva de ascuns.

— Ce dracu' se întâmplă, Karen? întreabă el.

Glasul îi sună rece, dar pe dinăuntru se simte disperat.

— Nu știu, spune ea cu convingere, iar ochii i se umplu de lacrimi.

E foarte convingătoare. Tom vrea să fie convins, dar nu poate s-o creadă întru totul.

— Cred că știi mai mult decât lași să se înțeleagă, spune el.

Karen rămâne nemișcată în fața lui, cu spatele drept, parcă provocându-l să spună ce crede el de fapt. Dar Tom nu poate. N-o poate acuza de… de crimă.

Dumnezeule, ce a făcut?

— I-ai minţit pe detectivi, zice el. Despre mănuşi.

— Şi tu, răspunde ea tăios.

Asta îl şochează; e ca o palmă trasă peste faţă. Nici nu prea ştie cum să răspundă. După aceea zice înfuriat:

— Am făcut-o ca să te apăr pe tine! N-am ştiut ce altceva să faci Nu ştiu ce dracu' se întâmplă!

— Exact! se repede ea.

Karen se apropie cu câţiva paşi, fără să-şi ia privirea de la el. Sunt la distanţă de un braţ unul de celălalt.

— Asta e şi ideea mea, spune ea, mai puţin agresivă acum. Nici eu nu ştiu ce se întâmplă. Am minţit în legătură cu mănuşile pentru că n-am ştiut ce altceva să fac… exact ca tine.

Tom se holbează la ea prostit. În cele din urmă, spune:

— Indiferent dacă-ţi aduci sau nu aminte, probabil că sunt mănuşile tale, şi ştim asta amândoi. *La locul unei crime.* De ce te aflai la locul unei crime, Karen?

Pentru că ea nu-i răspunde, Tom continuă, îngrozit de ceea ce se întâmplă.

— Au dovezi! Că erai la locul unei crime îngrozitoare!

Nu-i vine să creadă că spune aşa ceva, că-i spune aşa ceva lui Karen, femeia pe care o iubeşte. Îşi trece înnebunit o mână prin păr.

— În mod evident, detectivul ăla crede că tu ai făcut-o, crede că l-ai omorât pe bărbatul ăla. Tu l-ai omorât? Tu l-ai împuşcat?

— Nu ştiu! ţipă ea, cu disperare în glas. Asta-i tot ce pot să fac acum, Tom. Îmi pare rău. Ştiu că nu e destul. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Trebuie să mă crezi.

Tom se uită urât la ea, neştiind ce să creadă. Simte că viaţa, aşa cum o ştie el, se evaporă pe nesimţite.

Karen se uită la el, fixându-l cu privirea.

— Chiar crezi că sunt în stare să ucid pe cineva? Chiar crezi că sunt capabilă de *crimă?*

Nu. Nu şi-o poate imagina ucigând pe cineva. Ideea e… caraghioasă. Monstruoasă. Şi totuşi…

— E pe urmele tale, Karen, spune Tom copleşit. Ai văzut cum e detectivul ăla. O să sape şi o să tot sape şi n-o să se lase până nu lămureşte totul. Nici n-o să mai conteze că nu poţi să-ţi aduci aminte. N-o să fie nevoie… poliţia o să afle ce s-a întâmplat şi *or să ne spună ei nouă!*

Acum aproape că ţipă. Încearcă s-o rănească, pentru că-i e teamă şi e furios şi nu mai poate să aibă încredere în ea.

Karen e și mai palidă decât atunci când fuseseră detectivii acolo.

— Dacă nu mă crezi, Tom…

Se întrerupe, lăsând fraza în suspensie și așteptându-l să protesteze, să spună că o crede. Tăcerea se prelungește, dar Tom n-o spune.

— De ce nu mă crezi? întreabă ea până la urmă.

— Ce întrebare, răspunde el cu asprime.

— E o întrebare legitimă, insistă Karen.

Acum e supărată și ea.

— Ce am făcut eu vreodată ca să crezi că aș putea ucide cu sânge rece pe cineva?

Se apropie și mai mult. Tom o privește, dar nu spune nimic.

— Mă cunoști! Cum poți să crezi că măcar sunt *în stare* de așa ceva? Nu știu ce s-a întâmplat în seara aia, nu mai mult decât știi tu.

Acum are fața aproape, chiar lângă a lui; îi simte parfumul vag al pielii.

Karen insistă:

— Ce s-a întâmplat cu nevinovăția până la proba contrarie?

Respiră grăbit, cu fața aproape de el.

— Nu știi ce s-a întâmplat, așa că de ce nu poți să crezi că sunt nevinovată în toată povestea asta? Spune-mi, varianta asta e mai trasă de păr, mai *nebunească* decât că am împușcat un bărbat și l-am lăsat să moară?

Acum *ea* este cea care aproape că țipă.

Tom se uită la ea, cu inima strânsă. De când o știe și o iubește, n-a avut niciodată nici măcar cel mai vag motiv să se îndoiască de ea, în nicio privință. Totul se reduce la seara aceea. Ce s-a întâmplat de fapt? Nu-i datorează ceva pentru această încredere totală?

Clatină din cap. Pe ton mai scăzut, spune:

— Vine poliția aici, te acuză… tu minți în fața lor… nu știu, Karen.

Se oprește.

— Te iubesc. Dar mi-e frică.

— Știu, răspunde ea. Și mie mi-e frică.

Pentru o clipă, niciunul dintre ei nu spune nimic.

— Poate că e momentul să mergem iar la Jack Calvin, zice ea apoi.

*

În seara aceea, Karen stă în tăcere în sufragerie, ținând în poală o revistă pe care n-o bagă în seamă. Mâine seară se împlinește exact o săptămână de la accident. O săptămână, și ea tot nu-și poate aminti nimic.

După-amiaza a fost înspăimântătoare. Poliția – detectivul ăla nemilos – a acuzat-o practic de crimă. Și Tom… Tom pare să creadă că e posibil s-o fi comis ea.

Îi e teamă de poliție, îi e teamă de ce ar putea descoperi, îi e teamă de ce le-ar putea spune doctorul Fulton.

Își dă seama că-și încleștează dinții și încearcă să se destindă. O dor fălcile.

Fotografiile… Karen nu-și poate scoate din minte imaginile alea oribile. Se gândește la Tom, care e sus, în biroul lui, închis cu ceva hârtii pe care și le-a adus de la serviciu. Sau poate că doar se preface, ca și ea? Stă la birou holbându-se în gol, și el incapabil să-și scoată din minte imaginile cu bărbatul mort? Probabil. Părea tulburat când a văzut pozele. Și, după aceea, nici măcar nu se mai uitase la ea.

Karen aruncă o privire pe fereastra din față și tresare. Vede doi bărbați în costum la ușa unei case de peste drum. Îi recunoaște chiar și pe întuneric pe cei doi detectivi. Cuprinsă de groază, Karen se duce la fereastră, furișându-se pe lângă perete. Când ajunge la geam, rămâne în spatele perdelei, trăgând cu ochiul afară.

Îi interoghează pe vecini. Bineînțeles.

Capitolul cincisprezece

Brigid se uită pe stradă. Se lasă întunericul. Stă mult aici, tricotând şi privind ce se întâmplă dincolo de fereastră.

Brigid e pricepută şi creativă la lucru manual; câteva dintre modelele ei chiar au devenit cunoscute. Are un blog de tricotat de care e foarte mândră, unde îşi expune o parte din ce lucrează, şi o urmăresc o grămadă de persoane. Pe bannerul de deasupra blogului scrie *Tricotatul nu-i doar pentru doamnele în vârstă!* Şi mai e şi o fotografie a lui Brigid. E mulţumită de poză, pe care i-a făcut-o un fotograf profesionist. În poza aia e foarte atrăgătoare; e fotogenică.

Încercase odată s-o înveţe şi pe Karen să tricoteze, dar îşi dăduse seama că de fapt n-o interesa să înveţe. Şi nici n-avea răbdare pentru aşa ceva. S-au distrat puţin şi au fost de acord că poate nu-i chiar pasiunea lui Karen. Părea totuşi să-şi dorească şi să-i facă plăcere compania lui Brigid, în pofida intereselor lor diferite. E păcat că nu s-a apucat de tricotat; să tricotezi împreună cu cineva e o modalitate minunată să-l faci să vorbească, iar Karen nu e genul care să se deschidă cu uşurinţă.

Mai devreme, Brigid fusese la magazinul ei favorit, Knit One Purl Too. I se termina lâna Shibui purpurie pe care o cumpărase data trecută. În clipa în care a intrat pe uşă şi a văzut toate sculurile colorate de lână adunate de-a lungul pereţilor, aproape până la tavan, a simţit cum se bine dispune. Aşa de multă culoare, atât de multe texturi… posibilităţi nelimitate! S-a plimbat fericită prin magazin, admirând, pipăind şi adunând tot felul de lâneturi de diverse grosimi şi culori, până şi-a umplut braţele. Adoră să se răsfeţe cu lâneturi.

Brigid mângâia o lână merinos portocalie de-a dreptul adorabilă când de ea s-a apropiat o femeie pe care a recunoscut-o vag.

— Brigid? a spus ea. Mă bucur aşa de tare să dau de tine! Voiam să-ţi spun ce tare mi-a plăcut ultima ta postare de pe blog despre cum să repari greşelile de tricotat.

Brigid aproape că a roşit de plăcere.

— Am pierdut un ochi crescut şi şmecheria cu croşeta a mers de minune.

— Mă bucur foarte tare că ţi-a fost de ajutor, spusese Brigid zâmbind.

Era plăcut să-şi împărtăşească experienţa şi să fie apreciată. Aşa, merita toată munca grea cu scrisul blogului.

Şi Sandra, casiera, se bucurase s-o vadă.

— Brigid! Nu te prea mai vedem. Trebuie să te întorci la cercul nostru de tricotat.

Brigid își aruncase instinctiv privirea spre scaunele așezate în cerc în partea din față a magazinului. Nu era încă gata să se întoarcă. Nu putea face față. Prea multe femei tricotând fericite lucrușoare pentru bebeluși – cel puțin trei dintre cele care veneau cu regularitate erau însărcinate. Și vorbeau întruna despre asta. Nu putea fi sigură că n-o să lase asta s-o afecteze și că n-o să-și reverse cumva dezamăgirea; nu avea încredere în ea însăși că n-o să spună ceva neplăcut.

N-ar fi înțeles-o niciuna dintre ele. Mai bine să se țină departe.

— Curând, a mințit Brigid. Chiar am mult de lucru în perioada asta.

N-a spus nimănui de-aici că a renunțat la serviciu din cauza tratamentelor de fertilizare. Nu voia să le spună despre problemele ei de fertilitate. N-avea nevoie de mila lor.

A luat sacoșa umflată și scumpă de lână și a plecat repede din magazin, într-o dispoziție sumbră.

Acum, se uită la doi bărbați în costume care vin în lungul străzii, bătând la uși. Se opresc la ușa vecinilor. Urmează ea.

Când aude soneria, își pune tricotajul deoparte și răspunde. E singură acasă; Bob e plecat la un eveniment, așa cum e de multe ori. Cei doi bărbați se află în pragul ușii. Cel mai înalt, drăguț, cu ochi albaștri pătrunzători, scoate o legitimație și i-o arată.

— Sunt detectivul Rasbach, spune el. Acesta e detectivul Jennings.

Brigid se crispează.

— Da? răspunde ea.

— Efectuăm o anchetă de poliție. Ați văzut-o, întâmplător, pe vecina dumneavoastră, Karen Krupp, plecând de-acasă în seara de treisprezece august? E seara când a avut accidentul de mașină.

— Poftim? întreabă ea, deși l-a auzit foarte bine.

— Ați văzut-o pe Karen Krupp plecând de-acasă în seara de treisprezece august? A avut un accident de mașină în seara aceea.

— Da, știu despre accident, spune Brigid. E prietenă cu mine.

— Ați văzut-o plecând de-acasă în seara aceea? insistă detectivul.

Brigid clatină din cap.

— Nu.

— Sunteți sigură? Stați chiar peste drum. N-ați văzut-o când a ieșit?

— Nu, n-am văzut-o. Am fost și eu în oraș până mai târziu în seara aceea. De ce?

Se uită de la unul la altul.

— E o întrebare destul de ciudată.

— Ne întrebăm dacă era singură.

— Îmi pare rău, habar n-am, spune Bridget politicos.

— Poate că soţul dumneavoastră era acasă în seara aceea? E aici? o întreabă detectivul.

— Nu, nu e acasă. E plecat în majoritatea serilor. Cred că era plecat şi în seara aceea.

Detectivul îi întinde o carte de vizită şi spune:

— Dacă soţul dumneavoastră era întâmplător acasă şi a văzut ceva, vreţi, vă rog, să ne sunaţi?

Îi priveşte pe cei doi detectivi plecând cu paşi mari pe aleea ei şi ducându-se la casa de alături.

*

Nici Karen, nici Tom nu pot dormi, deşi fiecare se preface în faţa celuilalt. Tom stă pe-o parte, cu faţa la perete şi cu stomacul întors pe dos. Retrăieşte scena cu detectivii în sufrageria lor în după-amiaza aceea, iar şi iar. Îşi aduce aminte uşurinţa cu care soţia lui i-a minţit în legătură cu mănuşile. Dimpotrivă, el minţise prost şi o ştiau cu toţii.

O simte pe Karen foindu-se fără încetare de cealaltă parte a patului; până la urmă, se ridică în linişte şi se strecoară afară din cameră. Acum s-a obişnuit cu asta, cu sculatul ei în toiul nopţii. În noaptea asta, e o uşurare. Aude uşa dormitorului închizându-se încet în urma ei şi se răsuceşte, rămânând întins pe spate, cu ochii larg deschişi.

De la fereastra biroului de sus, Tom i-a văzut mai devreme pe detectivi plimbându-se în susul şi-n josul străzii. Trebuie să-i fi observat şi Karen. Şi totuşi niciunul dintre ei nu i-a pomenit de asta celuilalt.

I se face rău când se gândeşte că o anchetează poliţia şi se detestă pentru îndoielile care i se furişează în minte în legătură cu ea. Acum o priveşte tot timpul punându-şi întrebări despre ea, despre ce a făcut.

Şi nu poate să nu se îngrijoreze: *Ce o să afle oare poliţia?*

Capitolul şaisprezece

A doua zi de dimineaţă, Karen îl roagă pe Tom s-o ducă la biroul lui Jack Calvin în drum spre serviciu. Din fericire, Calvin şi-a făcut timp s-o primească. Tom avea o întâlnire importantă de la care nu putea lipsi şi n-a putut să rămână. Sau cel puţin aşa spusese. Karen se întreabă dacă nu cumva nu mai poate face faţă, sau nu mai vrea. Sau poate crede că ea o să fie mai deschisă cu avocatul dacă nu e şi el prezent. Dar n-o să-i spună avocatului mai mult decât i-a spus soţului ei. Vrea doar să ştie ce ar trebui să facă.

Tom se apleacă şi o sărută pe obraz când coboară din maşină, dar n-o priveşte în ochi. Karen îi spune c-o să ia un taxi ca să se întoarcă acasă. Rămâne o clipă în parcare, uitându-se cum soţul ei se îndepărtează. După aceea, se întoarce şi porneşte spre clădire. Odată intrată, ezită o clipă în faţa lifturilor, dar apoi apasă pe buton. Când ajunge la biroul avocatului, îşi înăbuşă teama, deschide uşa şi intră.

De data asta, are de aşteptat mai mult şi o lasă nervii. Când e condusă în cele din urmă la Jack Calvin, simte încordarea în umeri şi în gât.

— Te-ai întors! spune avocatul vesel. Aşa de repede. Asta înseamnă că ţi-ai amintit ceva?

Calvin îi zâmbeşte, dar ea nu-i răspunde. Se aşază.

— Cu ce pot să te ajut? întreabă Calvin, profesionist.

— Tot nu-mi aduc aminte nimic din seara aceea, îi spune Karen.

Îşi imaginează ce trebuie să creadă el. Probabil crede că a venit să-i spună ceva ce nu putea spune în faţa soţului ei – despre vreo problemă personală în partea rău-famată a oraşului. O să-l dezamăgească.

— Tom are în dimineaţa asta o întâlnire de la care nu poate lipsi, zice ea.

Calvin dă din cap politicos.

— Tot ce-ţi spun e protejat de confidenţialitatea avocat-client, aşa este? întreabă Karen, privindu-l direct în ochi.

— Da.

Karen înghite şi-i spune:

— Am primit o vizită din partea poliţiei ieri.

— Bun.

— Am crezut că era vorba despre accident.

— Şi nu era?

— Nu.

Karen face o pauză.

— Anchetează o crimă.

Sprâncenele avocatului se înalță, iar privirea i se ascute. Scoate din dulăpior un carneţel nou cu hârtie galbenă liniată, ia de pe sugativă un stilou care pare scump şi spune calm:

— Mai bine îmi spuneți totul.

— A fost îngrozitor.

Se sufocă la ultimul cuvânt. Simte cum i se face greață, aducându-şi aminte pozele cu cadavrul. Îşi simte mâinile tremurându-i în poală şi le strânge laolaltă.

— Ne-au arătat fotografii ale cadavrului.

Îi povestește rapid despre vizita detectivilor.

— Nu l-am recunoscut pe bărbatul mort, spune.

Se uită atent la avocat, sperând c-o va salva cumva.

— Mergeați cu viteză, ați trecut pe roşu, nu departe de locul unde s-a comis o crimă – posibil în jurul orei când a fost comisă crima, spune Calvin. Înțeleg de ce ar vrea să discute cu dumneavoastră.

Se apleacă, iar scaunul scârțâie când se el mişcă.

— Dar mai este şi altceva care să vă lege de crima aceea? Pentru că, dacă nu mai e şi altceva, n-aveți de ce să vă faceți griji. E o zonă periculoasă. N-are nicio legătură cu dumneavoastră, nu?

Karen înghite din nou în sec. Se uită la el, se calmează şi-i spune restul.

— Au găsit nişte mănuşi.

Avocatul o fixează cu ochii lui pătrunzători, aşteptând.

— Spune, o îndeamnă el.

Karen trage adânc aer în piept şi zice:

— Au găsit nişte mănuşi de cauciuc, într-o parcare de lângă locul crimei.

Ezită, apoi adaugă:

— Sunt destul de sigură că sunt ale mele.

Avocatul o ţintuieşte cu privirea.

— Ne-au dispărut mănuşile de cauciuc.

Se opreşte.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat cu ele. Sunt destul de deosebite, roz, cu un model cu flori lângă margine.

— Le-aţi *spus* că vă lipsesc nişte mănuşi? întreabă Calvin.

Karen îşi dă seama din tonul lui ce tâmpenie incredibilă credea că ar fi fost asta.

— Nu sunt aşa de tâmpită, răspunde ea caustic.

— Bun. Asta-i bine, spune el, în mod vădit uşurat.

— Tom a minţit pentru mine, rostește ea.

Simte cum i se destramă toată stăpânirea de sine.

— Le-a spus că nu ne lipsesc niciun fel de mănuși de cauciuc. Dar și-au dat seama că minte.

— Regulă de bun-simț, răspunde avocatul. Nu mințiți poliția. Nu spuneți nimic. Și mai bine, mă sunați pe mine.

— Au spus că n-au nevoie să demonstreze că mănușile sunt ale mele, urmează Karen. Pentru că se pare că mașina mea a trecut peste ele în parcare – au probe din urmele cauciucurilor – așa că mă pot plasa pe mine, sau mașina mea, cel puțin, în apropierea locului crimei. Au dovezi.

Calvin îi întoarce privirea, cu o expresie gravă.

— Oricum, cine e detectivul care se ocupă, cel care și-a dat seama?

— E detectivul Rasbach, răspunde Karen.

— Rasbach, repetă Calvin, părând gânditor.

— Nu știu ce să fac, spune Karen încet. Aseară detectivii s-au dus peste tot pe stradă, au vorbit cu vecinii.

Avocatul se lasă în față concentrat se uită fix privirea în ochii ei.

— Nu faci nimic. Nu vorbești cu ei. Dacă vor să discute cu tine, mă suni pe mine.

Scoate încă o carte de vizită, o întoarce și scrie un număr pe dosul ei.

— Folosește numărul ăsta dacă nu mă găsești la celelalte. La ăsta mă poți găsi oricând.

Karen ia recunoscătoare cartea de vizită.

— Crezi că au suficiente probe ca să mă pună sub acuzare? întreabă ea neliniștită.

— Nu din ce mi-ai spus. Erai într-o parcare, în apropierea unei clădiri unde a fost comisă o crimă, posibil în jurul orei la care a fost comisă aceasta. Mergeai cu viteză și ai avut un accident. S-ar putea să fi văzut ceva. Asta-i tot. Întrebarea este ce or să mai găsească.

— Nu știu, spune ea agitat. Tot nu-mi pot aduce aminte nimic din seara aceea.

Calvin stă un minut și mâzgălește niște notițe. În cele din urmă, ridică privirea spre ea și spune:

— Detest să pomenesc de asta, dar o să am nevoie de un avans mai mare, pentru orice eventualitate.

Pentru orice eventualitate. Pentru eventualitatea în care o să fie pusă sub acuzare pentru crimă, se gândește Karen. Scotocește în geantă după carnetul de cecuri.

— Trebuie să întreb, spune Calvin încet. De ce ai fi putut avea o pereche de mănuși de cauciuc cu tine?

Karen îi evită cu bună știință privirea, căutând în continuare carnetul de cecuri în geantă.

— Habar n-am, îi răspunde.

Capitolul şaptesprezece

Rasbach efectuează o verificare amănunţită a lui Karen Krupp. Cu excepţia recentului accident cu viteză excesivă, e un cetăţean-model. Nicio contravenţie rutieră. Nici măcar o amendă de parcare. O carieră destul de solidă – angajată temporar şi apoi doi ani la Casa Funerară Cruikshank, pe un post de contabil cu jumătate de normă. Impozitele sunt în regulă. Niciun cazier penal. O gospodină drăguţă şi liniştită din zona de suburbii din nordul statului New York.

Însă după aceea sapă un pic mai adânc. Ştie că numele ei de fată e Karen Fairfield, ştie data şi locul naşterii – Milwaukee, Wisconsin. Începe cu nişte căutări de bază.

Dar nu găseşte mare lucru despre Karen Fairfield din Wisconsin – nicio dovadă că ar fi absolvit, sau măcar că ar fi urmat acolo nici şcoala elementară, nici liceul. Are un certificat de naştere şi un cod numeric personal. Un permis de conducere de New York. Dar, în afară de asta, până acum câţiva ani, nu există nimic despre vreo Karen Fairfield cu data naşterii pe care a obţinut-o. De parcă s-ar fi ivit, deplin formată, la vârsta de 30 de ani, când s-a mutat în statul New York.

Rasbach se reazemă de spătarul scaunului. A mai văzut aşa ceva. Nu e atât de neobişnuit pe cât ar crede oamenii de rând. Mereu „dispar" persoane şi îşi reîncep viaţa în altă parte, cu identităţi noi. Karen Fairfield e în mod evident o invenţie. E o tranziţie spre o nouă viaţă. Soţia lui Tom Krupp nu e cine zice că e.

Şi atunci, cine e?

O să afle; e doar o chestiune de timp. Trece pe la biroul lui Jennings să-i spună ce a aflat. Jennings fluieră uşor.

— Am şi eu ceva, zice el. A primit un apel.

Îi întinde lui Rasbach o foaie scoasă la imprimantă cu lista convorbirilor telefonice ale soţilor Krupp.

Rasbach ia foaia de la celălalt detectiv şi se uită atent la informaţii.

— A primit un apel la ora douăzeci şi şaptesprezece, pe treisprezece august, în seara accidentului, observă Rasbach, ridicând privirea spre Jennings.

— De pe un telefon nedetectabil, spune Jennings. Un telefon de unică folosinţă.

Adaugă, vizibil iritat:

— Nu știm cine a sunat-o sau de unde.

— Nu folosești un telefon preplătit pe care-l arunci după aia dacă n-ai un motiv serios, spune Rasbach, strângând din buze. Ce dracu' punea la cale gospodina asta a noastră? mormăie el.

Nu e surprins să afle că a primit un apel chiar înainte să plece val-vârtej de acasă în seara aceea. La asta se aștepta. Pentru că în seara de dinainte găsiseră doi martori care o văzuseră plecând. Unul dintre ei, o mamă cu trei copii care stă pe diagonală față de casa soților Krupp, o văzuse pe Karen coborând în fugă treptele din față și urcându-se în mașină, în mod vizibil grăbită. Spusese că era singură. O altă vecină, care stă mai încolo pe stradă, și-a adus aminte de ea, pentru că i s-a părut că merge prea repede când erau copiii la joacă. Și ea era convinsă că era singură în mașină.

— Primește un apel la opt și șaptesprezece minute, pleacă în grabă în timp ce pregătește cina, nu încuie ușa și nu-și ia geanta sau mobilul… spune Rasbach, simțind un entuziasm familiar.

— Apelul a fost pe telefonul fix, nu pe mobil, adaugă Jennings. Soțul ei a întârziat foarte mult de la serviciu în seara aceea. Apelul ar fi putut fi destinat oricăruia dintre ei. Poate că sunt implicați amândoi.

Rasbach dă din cap gânditor.

— Am face bine să-l cercetăm mai atent și pe Tom Krupp.

*

Karen Krupp iese din clădirea unde se află biroul avocatului și ajunge în bătaia soarelui fierbinte. Acum, că este din nou singură și nu mai trebuie să se prefacă nici față de soțul ei, nici față de avocat, simte doar o panică oarbă. Tocmai i-a dat avocatului un avans foarte mare, *în eventualitatea că e pusă sub acuzare pentru crimă.*

E îngrozită. Ce-ar trebui să facă? Instinctul îi spune să fugă.

Știe cum să dispară.

Dar de data asta e altfel. Nu vrea să-l părăsească pe Tom. Îl iubește. Chiar dacă nu mai e sigură de sentimentele lui față de ea.

*

Tom a ajuns în sfârșit în birou, după o întâlnire insuportabil de lungă în cursul dimineții. Închide ușa și se așază pe scaunul de la birou. I se pare imposibil să se concentreze să lucreze; rămâne în urmă cu toate. E recunoscător că are un birou cu o ușă care se poate închide, unul care n-are pereți de sticlă – altfel ar vedea toată lumea ce puțin muncește, cât de mult timp petrece plimbându-se de colo-colo și holbându-se pe fereastră.

Aproape imediat, îi vibrează telefonul. Îl înșfacă și se uită la ecran. Brigid. Rahat. De ce dracu' să-l sune Brigid?

— Brigid. Ce s-a întâmplat?

— E un moment potrivit? întreabă Brigid.

Deci nu-i o urgență, se gândește Tom. Începe să se destindă puțin.

— Ca oricare altul. Ce-i?

— Trebuie să-ți spun ceva, zice Brigid.

Ceva din vocea ei îl avertizează că n-o să-i placă. Imediat, simte cum se crispează.

— Ce anume?

— Voiam să-ți spun mai demult, spune ea, dar accidentul lui Karen m-a cam făcut să uit despre orice altceva.

Tom ar vrea să treacă odată la subiect.

— A fost poliția aici aseară și a pus întrebări.

Tom simte cum transpiră brusc. Închide ochii. Nu vrea să audă ce are să-i spună Brigid, indiferent ce-o fi zis. Vrea să închidă.

— Nu le-am spus detectivilor, dar cred că tu ar trebui să știi, spune ea. În ziua când a făcut accidentul, a fost un bărbat care s-a tot uitat în jurul casei voastre.

— Cum adică s-a tot uitat? întreabă Tom tăios.

— Tipul ăsta… se uita pe ferestre și s-a furișat prin spate. Pliveam buruienile pe peluza din față și l-am urmărit cu atenție. A fost cât pe ce să sun la poliție, însă după aia a venit la mine și am stat de vorbă și mi-a spus că e un prieten vechi.

— De-al meu?

Tom nu-și poate imagina cine ar putea fi.

— Nu, de-al lui Karen.

Tom simte cum îl cuprinde o groază tot mai puternică. Inima îi bubuie în urechi.

— A zis cum îl cheamă?

— Nu. A zis doar că o știe *din altă viață,* spune Brigid, apăsând cuvintele.

Tom nu spune nimic, surprins.

— Nu vreau să te sperii, Tom, și știi ce apropiate suntem Karen și cu mine, urmează Brigid cu glas îngrijorat, dar ăsta e un comentariu cam ciudat, nu crezi?

Din altă viață.

— Cum arăta? reușește să întrebe Tom.

— Înălțime și conformație medii, cred. Păr închis la culoare, destul de drăguț. Bine îmbrăcat.

Păr închis la culoare. Urmează o pauză lungă, în timp ce Tom se gândește, cu mintea gonind.

— Știi, totdeauna mi s-a părut ciudat că nu spune multe despre trecutul ei… cel puțin, nu mie, adaugă Brigid în cele din urmă. Detest să insinuez – știu prin ce treceți cu accidentul și celelalte –, dar…

— Dar ce? întreabă Tom tăios.

— Dacă ne ascunde ceva din trecutul ei?

Tom vrea să închidă, dar nu se poate clinti.

— Ce dracu' vrei să spui?

— Poate că sună aiurea, dar am văzut de curând o emisiune la televizor despre oameni care fug de trecutul lor. Dispar și-și iau o identitate nouă. Poate… poate că așa a făcut și ea.

— E ridicol, protestează Tom.

— Chiar așa? ripostează Brigid. Se pare că lumea face așa de multe ori. Găsești online oameni care pot să ajute pe oricine, contra unei sume de bani.

Tom își încleștează mâna pe telefon și ascultă tot mai alarmat.

— Fac rost de acte noi și apoi se dau la fund, se mută în altă parte, o iau de la capăt. Își schimbă înfățișarea. Devin cetățeni-model. Nu vor să fie trași pe dreapta, nu vor să fie băgați în seamă.

Tom își aduce aminte, cu un soi de groază, cât de atentă e – sau era – Karen să respecte legea, până în seara accidentului. Și dacă Brigid are dreptate, iar soția lui folosește o identitate falsă? De ce să facă așa ceva?

— Tom? Îmi pare rău, poate n-ar fi trebuit să spun nimic. E din cauza emisiunii ăleia nenorocite! Pur și simplu mi-a trecut prin minte, când a întrebat de ea bărbatul ăla…

Tom credea că nimic nu l-ar mai putea da peste cap după întâmplările de săptămâna trecută, dar asta… sugestia că soția lui ar putea fi altcineva? E mai mult decât poate duce.

— Brigid, trebuie să închid, spune el brusc.

Se ridică de pe scaun și începe să se plimbe, încercând să înțeleagă această nouă posibilitate îngrozitoare. La ei acasă fusese în dimineața aceea un bărbat cu părul închis la culoare, un bărbat care spunea că o cunoaște pe Karen *din altă viață.* Dacă Brigid are dreptate, iar Karen nu e cine spune că e? Poliția o să afle. Poza aia înfiorătoare – bărbatul mort avea părul închis la culoare. Tom simte cum i se face greață când își aduce aminte.

Poate că e doar paranoic.

Sau poate că începe să vadă lucrurile așa cum sunt în realitate.

Capitolul optsprezece

Când ajunge seara acasă, Tom are în el un amestec în clocot de sentimente negative – supărare, neîncredere, teamă, durere copleşitoare. Ştie că ea îşi poate da seama că s-a schimbat ceva. Dar n-are de gând să-i povestească despre telefonul lui Brigid.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Karen în cele din urmă, după o cină aproape mută.

— E o întrebare cam prostească, ţinând cont de situaţie, răspunde Tom rece. Poate că nu-mi place să trăiesc cu spaima c-o să vină poliţia la uşă s-o aresteze pe nevastă-mea.

Nu voia s-o spună. I-a scăpat. Vede cum Karen se albeşte la faţă. Vrea s-o acuze, să-i spună că totul e din vina ei. În schimb, îşi ia privirea de la ea.

— N-ai întrebat despre întâlnirea cu avocatul de azi-dimineaţă, spune ea, la fel de rece.

Tom nu uitase de ea, numai că prefera să nu ştie.

— Cum a mers? întreabă el, îngrozindu-se de ce-ar putea spune ea.

— A trebuit să-i plătesc un avans mai mare.

Tom râde cu amărăciune.

— De ce nu mă mir?

— Ai fi preferat să nu-l plătesc? întreabă Karen tăios.

Cât de tare s-a deteriorat căsnicia lor în doar o săptămână, se gândeşte Tom. Înainte, n-ar fi crezut în niciun caz. În clipa asta, ar vrea s-o lipească de perete şi să ţipe la ea să înceteze să-l mai mintă şi să-i spună adevărul. Dar n-o face. În schimb, se îndepărtează de ea şi pleacă din cameră.

Nu poate scăpa de bănuiala că ea îşi aduce de fapt aminte ce s-a întâmplat în seara aceea. Nu-i vine să creadă cât de rănit este, cât de manipulat se simte.

Şi totuşi, încă o iubeşte. Totul ar fi mult mai uşor dacă n-ar fi iubit-o.

*

Brigid stă singură pe întuneric, cu tricotajul în braţe. Nu s-a deranjat să aprindă luminile. Bob are iar un priveghi în seara asta. Asta înseamnă afacerea cu pompe funebre, o puzderie de eufemisme. Ştie femei ai căror soţi au afaceri sau profesii liberale şi care-şi însoţesc uneori bărbaţii la evenimente – îşi iau o rochie nouă, pantofi noi –, dar acelea sunt dineuri şi petreceri şi aşa mai departe. Nu priveghiuri pentru familii îndurerate, cu un

sicriu deschis în capătul încăperii, cu mireasma și priveliștea copleșitoare a florilor pretutindeni. Nu, mulțumesc.

A început să deteste florile, mai ales *aranjamentele* florale. În special aranjamentele *funerare.* Înainte, îi plăcea să primească flori de la soțul ei la aniversările căsătoriei, dar după câțiva ani i-a spus lui Bob să nu-și mai bată capul. Și asta pentru că începuse să-l suspecteze că reciclează flori de la casa funerară. Nu l-a acuzat direct și nu era sigură. Dar i se părea genul de lucru pe care l-ar face Bob. E un pic zgârie-brânză când e vorba de lucrurile mici. Totuși, n-a obiectat în fața costului tratamentelor de fertilitate.

I-ar fi plăcut ei s-o ia de-acolo vreo câteva zile – la Veneția sau Paris, într-un loc plin de viață – departe de pompele funebre sau ce anume l-o ține așa de ocupat. Dar Bob a insistat întotdeauna că nu poate să stea plecat așa de mult. Așa că acum Brigid primește în fiecare an câte o pereche de cercei fără niciun haz, pe care n-are nicio ocazie să-i poarte.

Nu se pune problema că nu și-ar permite să călătorească. Casa Funerară Cruikshank s-a extins și acum are trei filiale în nordul statului, iar Bob e mai ocupat ca oricând.

Dar ea nu e. Ar putea să lucreze ceva pentru Bob, dar, când i-a propus, a zis că mai degrabă i-ar înfige ace în ochi. Bob fusese jignit.

Tratamentele de fertilitate chinuitoare pentru care renunțase la postul ei de conducere nu funcționaseră – și acum, în afara blogului de tricotat, zilele îi sunt mai degrabă pustii. Și-a îndreptat speranțele spre adopție. E îngrijorată că ocupația lui Bob o să le afecteze solicitarea, dar nu e ca și cum *locuiesc* într-o casă de pompe funebre. Sunt un cuplu normal, cu o casă normală. Afacerea e cu totul separată. Nici măcar nu vorbesc despre ea prea mult. Bob știe că ei îi displace să audă despre asta. Ce o sâcâie de fapt e că atunci când s-au căsătorit el vindea asigurări, ceea ce e cu totul respectabil. Dar avea spirit întreprinzător și a apărut o ocazie. E profitabil, nu poate să nege. Și-ar dori numai ca Bob să fi avut succes în alt domeniu.

Se uită cu atenție peste drum, la numărul 24, la casa lui Karen și a lui Tom. Se întreabă oare ce crede Tom, după telefonul ei de mai devreme. Cumva crede, ca și ea, că soția lui ascunde ceva legat de trecutul ei? Totdeauna a nedumerit-o că e așa de reținută față de ea, ținând cont că nu o dată Karen i-a spus că e cea mai bună prietenă a ei. Eforturile lui Brigid de a o atrage pe Karen într-o intimitate mai profundă au dat totdeauna greș.

Iar Tom… Brigid vede în fiecare seară lumină în biroul lui de la etaj. Muncește prea mult, ca Bob, dar măcar, când lucrează seara, lucrează de-acasă. Karen nu stă singură în casă, ca ea, în fiecare seară.

Poate că ar trebui să le ducă un platou cu negresă, întâmplător, a făcut o negresă după-masă. Nu vrea s-o mănânce singură pe toată. Și nici nu-i chiar așa de târziu. Odată ce s-a hotărât, dă fuga la etaj să se schimbe.

Își perie părul castaniu care-i ajunge până la umeri, cu cărare pe mijloc, își dă cu niște ruj roșu și se uită în oglindă, să vadă cum arată. Exersează cel mai fermecător zâmbet – cel care-i face ochii să se lumineze – și apoi ia prăjiturile din bucătărie.

Capitolul nouăsprezece

Karen e în bucătărie când aude soneria. Încremeneşte. Nici când sună din nou nu se clinteşte. Îl aude pe Tom foindu-se la etaj. Probabil că se întreabă de ce nu răspunde ea.

Când sună a treia oară, iese fără tragere de inimă din bucătărie ca să răspundă. Privirea ei o întâlneşte pe a lui Tom, în timp ce acesta coboară treptele. Se opreşte la jumătatea scării. Karen simte neliniştea venind dinspre el. Îşi simte şi propria agitaţie când deschide uşa.

Sunt detectivul Rasbach şi partenerul lui, celălalt detectiv al cărui nume nu şi-l poate aminti. Lui Karen i s-a uscat gura. Îşi spune să fie calmă. Îşi aminteşte că are un avocat, îşi aduce aminte de cartea lui de vizită din portofelul ei. Poate să dea de el la nevoie.

Karen vrea să-i trântească detectivului uşa în nas.

— Putem intra, doamnă Krupp? întreabă Rasbach politicos.

Karen îl vede aruncând o privire spre soţul ei, care încă mai stă încremenit pe scări.

Se gândeşte. N-are la dispoziţie decât o secundă sau două în care să ia decizia corectă. Calvin i-a spus să nu discute cu poliţia. Dar îi e teamă că dacă-i alungă or să revină cu un mandat de arestare. Îl aude pe Tom coborând restul treptelor şi venind în spatele ei.

— Ce doriţi? îl întreabă el pe detectiv, puţin agresiv.

— Aş prefera să nu purtăm discuţia asta în prag, răspunde Rasbach agreabil.

Karen deschide uşa larg şi-i lasă pe cei doi detectivi să intre în casă, evitând privirea lui Tom.

Ajung în sufragerie, ca şi mai înainte.

— Vă rog, luaţi loc, spune Karen.

Îi aruncă o privire pe furiş lui Tom şi e îngrijorată de ce-i citeşte pe faţă. Nu ştie cum să-şi ascundă sentimentele. Şi în momentul de faţă arată de parcă se aşteaptă ca lumea lui să se sfârşească.

Se lasă o tăcere plină de înţelesuri până să scoată cineva vreun cuvânt. Rasbach nu se grăbeşte. Karen nu-şi permite să se lase iritată. Îl aşteaptă.

În cele din urmă, Rasbach începe.

— V-aţi adus aminte ceva despre seara în care aţi avut accidentul? o întreabă el pe Karen.

— Nu, răspunde ea politicos.

După o pauză, adaugă:

— Se pare că nu e ceva neobișnuit în cazuri de felul acesta.

Și apoi se gândește că probabil n-ar fi trebuit s-o spună. Sună de parcă ar fi citit dintr-o carte.

— Am înțeles, spune detectivul cu căldură. Pot să vă întreb – doar de curiozitate – ce eforturi faceți ca să vă recuperați memoria?

— Poftim? reacționează Karen la întrebarea neașteptată.

Se foiește pe locul ei.

— Mi se pare că dacă nu puteți să vă aduceți aminte ce s-a întâmplat în seara aceea, ați încerca în vreun fel să faceți ceva, spune Rasbach.

— Cum ar fi? întreabă ea.

Își încrucișează brațele.

— Nu pot să iau pur și simplu o pastilă și să-mi recuperez memoria.

— Mergeți la vreun specialist?

— Nu.

— De ce nu?

— Pentru că nu cred că ar ajuta. Memoria o să-mi revină la vremea ei.

— Așa credeți dumneavoastră.

— Așa mi-a spus doctorul meu.

Știe că pare defensivă. Inspiră adânc și calm.

Adevărul e că n-a îndrăznit să se ducă la un specialist, cum ar fi un expert în hipnoză, pentru că nu poate risca să mai audă și altcineva ce s-ar fi putut întâmpla în seara aceea. Trebuie să descopere singură.

Detectivul schimbă tactica.

— Știm că ați plecat singură de-acasă în seara accidentului. Avem martori care v-au văzut plecând de-acasă.

— Bine, spune ea.

Simte că Tom îi aruncă o privire tăioasă.

— Știm și că ați primit un apel telefonic în seara aceea, spune Rasbach. La ora opt și șaptesprezece.

— Așa a fost? întreabă ea.

— Da, așa a fost. Pe telefonul fix. Am verificat lista apelurilor, spune Rasbach.

— Aveți voie să faceți așa ceva? întreabă Tom.

— Da, avem, răspunde Rasbach. Altfel, n-am fi făcut-o. Am obținut un mandat.

Își îndreaptă din nou atenția asupra lui Karen.

— Cine credeți că v-ar fi putut suna la ora aceea?

— N-am idee.

— N-aveți idee, repetă Rasbach.

Tom izbucneşte, nemaifiind parcă în stare să suporte tensiunea.

— E evident că ştiţi cine a sunat-o, aşa că de ce nu încetaţi să ne mai prostiţi şi nu ne spuneţi?

Rasbach îi aruncă o privire lui Tom.

— De fapt, nu ştim cine a sunat, spune el. Apelul a fost făcut de pe un telefon cu cartelă. Nu putem urmări genul ăsta de apeluri.

După aceea, se apleacă în fotoliu către Karen, puţin ameninţător, i se pare ei.

— Dar îmi închipui că ştiţi asta.

Karen simte aţintiţi asupra ei ochii celor doi detectivi şi ai soţului ei la auzul acestei informaţii. Inima îi bate de două ori mai repede.

— Asta e puţin neobişnuit, urmează Rasbach, nu credeţi?

Karen se gândeşte la cartea de vizită din portofel. A făcut o greşeală când i-a lăsat să intre.

— Interesant că apelul a fost făcut pe telefonul fix şi nu pe mobilul dumneavoastră, spune detectivul.

Se uită fix la el, dar nu zice nimic. Ce-ar putea să spună?

— Poate că apelul nici nu era pentru dumneavoastră, adaugă Rasbach.

Sugestia o surprinde.

Rasbach se întoarce spre soţul ei, care pare la fel de contrariat ca şi ea.

— Ce vreţi să spuneţi? întreabă Tom.

— Vreau să spun că poate că apelul era pentru dumneavoastră, dar a răspuns dânsa, spune Rasbach.

— Poftim? spune Tom, evident luat prin surprindere.

— Apelul a fost făcut la douăzeci şi şaptesprezece – nu sunteţi de obicei acasă la ora aceea? întreabă detectivul.

Karen îl priveşte pe Rasbach, uşurată că punctul lor de interes s-a mutat, fie şi numai o clipă, de la ea şi persoana care a i-a dat telefonul acela anonim. Lasă-i să-şi piardă timpul cu Tom, se gândeşte; n-or să găsească nimic în direcţia asta. Simte cum începe să se destindă, doar un pic. E evident că nu *ştiu* nimic. Încearcă să afle ceva. Or să plece în scurt timp, cu nimic în plus faţă de ce aveau când au venit.

— Da, de obicei sunt acasă pe la opt sau mai devreme. Dar am fost foarte ocupat la serviciu în ultima vreme, spune Tom, defensiv.

Detectivul aşteaptă.

— Şi ce, credeţi că m-a sunat cineva *pe mine* de pe un telefon care nu poate fi urmărit?

— Este posibil, spune Rasbach.

— E caraghios, protestează Tom.

Pentru că Rasbach tace în continuare, nefăcând altceva decât să se uite la el cu ochii lui albaştri pătrunzători, Tom spune:

— Credeţi că m-a sunat cineva *pe mine* de pe un telefon care nu poate fi urmărit, iar soţia mea a răspuns şi a fugit de-acasă? De ce să facă aşa ceva?

Karen se uită la Tom şi Rasbach, surprinsă de direcţia în care se îndreaptă discuţia.

— Da, de ce? întreabă Rasbach şi aşteaptă în linişte.

Tom îşi pierde răbdarea.

— Domnilor detectivi, mă tem că vă pierdeţi vremea. Ca să nu mai vorbim de a noastră. Poate că ar trebui să plecaţi.

— Aveţi ceva de ascuns, domnule Krupp? întreabă Rasbach, ca şi cum ar şti deja răspunsul.

Karen îşi roteşte privirea surprinsă spre chipul soţului ei.

*

Brigid şovăie în prag, cu prăjiturile în mână, când vede maşina pe stradă în faţa casei soţilor Krupp. Cunoaşte maşina aceea. Au venit iar cei doi detectivi.

Brigid moare de curiozitate să afle ce se întâmplă.

Se hotărăşte să se strecoare prin spatele casei şi să lase negresa înăuntru, chiar lângă uşa din spate. Nu vrea să deranjeze pe nimeni. E o noapte caniculară şi, aşa cum spera, uşile glisante de sticlă sunt deschise, ca să pătrundă o adiere de vânt. Nu e închisă decât uşa de plasă. Dacă stă de-a dreptul nemişcată, pe întuneric, poate că ar reuşi să audă ce se vorbeşte în sufragerie, mai ales dacă deschide în linişte uşa ca să pună prăjiturile jos, poate pe masa de bucătărie…

Capitolul douăzeci

Tom simte o roşeaţă urâtă urcându-i pe gât şi năvălindu-i pe faţă. E furios pe detectiv, care dă buzna în casa lor cu o mulţime de acuzaţii viclene. Nu e obligat să suporte.

— Nu, domnule detectiv, spune Tom. N-am nimic de ascuns.

— Dacă spuneţi dumneavoastră, răspunde Rasbach după o clipă.

— De ce sugeraţi măcar aşa ceva? întreabă Tom şi-şi doreşte pe loc să nu fi întrebat.

Rasbach îl priveşte cu atenţie.

— Pentru că am verificat cronologia evenimentelor din seara accidentului. Soţia dumneavoastră a avut accidentul, nu departe de locul crimei, aproximativ la ora douăzeci şi patruzeci şi cinci. În seara aceea, i-aţi spus operatorului de la 911 că aţi venit de la serviciu cu maşina şi aţi ajuns acasă pe la 21:20 şi aţi descoperit că soţia dumneavoastră a dispărut. Uşile erau descuiate şi luminile aprinse.

— Da, spune Tom.

Rasbach tace o clipă şi apoi spune:

— Am discutat cu paza de la biroul dumneavoastră şi au spus că aţi plecat la ora 20:20. De la birou până aici e un drum de circa cincisprezece minute cu maşina. Aşadar, unde aţi fost în ora aceea? E un moment oarecum critic în această anchetă, de la 8:20 la 9:20 sau cam pe-acolo.

Tom se simte dintr-odată ameţit. Karen se uită la el, în mod clar şocată, iar el îşi mută privirea. Simte cum transpiră, simte umezeala pătându-i cămaşa pe sub mâneci.

— Din acest motiv, adaugă Rasbach, nu avem decât cuvântul dumneavoastră că aţi fost acasă la 9:20. N-aţi început să-i sunaţi pe prietenii soţiei dumneavoastră până la – se uită la notiţe – 21:20, cred. Şi destul de repede după aceea aţi sunat la 911.

Aşteaptă, dar Tom nu spune nimic.

— Aşadar, unde aţi fost?

— M-am… plimbat cu maşina, răspunde Tom, bâlbâindu-se.

— V-aţi plimbat cu maşina… timp patruzeci şi cinci de minute în plus, spune Rasbach, cu ochii ca oţelul. De ce?

Lui Tom îi vine să-l strângă de gât. În loc de asta, trage adânc aer în piept şi încearcă să se calmeze.

— Aveam nevoie să mă gândesc, să-mi limpezesc gândurile. Fusese o zi lungă.

— Nu voiaţi să ajungeţi acasă, la soţia dumneavoastră?

Tom se uită la detectiv, se întreabă ce ştie şi în momentul acela îl urăşte de moarte – îi detestă seninătatea, stăpânirea de sine, insinuările viclene.

— Ba da, sigur că voiam, se răstește Tom. Dar… condusul mă ajută să-mi limpezesc gândurile. Mă ajută să mă relaxez. Am o muncă foarte stresantă.

Sună neconvingător, chiar şi în ochii săi. Tom vede cum i se ridică sprâncenele lui Rasbach. Detectivul o face pentru efect, iar Tom îl detestă din cauza asta.

— V-aţi oprit pe undeva? V-a văzut cineva?

Tom dă să clatine din cap, dar după aceea ezită şi spune:

— M-am oprit câteva minute şi m-am aşezat la una dintre mesele de picnic de pe malul râului. Ca să iau o gură de aer. Nu cred că m-a văzut nimeni.

— Vă aduceţi aminte exact unde?

Tom încearcă să se gândească.

— Chiar lângă Branscombe, cred, în parcările de-acolo.

Nu reuşeşte să se convingă s-o privească pe Karen.

Rasbach notează, îi aruncă o ultimă privire pătrunzătoare şi se ridică, închizând carneţelul.

În sfârşit, pleacă, îşi zice Tom. Au făcut destul rău pentru o singură seară.

Karen îi conduce pe detectivi, în timp ce Tom rămâne aşezat în sufragerie, holbându-se la podea şi pregătindu-se pentru confruntarea cu soţia sa.

*

Karen ştie că lui Tom nu-i place să conducă. Nu-l relaxează – din contră, îl stresează. Simte cum i se clatină pământul sub picioare. Trebuie să-l întrebe.

— Aşadar, de ce te-ai plimbat cu maşina o oră în seara aia?

— Tu de ce ai intrat cu maşina într-un stâlp? izbucneşte el.

Karen cască gura surprinsă.

— Mă duc afară, spune Tom pe neaşteptate.

Îl priveşte plecând. Tresare când Tom trânteşte uşa în urma lui.

Ce făcea Tom în seara aia? Detectivul nu e prost. E posibil s-o mintă Tom? Să ascundă ceva *de ea?*

Tulburată, se duce la bucătărie să-şi ia nişte apă rece şi zăreşte imediat o farfurie cu negresă pe masă. Rămâne încremenită. Recunoaşte farfuria. E a lui Brigid. Brigid a fost aici şi şi-a lăsat negresa atât de caracteristică. Negresa nu era aici înainte să ajungă poliţiştii. Probabil că a lăsat-o pe masa din bucătărie în timp ce vorbeau cu Tom şi cu ea în sufragerie. Karen simte un fior. Oare o fi auzit ceva?

Detestă felul în care îi scapă toate de sub control, închide ochii, trage adânc aer în piept şi se sileşte să se relaxeze.

O s-o sune pe Brigid mâine şi o să-i mulţumească pentru prăjituri. Poate să aibă încredere în Brigid. O să stea de vorbă cu ea şi o să afle cât de mult a auzit.

Karen îşi umple paharul cu apă din frigider, ia farfuria cu negresă cu ea în sufragerie şi aşteaptă să se întoarcă Tom. *Ce ascunde?* Tom a fost întotdeauna ca o carte deschisă. Nu poate să creadă că-i ascunde ceva. Unde ar fi putut să fie în ora aia şi de ce nu vrea să-i spună?

*

Tom se urcă în maşină şi se duce până la un bar de cartier, genul de loc unde ies la bere echipele locale după un meci amical de baseball. Trebuie să se adune. Se strecoară într-un separeu gol, comandă o bere şi se cocoşează deasupra paharului; nu vrea să stea de vorbă cu nimeni.

A intrat într-o oarecare belea. De fapt, cu cât se gândeşte mai mult, cu atât mai încurcate par lucrurile. N-a dorit să le spună detectivilor ce făcea în seara aia, în niciun caz de faţă cu Karen. Pentru că ştie cum or să pară lucrurile. Acum o să se afle tot.

În seara aceea, la opt şi jumătate, ar fi trebuit să se vadă cu Brigid, în locul lor de lângă râu, în colţul acela liniştit dintre centru şi suburbii, unde cărarea de pe malul apei e mai puţin aglomerată, iar copacii oferă un pic de intimitate. Se întâlneau acolo uneori, înainte, când avuseseră aventura lor scurtă, nechibzuită şi încâlcită.

Îl sunase la birou în ziua aceea, în ziua accidentului, şi-i ceruse o întâlnire – nu-i spusese de ce. Însă îi trăsese ţeapă. O aşteptase mai mult de jumătate de oră în beznă, dar ea nu apăruse.

Tot nu ştie de ce voise Brigid să se vadă. Când vorbiseră prima dată, o convorbire succintă în timp ce el o căuta pe Karen, a întrebat-o ce voia şi de ce n-a venit, dar ea nu l-a luat în seamă, spunând că sora ei avusese un fel de criză şi că oricum nu era nimic urgent. Oricum, era mai preocupat s-o găsească pe Karen.

Ştie c-ar fi trebuit să-i spună lui Karen despre el şi Brigid. Acum va trebui să le spună detectivilor şi o să pară că se întâlnea cu Brigid în seara aceea pentru că aşa voia el şi ţinuse totul secret faţă de Karen.

Ştie că trebuie să-i spună lui Karen, astă-seară – să-i spună totul –, dar nu are chef de făcut mărturisiri. Poate că s-ar simţi mai dispus să-i spună adevărul dacă ar începe ea.

*

Când se întoarce acasă, soţia lui îl priveşte cu reticenţă. Sunt precauţi unul faţă de altul acum.

— Vrei și tu? îl întreabă Karen, arătând spre negresele de pe măsuța de cafea.

— De unde au apărut? întreabă Tom când se așază.

— Par să fie de la Brigid. Și la gust par așa.

— A fost pe-aici? întreabă Tom.

— Trebuie să fi fost.

Tom se uită întrebător la ea.

— Ce vrei să spui?

— Când ai plecat, m-am dus la bucătărie și le-am găsit pe masă.

— Ce? întreabă Tom. Când le-a pus acolo?

— Presupun că în timp ce discutam cu detectivii, răspunde Karen.

— Rahat, spune Tom stânjenit.

— O să vorbesc cu ea mâine. O să încerc să-i explic.

Tom își trece o mână peste față.

— Cum o să-i explici că aveam doi detectivi în sufragerie, care puneau întrebări despre o anchetă de omor?

Karen nici măcar nu se uită la el.

— O să-i spun adevărul. În seara aia a fost comisă o crimă lângă locul unde am avut eu accidentul. N-are nicio legătură cu mine. Dar polițiștii sunt disperați și n-au nicio pistă. Or să renunțe când or să-și dea seama că nu află nimic, spune ea.

Pare să fi uitat de mănuși, se gândește Tom, și de urmele de cauciucuri. Și de telefonul misterios. Se preface că este convinsă și nu are cum să fie așa.

Urmează o tăcere lungă, încordată. În cele din urmă, Tom spune:

— Poate că ar trebui să te duci la un doctor.

— De ce?

Vocea lui Karen e ascuțită.

— Cum a spus detectivul… de fapt, nu faci nimic ca să încerci să-ți recuperezi memoria.

Karen se uită fix la el, dar el nu-și pleacă privirea.

— Poate că ar trebui.

— Și ce-o să facă un doctor? întreabă ea cu răceală.

— Nu știu, răspunde Tom. Ai putea încerca hipnoza.

O presează, o îmboldește. *Haide să aflăm ce s-a întâmplat în seara aia. Eu chiar vreau să știu. Tu nu?*

Karen râde forțat.

— Nu mă las hipnotizată. E caraghios.

— Chiar așa?

O provoacă și-și dă seama că ei nu-i place.

Karen se ridică şi iese din cameră, ducând farfuria cu negrese înapoi în bucătărie. Tom rămâne singur pe canapeaua din sufragerie, zdrobit de o singurătate nimicitoare. Aude uşa glisantă de la bucătărie deschizându-se şi apoi închizându-se; Karen a ieşit.

Capitolul douăzeci şi unu

Karen închide uşa în urma ei şi rămâne preţ de câteva ore în curtea din spate. Trebuie să se împotrivească nevoii de a plânge. N-ar fi trebuit să se întâmple nimic din toate astea. Îl pierde pe Tom. Se aşază pe unul dintre scaunele de răchită, sperând c-o să vină şi Tom. Dar el nu vine, iar ea se simte tristă şi singură şi supărată şi speriată.

Şi această bănuială îngrozitoare pe care o simte dintr-odată – unde a fost Tom în ora aia? Ce-i ascunde? Cât îşi doreşte să-şi poată aminti ce s-a întâmplat în seara aceea! Ce a făcut?

Vrea să scape de tensiunea din casă, cu ea şi Tom înăuntru. Se ridică de pe scaun, ocoleşte spatele casei şi coboară pe alee. Poate ar trebui să treacă pe la Brigid.

Dar nu-i în stare să stea de vorbă cu Brigid acum. Merge repede pe trotuar, îndepărtându-se de casă. Trebuie să se gândească.

*

Karen a ieşit, iar Tom e singur acasă. Brigid l-a văzut întorcându-se acum câteva minute. Categoric ceva se întâmplă ceva.

Brigid iese şi traversează repede strada. Nu ştie cât timp are până se întoarce Karen. Urcă treptele şi bate la uşa din faţă.

Nu-i răspunde imediat. Bate din nou. Până la urmă, Tom deschide uşa, obosit şi neatent. Pe chipul lui frumos sunt adâncituri care nu erau acolo; pare palid.

— Bună, spune ea.

— Bună, răspunde Tom.

Mâna stângă îi rămâne pe cantul uşii, de parcă e pe punctul s-o închidă la loc în orice moment.

— Karen nu-i acasă, tocmai a ieşit un pic.

— Ştiu, spune Brigid. Am văzut-o când a luat-o în jos pe stradă.

Ezită.

— De fapt, speram să te prind singur, doar o clipă.

Se strecoară pe lângă el în sufragerie; acum, fie îi cere să plece, fie închide uşa în urma ei. Brigid nu crede c-o să-i ceară să plece.

— Voiam să te întreb despre Karen, spune Brigid, întorcându-se cu faţa spre el. Ce mai face? E bine?

Tom o priveşte cu răceală.

— Îşi revine.

— Părea de-a dreptul pierdută când am fost aici ieri, spune Brigid. Cu paharul. Nu-i stă deloc în fire.

Tom dă din cap.

— E doar… se întâmplă multe în momentul ăsta.

— Știu, răspunde Brigid. Am văzut că au venit iar detectivii ăia.

Se oprește. Pentru că Tom nu spune nimic, întreabă:

— Ce voiau?

Tom răspunde încordat:

— Voiau să vadă dacă își aduce aminte ceva despre accident. Dar nu-și amintește. Spune că nu știe ce s-a întâmplat în seara aceea.

— Și tu o crezi, spune Brigid.

— Bineînțeles că o cred, răspunde Tom înțepat.

— Dar poliția nu?

— Nu știu ce crede poliția. Nimic din ce spun ei n-are logică.

Brigid îl privește cu atenție. Convorbirea lor telefonică de mai devreme despre Karen a rămas suspendată între ei. Nu rezistă să n-o aducă în discuție.

— În ziua accidentului… motivul pentru care te-am sunat și te-am rugat să te întâlnești cu mine… era ca să-ți spun despre bărbatul care trăgea cu ochiul și a făcut aluzii la trecutul lui Karen, spune ea. Credeam că, dacă încerc să-ți spun la telefon, o să-mi închizi. Dar după aceea m-a sunat sora-mea și…

— Nu vreau să discut despre asta, spune Tom brusc.

Se lasă o tăcere stânjenitoare. Apoi, Tom spune:

— Poate ar trebui s-o cauți pe Karen dimineață.

Brigid dă din cap.

— Sigur. Atunci o s-o sun.

Și adaugă:

— Pari extenuat, Tom.

El își trece mâna prin păr și spune:

— Pentru că *sunt* extenuat.

— Dacă pot să fiu cumva de ajutor, nu trebuie decât să zici, spune Brigid și-și pune ușor mâna pe brațul lui.

— Mersi, răspunde Tom bățos, dar o să fie în regulă.

Îi simte sub mână căldura brațului gol. Tom se îndepărtează de ea, punând capăt atingerii.

— Noapte bună, spune ea, apoi se întoarce, coboară treptele să se ducă acasă.

Se uită peste peluză și stradă către casa ei, goală și aproape în întregime întunecată, cu excepția luminii de deasupra ușii din față.

*

Tom închide uşurat uşa în urma lui Brigid, apoi îşi reazemă trupul de ea şi se simte copleşit de oboseală. Totdeauna se simte stângaci şi încordat în preajma lui Brigid. Îi displace prietenia strânsă care s-a legat între Brigid şi soţia lui. Ştie că e egoist din partea lui. Se duce încet în sufragerie, întrebându-se anume ce crede Brigid. I-a recunoscut pe detectivi. Detectivii nu anchetează accidente de maşină. În mod evident, bănuieşte că se întâmplă şi altceva. Şi Tom ştie că-şi pune întrebări despre trecutul lui Karen. Îşi doreşte să nu-i fi împărtăşit şi lui bănuielile ei. Dacă e adevărat ce suspectează Brigid, atunci purtarea înşelătoare a lui Karen a început cu mult înainte de seara accidentului.

Dar acum… acum nu ştie ce crede. Dacă *într-adevăr* nu-şi poate aduce aminte, de ce nu face un efort să-şi recapete memoria, cum a zis detectivul?

Tom se duce în bucătărie şi ia o sticlă de whisky dintr-un dulăpior. Mai e o grămadă de tărie rămasă de la nunta lor, de acum aproape doi ani. Rareori bea mai mult de o bere sau un pahar de vin la cină. Acum îşi toarnă unul zdravăn în timp ce-şi aşteaptă soţia.

Capitolul douăzeci și doi

Karen merge repede, vioaie ca o pisică. Respiră întretăiat, din cauza unui amestec de efort și emoție. Simte că e pe punctul de a ceda.

A trăit cu spaima-n suflet prea mult timp.

Se gândește cum a fost prima dată când a venit acasă de la serviciu și a avut senzația că lucrurile nu erau exact cum le lăsase. A observat că romanul din care citise cu o seară înainte era așezat în *stânga* veiozei de pe noptieră; era sigură că-l pusese în dreapta lămpii, pe partea dinspre pat, chiar înainte să adoarmă. Nu l-ar fi pus de partea cealaltă a lămpii. Stătuse acolo, holbându-se fără să-i vină să creadă. Agitată, cercetase restul încăperii. La prima vedere, totul arăta așa cum ar fi trebuit. Dar când și-a deschis sertarul cu lenjerie, totul era răscolit, de parcă-i umblase cineva printre chiloți și sutiene. Știa că așa s-a întâmplat. Rămăsese perfect nemișcată, cu privirea coborâtă spre sertar, ținându-și răsuflarea. Își spusese că e imposibil să fi fost cineva în casă și să-i fi umblat prin sertar. Probabil că dimineață se grăbise și fusese neglijentă. Dar știa că nu-i așa. Fusese doar o zi obișnuită.

Nu-i spusese lui Tom.

Apoi mai era și ziua în care, nu după multă vreme, se întorsese acasă și se dusese în dormitor să se schimbe. Dimineață strânsese patul, așa cum făcea mereu. Totdeauna făcea patul așa cum învățase în tinerețe, când era cameristă într-un hotel de cinci stele – colțurile drepte și perfect întins. Își scotea cerceii, când văzuse patul în oglindă și încremenise. Apoi se întorsese și se uitase mai atent. Zărea – vag – urma unui corp pe cuvertură. De parcă cineva se întinsese pe pat și apoi îl aranjase neglijent. Se speriase. Știa că nu e doar o închipuire. Tom pleca la serviciu în fiecare zi înainte să facă ea ordine și să strângă patul. Fusese așa de năucită, că-l sunase pe Tom la birou și-l întrebase dacă nu cumva trecuse pe-acasă în cursul zilei. Nu trecuse, îi spusese că a găsit o fereastră deschisă, pe care crezuse că a închis-o înainte să plece la serviciu, dar probabil că uitase s-o închidă. Tom nu păruse să se mai gândească la asta.

După aceea, începuse să facă dimineața poze cu mobilul în fiecare cameră din casă înainte să plece la serviciu și să le compare, când ajungea acasă, cu locul unde-și găsea lucrurile. Totdeauna pleca la serviciu după Tom și ajungea înaintea lui. N-aveau femeie de serviciu și nici animale de companie. Așa că, dacă lucrurile nu erau exact cum le lăsase…

Ultima dată se întâmplase cu doar câteva zile înainte de accident. Își dădea seama că fusese cineva în casă; putea cumva să simtă asta. A trecut prin toată casa cu mobilul în mână, comparând fotografiile de pe telefon cu ce vedea în camerele din fața ei. Totul era așa cum trebuia să fie. Totuși, era convinsă că fusese cineva înăuntru. Începuse să se relaxeze, până când a ajuns în biroul de la etaj. Țintuise cu privirea biroul lui Tom. Trecuse printre fotografiile de pe telefon până ajunsese la cea făcută dimineață în birou. Agenda deschisă a lui Tom nu era în același loc pe sugativă; era cu vreo cincisprezece centimetri mai sus decât dimineață. Se holbase la poză și apoi la birou. Nu încăpea nicio îndoială. Fusese cineva acolo, în casa lor.

În casă fusese cineva și răscolise prin lucrurile lor. Se întinsese pe patul lor.

Nu-i spusese niciodată lui Tom.

Și acum știe cine fusese. Fusese el, de fiecare dată. Fusese în casa lor, venind și plecând în voie. Privind și așteptând. I se face rău când se gândește.

Dar acum e mort. Fotografiile dezgustătoare ale cadavrului îi invadează mintea, iar ea încearcă să le alunge din nou.

Atunci, când cu paharul de pe blat – trebuie să se fi înșelat – nervii ei întinși o făcuseră să intre în panică. Paharul fusese probabil acolo și înainte, iar ea uitase pur și simplu, probabil că din cauza comoției.

Temerile ei sunt îndreptate toate asupra blestematului de detectiv.

Inima îi bubuie în piept și merge și mai repede, spre casă.

*

Intră în casă, nerăbdătoare să ajungă înăuntru. Închide hotărât ușa în urma ei și o încuie. Se întoarce și-l vede pe Tom privind-o preocupat din sufragerie. Stă în picioare lângă șemineu, ținând un pahar cu whisky în mâna dreaptă.

— Poți să-mi pui și mie unul? întreabă ea.

A terminat analgezicele și are nevoie de o băutură.

— Sigur.

Se duce după el în bucătărie. Când ia sticla din dulăpior, îl privește. Și-ar dori să poată depăși neîncrederea asta, încordarea asta. Se întreabă dacă o să mai fie posibil vreodată.

Tom se întoarce și-i întinde un pahar cu o măsură de whisky, sec.

— Mersi, spune ea.

Ia o gură și simte imediat alcoolul arzând-o pe gât și calmând-o puțin.

— Unde ai fost? întreabă Tom.

Încearcă din răsputeri să evite orice semn de provocare din voce, încât nu mai sună deloc natural. S-a dus omul fără griji, fericit în mod natural, cu care

se măritase. Omul care râdea din orice, îmbrățișările și sărutările spontane. Ea l-a schimbat.

— M-am dus să mă plimb, spune ea, cu glas impersonal.

Tom dă din cap. De parcă ar fi perfect normal să iasă la plimbare pe întuneric singură, fără el.

Parcă am fi complet străini, se gândește Karen, sorbind din nou din whisky.

— A trecut Brigid pe-aici, spune Tom.

Se sprijină de blatul de bucătărie, cu fața spre ea.

Lui Karen i se strânge inima.

— Da? Ce-a zis? A auzit ceva? întreabă ea.

— Trebuie să fi auzit, răspunde Tom țâfnos.

— Dar n-ai întrebat-o?

— Poți s-o întrebi tu mâine, spune Tom. Oricum, mai bine s-o întrebi tu.

Karen aprobă. Se uită la soțul ei și-i tresare inima când lui îi alunecă privirea de la ea. Amândoi trebuie să știe ce a reprimat mintea ei.

— Tom, spune ea șovăitor. Vrei să mă duci acolo, unde au găsit cadavrul?

— Ce, acum? întreabă Tom, luat pe nepregătite.

— De ce nu?

Karen își aduce aminte cum a îmboldit-o, cum a acuzat-o că nu face nimic ca să-și recapete memoria. Acum, propune să facă ceva. Dac-ar ști el cât de disperată e să desluşească ce s-a întâmplat în seara aceea.

— Poate c-o să mă ajute să-mi aduc aminte.

Știe adresa; a scos-o din ziar.

— Bine, răspunde Tom, punând jos băutura.

Își ia cheile în drum spre ușă, iar ea vine după el.

Capitolul douăzeci şi trei

Când lasă în urmă cartierul familiar şi se îndreaptă spre sud, Karen se simte din ce în ce mai prost. I se pare că o caută cu lumânarea, mergând cu un Lexus pe străzile acestea părăginite. *Uite, încerc,* ar vrea să-i spună, dar n-o face. Se uită pe geam la priveliştea deprimantă, încercând să-şi aducă aminte, dar nu-şi aminteşte nimic.

— Cred că asta e, spune Tom, trăgând în parcarea goală a unui centru comercial şi uitându-se peste drum, la restaurantul dărăpănat despre care au auzit atâtea.

Stau în beznă, uitându-se la clădirea urâtă cu ferestrele bătute în scânduri. Karen nu vrea să coboare din maşină în cartierul ăsta. Acum nu mai vrea decât să se ducă acasă. Nu i se pare nimic familiar. N-a mai văzut niciodată locul ăsta. N-a mai fost niciodată aici. Începe să dârdâie.

— Hai să aruncăm o privire, vrei? întreabă Tom, puţin insensibil.

Ea n-avusese de gând să coboare din maşină. Îşi propusese doar să vadă locul de la distanţă. Se face mică pe locul ei.

— Nu vreau.

Tom se dă totuşi jos din maşină. N-are de ales şi trebuie să se ducă după el. Nu vrea să rămână singură acolo. Coboară şi închide cu furie uşa. Merge repede ca să-l ajungă din urmă când traversează strada şi porneşte spre restaurantul de pe partea cealaltă. Se uită în jur agitată, dar nu se vede nimeni. Stau împreună în faţa clădirii, fără să spună nimic. După felul cum îşi ţine umerii, după expresia rece de pe chip, simte c-o învinuieşte. Tom ştie că ea a fost aici şi nu i-o poate ierta. Fără să vorbească, Tom ocoleşte clădirea şi se îndreaptă spre partea din spate. Karen vine după el, poticnindu-se puţin în beznă, pentru că se simte nesigură pe picioare. Respiră grăbit şi din cauza asta e puţin ameţită. Simte o spaimă îngrozitoare. Dar nu recunoaşte nimic. Nu-şi aduce aminte nimic.

În spatele clădirii, banda galbenă a poliţiei e în mare parte încă întinsă, dar se lasă puţin pe ici, pe colo, fluturând în adierea vântului.

— E de vreun ajutor? întreabă Tom, întorcându-se către ea.

Karen clatină din cap. Ştie că pare înspăimântată.

— Hai să ne întoarcem, Tom, spune.

El n-o bagă în seamă.

— Hai să intrăm.

Îl urăşte c-o forţează aşa, că nu-i pasă de cât de înspăimântată e. Se gândeşte să se-ntoarcă şi să se ducă singură la maşină. Dacă ar avea cheile la ea, ar pleca de-acolo cu maşina şi l-ar lăsa aici.

În schimb, furia îi dă curajul să se ducă după el trecând pe sub banda poliţiei şi ajungând până la uşa din spate. Tom o împinge cu cotul şi, surprinzător, se deschide. Karen bănuieşte că poliţia a terminat treaba aici şi a lăsat lucrurile aşa cum le găsise.

Tom intră înaintea ei. Printr-o crăpătură din fereastra bătută în scânduri intră pieziş lumină de la unul dintre felinarele de pe stradă, destulă ca să vadă destul de bine interiorul. Pe podea se zăreşte o pată întunecată, probabil unde fusese cadavrul, şi se simte un miros stăruitor, respingător – mirosul unui animal în stare de descompunere. Se opreşte, ţeapănă, holbându-se la pată. Mâna i se ridică involuntar la gură, de parcă i-ar veni să verse. Tom se uită la ea.

— Ceva? întreabă el.

— Mi-a ajuns, răspunde ea şi se întoarce, poticnindu-se afară din restaurant.

Odată ajunsă afară, se apleacă şi trage în piept aer curat. Când îşi ridică privirea, vede o parcare nu prea departe. Tom vine lângă ea şi se uită în aceeaşi direcţie.

— Cred că acolo au găsit urmele de cauciucuri. Şi mănuşile, spune Tom şi o ia spre parcare.

Karen se uită la el. După câţiva paşi, Tom se întoarce şi o întreabă:

— Vii?

— Nu. Mă întorc la maşină.

Porneşte fără să se uite la el. N-a făcut decât s-o înfricoşeze. N-a ajutat-o să-şi aducă aminte, iar eforturile pe care le-a făcut nu i-au câştigat nici bunăvoinţa, nici simpatia soţului ei.

*

Tom o priveşte cum se îndreaptă spre centrul comercial. E supărată pe el, dar lui nu-i pasă. Ba chiar îi dă un fel de satisfacţie meschină. La urma urmei, e numai vina ei. O vede traversând strada şi aşteptând lângă maşină. Cheile sunt la el, iar ea nu poate să se urce în vehicul.

Se uită ostentativ prin parcare, întrebându-se unde anume a fost oprită maşina ei. Unde le-a găsit poliţia mănuşile. Nu se grăbeşte. Dar ţine un ochi pe ea, să se asigure că e bine, singură lângă o maşină scumpă.

În cele din urmă, se întoarce la ea, descuie maşina şi conduce în tăcere spre casă. Se gândeşte că toată această mică excursie n-a făcut decât să scoată la lumină faliile din relaţia lor deja fisurată.

Când ajung acasă, e târziu. Tom azvârle cheile pe masa de lângă uşă şi spune:

— Sunt obosit, cred că mă duc la culcare.

Se întoarce cu spatele la ea şi se îndreaptă spre etaj. Şi, cu fiecare pas, disperarea lui se adânceşte.

*

Bob intră în liniște în casă. Aruncă o privire în sufragerie, unde ştie c-o s-o găsească pe Brigid, stând pe întuneric. Ştie că n-a rămas trează ca să-l aştepte *pe el.* Înainte, aşa făcea, dar el n-o mai interesează, n-o mai interesează decât blestemaţii ăia de vecini.

Şi pe el îl doare. Încă ar mai putea s-o iubească, numai dacă ar putea să treacă şi ea peste jalea că nu pot avea copii. I-a zdruncinat pe amândoi, iar ei îi afectează sănătatea emoţională. Totdeauna a fost cea sentimentală; el a fost întotdeauna cel stabil, stâlpul ei. Dar acum nu ştie ce să mai facă. Ştie cum să stea de vorbă cu familiile îndurerate, o face toată ziua, se descurcă destul de bine, dar acasă a eşuat lamentabil. Nu-şi poate ajuta soţia să facă faţă senzaţiei de pierdere şi nici el nu le face faţă cum trebuie.

— Brigid? spune el blând, văzându-i proiecţia capului întunecat pe spătarul unui scaun.

Pentru o clipă, rămâne aşa de nemişcată, încât Bob crede că e adormită. Mai înaintează câţiva paşi în sufragerie. Când vorbeşte, Brigid îl ia prin surprindere.

— Bună, spune ea.

— N-ar trebui să te duci la culcare? întreabă Bob, apropiindu-se şi coborând îngrijorat privirea către ea.

Brigid nici măcar nu se uită la el; are ochii aţintiţi la casa de peste drum.

— Detectivii ăia s-au întors astă-seară, au vorbit cu Karen şi Tom, zice ea.

Bob nu ştie ce dracu' se întâmplă cu Karen şi Tom Krupp. Karen pare să fi intrat într-un fel de belea. Nu-i cunoaşte prea bine, dar ştie că Brigid şi Karen sunt apropiate.

— Ce crezi că se întâmplă?

Brigid clatină din cap.

— Nu ştiu.

— Karen şi-a adus aminte ceva?

— Nu.

În cele din urmă, Brigid se întoarce spre el.

— Am făcut negrese. Vrei?

*

Karen se uită la spatele lui Tom, iar inima i se strânge cu fiecare pas pe care-l face el ca să se îndepărteze de ea.

Încă tremurând, se duce în bucătărie şi-şi mai toarnă un pahar de whisky. După aceea, îl duce în sufragerie şi se prăbuşeşte pe canapea, ţinându-l strâns în mâinile nesigure. Soarbe lacom din băutură şi priveşte pierdută în gol, habar n-are cât timp. E linişte desăvârşită. Dintr-odată, aude telefonul sunând în bucătărie. I se crispează tot corpul. Telefonul se opreşte la al doilea ţârâit – probabil că a răspuns Tom din dormitor – dar, deodată, îşi aduce de aminte celălalt apel telefonic…

Închide ochii. Se află din nou în bucătărie, făcând o salată, tăind o roşie pe tocător… îl aştepta pe Tom să vină curând acasă. Abia aştepta să-l vadă. Când sunase telefonul, crezuse c-ar putea fi el, să-i spună c-o să întârzie şi mai mult decât se aştepta. Dar nu era Tom. Îşi aduce aminte acum şi se concentrează. Vrea să ştie.

Era o voce pe care n-o mai auzise de aproape trei ani, o voce pe care crezuse că n-o s-o mai audă niciodată. Ar fi recunoscut vocea aceea oricând.

— Bună, Georgina.

Începuse să-i bubuie inima; gura i se uscase. Se gândise să încheie convorbirea fără să scoată nicio vorbă, dar ar fi fost ca un copilaş care se ghemuieşte şi strânge din ochi, crezând că n-o să-l vadă nimeni. Nu putea închide telefonul; nu putea să închidă pur şi simplu ochii. A găsit-o. Ştia deja că o găsise; fusese în casa ei. Aşteptase, la vedere, prefăcându-se că n-o să se întâmple. Şi acum se întâmpla.

Fugise de viaţa aceea. O luase de la capăt sub o altă identitate. Îşi găsise o fericire neaşteptată cu Tom. Şi, cu un singur apel telefonic, îşi simţea noua existenţă fărâmiţându-se într-un milion de bucăţi.

Îi dăduse adresa unui restaurant abandonat dintr-un cartier unde n-ar fi pus niciodată piciorul şi apoi Karen închisese. Nu se putea gândi decât cum să se apere şi să nu lase pe nimeni să distrugă ce avea acum alături de Tom. Văzuse mănuşile roz pe blat şi le luase. Îşi scosese pistolul din ascunzătoarea aflată în camera boilerului – pistolul despre care Tom nu ştia nimic – şi-l pusese împreună cu mănuşile într-o pungă de pânză. Apoi înşfăcase cheile de pe masă şi coborâse în fugă treptele, fără să se gândească măcar să încuie uşa sau să-i lase un bileţel lui Tom.

Condusese cu mâinile încleştate pe volan, la limita vitezei legale, cu mintea golită.

Pentru o clipă, totul se opreşte-n loc. Karen nu-şi poate aduce aminte ce s-a întâmplat mai departe. Mai soarbe o gură de whisky şi încearcă să se destindă. Şi apoi îşi aminteşte brusc cum a oprit maşina în parcarea aia. Îşi aduce aminte că a scos mănuşile din punga de pânză şi le-a tras pe mâini. Arătau ridicol. A scos pistolul din sacoşă. Tremura. A privit în jur, să vadă dacă se uita cineva – zona era pustie – şi după aceea a coborât din maşină şi

s-a îndreptat agitată pe întuneric spre partea din spate a clădirii, unde i se spusese să se ducă. Când a ajuns acolo, ușa era deja ușor întredeschisă și a împins-o cu degetele înmănușate – dar aici memoria o trădează. Așteaptă, încearcă s-o forțeze, dar nu se întâmplă nimic. Își înăbușă lacrimile de neputință. Tot nu știe ce s-a întâmplat în restaurantul ăla. Nu știe cum a fost ucis. Trebuie să afle ce s-a întâmplat! Cum se poate hotărî ce se facă dacă nu știe adevărul? Dar nu mai poate vedea nimic.

Ce a văzut în seara asta cu Tom… îi e îngrozitor de familiar acum. Nu suportă să se mai gândească la toate astea. Își termină băutura cu o înghițitură mare, lasă jos paharul pe măsuța de cafea și-și îngroapă fața în mâini.

Capitolul douăzeci şi patru

În dimineaţa următoare, Tom e la serviciu, iar Karen e singură acasă. Simte cum o sufocă pereţii. Stă în bucătărie, fără să ia aminte la ceaşca de cafea din faţa ei, cu tot trupul încordat.

E îngrozită c-o să se întoarcă Rasbach; între timp, şi-l imaginează agitându-se primprejur, săpând, aflând diverse lucruri. Aflând lucruri despre ea. *Aflând cine e bărbatul mort.* După aceea nu mai e decât o chestiune de timp.

Karen nu i-a spus lui Tom că acum îşi aduce aminte. Nu poate. Trebuie să se gândească, să găsească o cale s-o scoată la capăt. Dar mintea ei de obicei pătrunzătoare, aşa de iscusită la făcut planuri, nu funcţionează prea bine în momentul ăsta. Poate din cauza comoţiei.

A mai scăpat şi înainte – a fugit de el, de Las Vegas, a luat-o de la capăt.

Îi spusese că se duce într-o excursie în ziua aceea, să vadă barajul Hoover, chiar lângă Vegas. În noaptea de dinainte, ridicase maşina la mâna a doua pe care o cumpărase cu bani gheaţă cu câteva săptămâni înainte. Aranjase s-o lase la dealer până când va avea nevoie de ea. Îşi folosise noile acte de identitate – obţinute prin cineva angajat online – ca să înregistreze maşina. După aceea plecase cu ea spre baraj şi o lăsase în parcarea de sub pod. Chemase un taxi folosind un telefon cu cartelă pe care-l cumpărase cu bani gheaţă de la o drogherie şi-i ceruse şoferului s-o ducă înapoi în centru şi s-o lase la Bellagio. Şi pe taximetrist îl plătise cu bani gheaţă. Luase un alt taxi până acasă şi ajunsese înaintea lui. Ştia c-o să vină târziu. Abia reuşise să doarmă în noaptea aia – era prea agitată, îngrijorată de ce ar putea merge prost.

A doua zi dimineaţă, foarte devreme, se dusese din nou cu maşina acolo, luând-o pe U.S. 93 South dinspre Las Vegas, încordată la volan, şi parcase în acelaşi loc, sub pod. Când îşi văzuse maşina pregătită pentru evadare aşteptând-o în celălalt capăt al parcării, i s-a părut brusc, pentru prima dată, că lucrurile devin reale. Îşi lăsase portofelul cu toate actele în torpedo. Apoi se dusese la pod. Erau câţiva oameni în jur, destui ca să fie sigură că a fost văzută. Se dusese la balustradă şi privise în jos. Râul Colorado era la aproape 300 de metri mai jos. Se simţea ameţită de privelişte. Să sari sau să cazi ar fi însemnat o moarte sigură. Îşi scosese telefonul mobil şi făcuse o poză. Apoi îi trimisese poza, împreună cu un mesaj. *Nu-mi mai poţi face rău. Asta-i tot. Şi e vina ta.* După ce trimisese poza, aruncase telefonul de pe pod.

După aceea, trebuia să se miște repede. Plecase de pe pod, coborâse în parcare și intrase într-una dintre toaletele mobile când nu se uita nimeni. Înăuntru, se dezbrăcase rapid, păstrând pe ea doar sutienul și chiloții. Avea în rucsac o rochie de vară cu bretele, pe care și-o trăsese peste cap, apoi își pusese sandalele cu toc pe care le cumpărase, își strânsese șortul, tricoul, adidașii și șapca de baseball în rucsac, își lăsase părul pe spate și își pusese o pereche de ochelari mari de soare. Scosese o oglinjoară și se rujase. Cu excepția rucsacului pe care-l ducea, arăta cu totul altfel.

Ceva mai încolo în parcare, o aștepta mașina ei la mâna a doua, cu noile acte de identitate scumpe, pe numele Karen Fairfield, în torpedo. Avea cu ea toți banii gheață pe care reușise să-i pună deoparte. Se îndreptase prin parcare spre mașină, cu rochia învârtejindu-i-se în jurul picioarelor goale și simțind aproape c-ar putea să zboare.

Se urcase în mașină, coborâse geamurile și pornise. Și cu fiecare kilometru începuse să răsufle din ce în ce mai ușurată.

*

— Te-am văzut venind pe alee, spune Brigid, deschizându-i ușa. Intră.

Brigid e în mod clar bucuroasă s-o vadă și, pentru o clipă, totul pare să fie așa cum fusese înainte. Karen își dorește să-i poată povesti lui Brigid despre încurcătura în care se află. I-ar fi mult mai ușor dacă și-ar putea împărți povara cu altcineva, dar trebuie să-și păstreze secretul, chiar și față de cea mai apropiată prietenă a ei. Și față de soțul ei. Pentru că nu știe ce-a putut face în seara accidentului.

Din obișnuință, amândouă se îndreaptă de la sine spre bucătăria din fundul casei.

— Tocmai puneam de cafea. Vrei și tu? E fără cofeină.

— Sigur.

Karen se așază pe locul unde stă de obicei la masa din bucătăria lui Brigid și se uită la ea cum face cafeaua.

— Cum te simți? întreabă Brigid, aruncându-i o privire peste umăr.

— Mai bine, răspunde Karen.

— Arăți bine, ținând cont de împrejurări, spune Brigid.

Karen zâmbește trist. Îi face bine să se prefacă, chiar dacă pentru scurt timp, că viața e așa cum era înainte. Își duce cu prudență mâna la față. Umflăturile s-au retras, iar vânătăile s-au șters și îngălbenit.

— Nu vreau deloc să mă bag – Brigid se uită iar peste umăr la Karen –, dar, dacă vrei să vorbești despre toate astea, sunt aici. Sau, dacă nu vrei, nu trebuie. O să înțeleg.

Karen își dă seama că Brigid moare de curiozitate să discute.

— Atâta doar că – e cât se poate de ciudat – nu-mi aduc aminte nimic despre seara aia, minte Karen, din momentul în care pregăteam cina până m-am trezit la spital, așa că n-am prea multe de spus.

— Trebuie să fie foarte bizar, spune Brigid compătimitor, întorcându-se la masă cu două cești de cafea.

Scoate laptele și zahărul și se așază față în față cu Karen.

— I-am văzut pe detectivi venind și plecând de la voi. Au fost și aici, să pună întrebări.

— Au venit aici? întreabă Karen, prefăcându-se surprinsă. De ce-au venit aici? Ce te-au întrebat?

— Voiau să știe dacă te-am văzut când ai plecat în seara aia, înainte de accident, dacă mai era cineva cu tine, chestii de-astea.

— Ah.

Karen dă din cap. Lucrurile se leagă. Știu că a plecat de-acasă singură și în grabă, după ce a primit apelul de la ora 20:17. Karen și-ar dori să afle exact ce mai știu sau bănuiesc detectivii.

— Le-am spus că n-am văzut nimic. Nu eram acasă.

Karen soarbe din cafea.

— Apropo, mulțumesc pentru negresă, spune ea. A fost delicioasă, ca de obicei.

— A, cu plăcere. Oricum nu puteam s-o mănânc singură pe toată.

— Probabil că ai lăsat-o când erau polițiștii la noi, adaugă Karen.

Brigid dă din cap.

— Nu voiam să vă deranjez, spune ea, așa că m-am gândit că mai bine o las acolo.

Lui Karen îi trece pentru prima dată prin cap să se întrebe de ce n-a lăsat-o Brigid pe verandă, cum e obiceiul pe-aici. Așa fac vecinii, dacă e cineva bolnav, sau are un copil mic, sau dacă a avut un deces în familie. Lasă o farfurie cu ceva de mâncare la ușa din față. Niciodată în spate.

— De ce nu le-ai lăsat pe verandă?

Brigid ezită.

— Nu voiam să vă întrerup. M-am gândit că dacă vin în față s-ar putea să mă auziți și să veniți la ușă.

— Probabil că ai auzit câte ceva când erai în bucătărie, insinuează Karen.

— Nu, n-am auzit nimic, răspunde Brigid. Doar le-am lăsat și am plecat.

Se apleacă spre Karen, cu îngrijorarea întipărită pe chip.

— Dar știu că nu detectivii anchetează de obicei accidente de mașină. Karen, ce se întâmplă de fapt?

Karen îi întoarce privirea și face o socoteală rapidă. Trebuie să-i spună lui Brigid *ceva.*

— Anchetează o crimă.

— O crimă!

Brigid pare consternată.

— Ce-are asta de-a face cu tine?

— Nu știu.

Karen clatină din cap.

— A fost împușcat un bărbat. Tot ce știu ei e că mașina mea era în zonă și, pentru că mergeam așa de repede și am avut accidentul, cred că s-ar putea să știu ceva despre ce s-a întâmplat. Probabil ca martor sau așa ceva. Așa că tot vin și mă îmboldesc să vadă dacă pot să mă facă să-mi aduc aminte ceva. Vor să-i ajut să-l prindă pe cel care l-a ucis pe bărbatul ăla. Însă, din nefericire, nu le-am prea fost de ajutor.

Ce curgător vin minciunile, se gândește ea.

— Doctorii au vreo idee cât o să dureze până îți aduci aminte?

Karen clatină iar din cap.

— S-ar putea să nu-mi aduc aminte niciodată, pentru că trauma… cred că s-ar putea să fi văzut petrecându-se ceva îngrozitor.

— Păi, mai ai și altele pe cap decât să le faci treaba polițailor. Lasă-i să se descurce singuri, spune Brigid.

Se ridică și ia din dulap o cutie cu fursecuri, pe care o aduce la masă.

— Vrei?

Karen ia un fursec din pachet. Ia și Brigid unul, soarbe din cafea și spune:

— Deci tot n-ai idee de ce ai plecat așa în grabă de-acasă?

Karen ezită și apoi răspunde:

— Se pare că am primit un telefon, dar nu-mi aduc aminte de la cine.

— Și poliția nu poate să-și dea seama? întreabă Brigid pe deasupra ceștii de cafea, cu ochii măriți.

Lui Karen îi pare rău acum că i-a spus ceva. Nu vrea să-i povestească despre telefonul anonim. Cum să-i explice de ce nu pot polițiștii să afle cine a sunat-o?

— Nu, nu poate, spune ea destul de abrupt, voind să termine cu discuția asta.

Înghite ultima bucățică de fursec și se ridică să plece.

— Chiar trebuie să plec, tocmai ieșeam la plimbare.

Se ridică amândouă de la masă. Când trec prin sufragerie, Brigid o întreabă:

— Crezi că ești în pericol?

Karen se întoarce brusc și se uită la ea.

— De ce spui așa ceva?

Poate că Brigid îi poate citi spaima din ochi.

— Știi, dacă poliția crede că ești martor și că știi ceva… poate că tot așa s-ar gândi și altcineva.

Karen se holbează la ea, fără să spună nimic.

— Îmi pare rău. Nu voiam să te panichez, spune Brigid. N-ar fi trebuit să spun nimic.

— Nu. E în regulă. M-am gândit și eu, minte Karen. Brigid dă din cap. Stau amândouă pe veranda din față.

— Dar Tom n-o să lase să ți se întâmple nimic.

Capitolul douăzeci şi cinci

Tom a stabilit să se vadă la prânz cu fratele lui, Dan, la cârciuma lor preferată. Şi Dan lucrează în centru; au birourile nu departe unul de celălalt. Când sunase dimineaţă, Dan părea îngrijorat. Tom îl cam lăsase în ceaţă. Dintr-odată, se simte vinovat că nu ţin legătura mai strâns.

Simte şi nevoia să stea de vorbă cu cineva în care are încredere. Iar în momentul ăsta simte că fratele lui mai mic e singura persoană care corespunde descrierii.

Când ajunge la restaurant, găseşte o masă în colţul din spate şi-l aşteaptă pe fratele lui. Când ajunge şi Dan, Tom îi face semn.

— Hei, spune Dan. N-arăţi prea grozav.

În ochi i se citeşte îngrijorarea.

— Mda, păi… spune Tom, ridicând privirea spre fratele lui. Stai jos.

— Ce se întâmplă? întreabă Dan, aşezându-se. N-ai mai dat niciun semn în ultimele zile. Cum se simte Karen?

— E bine, răspunde Tom.

Dar suferinţa îi răzbate limpede din glas. Dan a ştiut întotdeauna să-l citească destul de bine.

— Ce nu-mi spui, Tom? întreabă Dan, aplecându-se către el. Ce mama naibii se întâmplă?

Tom trage adânc aer în piept şi se înclină şi el, făcând o pauză când vine chelnerul să le lase două meniuri pe masă şi apoi se îndepărtează. După aceea îi spune lui Dan totul – despre bărbatul mort, despre mănuşi, despre apelul de pe telefonul nedepistabil.

Dan îl priveşte neîncrezător.

— N-are nicio noimă. Ce-ar fi putut să caute Karen acolo? Şi cine dracu' ar suna-o *pe Karen* de pe un număr necunoscut?

— Nu ştim, răspunde Tom. Dar poliţiştii au devenit bănuitori.

— Nu mai spune, zice Dan. Deci… *tu* ce crezi că făcea Karen în seara aia?

Dan pare îngrijorat.

— Nu ştiu, răspunde Tom şi-şi mută privirea în altă parte. Tot mai spune că nu poate să-şi aducă aminte.

Tom se întreabă dacă Dan îi simte propriile îndoieli. Urmează o tăcere prelungită, iar după aceea Tom spune:

— Poate că ar trebui să comandăm.

— Sigur.

În timp ce se uită pe meniuri, Tom încearcă să se hotărască dacă să-i spună lui Dan și restul – că începe să-și pună întrebări despre trecutul lui Karen, că poate îi ascunde ceva. Și dacă n-are dreptate? Dar, în primul rând, mai e și altceva despre care trebuie să discute cu el. Chelnerul le ia comanda, iar Tom pune meniul deoparte.

— Polițiștii pun întrebări și despre mine.

— Despre tine? Ce dracu' vrei să zici? întreabă Dan.

Acum pare sincer înspăimântat, de parcă i-ar fi teamă de ce urmează să audă în continuare.

Tom se apropie de fratele lui și coboară și mai mult glasul.

— Întreabă unde eram când a avut Karen accidentul… în momentul comiterii crimei.

Urmează o pauză lungă, plină de înțelesuri, timp în care Dan se holbează la el.

— De ce dracu' să te întrebe pe tine așa ceva?

Tom înghite în sec.

— Nu ți-am spus niciodată, dar… o știi pe vecina aia a noastră, Brigid, care stă peste drum de noi? Cred că ai cunoscut-o.

— Mda, sigur. Ce-i cu ea?

Tom coboară privirea spre masă, rușinat de ceea ce urmează să recunoască.

— Am fost încurcat cu ea, înainte s-o cunosc pe Karen.

Dan răspunde, destul de tăios:

— Nu-i măritată?

— Ba da, dar…

Se uită fugar în ochii lui Dan, apoi își mută privirea.

— M-a păcălit… a spus că mariajul lor era deja destrămat, că se separă. Dar mințea.

Brigid îl atrăsese într-o aventură. Își dăduse seama doar când Bob trecuse să bea împreună o bere într-o seară, în mod evident fără să fie conștient de ceea ce se petrecea între Tom și nevasta lui, și a devenit limpede că habar n-avea că mariajul lui avea probleme. Că Brigid mințise.

Tom fusese destul de ușor de manipulat. Simțea o atracție copleșitoare pentru ea. Brigid avea ceva extrem de incitant, ceva legat de disprețul ei față de limite. Brigid era aventura lui riscantă.

Dar imediat după ce și-a dat seama că l-a mințit în legătură cu situația căsniciei ei, a pus capăt relației. După cum se aștepta, Brigid nu reacționase bine. A încercat să-l convingă, a plâns, a țipat. Lui Tom îi era teamă să nu facă vreun gest nechibzuit. Să-i spună lui Bob despre ei. Să-i taie cauciucurile. Dar apoi Brigid s-a liniștit și a fost de acord să nu-i spună soțului ei. La scurt

timp după aceea, Tom a cunoscut-o pe Karen. Când lucrurile au devenit serioase, a pus-o pe Brigid să-i promită că n-o să-i spună lui Karen despre ce se petrecuse între ei. Îi era ruşine că s-a culcat cu soţia altui bărbat, chiar dacă se întâmplase numai fiindcă fusese amăgit. Pe atunci, nu ştia că Brigid şi Karen vor deveni prietene apropiate. Fusese profund descurajat văzând cum asta se întâmplă sub ochii lui. Avusese câteva momente stânjenitoare – n-avea încredere totală că Brigid n-o să spună ceva –, dar îşi respectase partea ei de înţelegere. Multă vreme, singura lui relaţie cu Brigid fusese ca prietenă a lui Karen. Până când îl sunase în ziua aceea.

— Deci, ce încerci să-mi spui, Tom? întreabă Dan, vorbind rar. Te culci din nou cu ea? Erai cu ea în seara aia?

Le soseşte mâncarea şi întrerup brusc discuţia până rămân din nou singuri.

Tom se simte foarte stânjenit de această conversaţie. Se uită cu sinceritate la fratele lui şi spune hotărât:

— Nu. Nu mă culc cu ea. Cum ţi-am spus, terminasem relaţia înainte s-o cunosc măcar pe Karen. Iar Karen nu ştie. Crede că suntem doar vecini. Am stabilit să ne ţinem gura.

— A fost înţelept? întreabă Dan.

— Privind acum în urmă, nu.

— Şi atunci, de ce nu poţi să le spui poliţiştilor unde ai fost, Tom? Hristoase, te rog nu-mi spune că eşti amestecat în ceva…

Dan pare agitat.

Tom îl întrerupe:

— N-am făcut nimic rău. Nu sunt implicat în chestia asta în care e băgată Karen, care dracu' o fi ea. Pe cuvânt.

Ezită.

— Dar… Brigid m-a sunat în ziua aia, în ziua accidentului, şi mi-a zis să mă văd cu ea seara. Voia să discute ceva cu mine. Spunea că e important.

Îşi trece mâinile prin păr.

— Dar n-a apărut. Am aşteptat mai mult de jumătate de oră. Şi acum poliţia vrea să ştie unde am fost. Le-am spus că m-am plimbat o vreme cu maşina, că am încercat să mă relaxez, pentru că e aşa de stresant la serviciu. Am minţit în faţa lui Karen.

— Ce încurcătură, spune Dan.

Tom aprobă.

— Da, pe bune, nu-i aşa?

— Trebuie să le spui poliţiştilor adevărul. Şi Karen o să afle.

Tom se încruntă nefericit.

— Ştiu.

— Și despre ce voia Brigid să vorbiți?

Tom ridică stingherit privirea spre fratele lui și-i spune despre bărbatul brunet care dădea târcoale casei în ziua aceea și despre bănuielile lui Brigid în legătură cu trecutul lui Karen.

— A zis că a văzut o emisiune la televizor și ce i-a spus bărbatul a făcut-o să se gândească la faptul că poate Karen a dispărut din altă viață și că folosește un nume fals, spune Tom.

— Serios?

Tom dă din cap.

— Știu… sună caraghios, nu? Dar mi-a spus că voia să ne întâlnim în seara aia și să-mi spună personal, pentru că s-a gândit că dacă încearcă să-mi spună la telefon o să-i închid.

— De ce să faci așa ceva?

Tom își mută privirea.

— La un moment dat, mă suna… iar eu îi închideam. Dar asta a fost demult.

— Și atunci, de ce n-a apărut?

Tom se uită iar în ochii lui Dan.

— Zice că a avut soră-sa nevoie de ea… sora ei face tot timpul câte o criză. În orice caz, acum i-a intrat în cap ideea că știm foarte puține despre trecutul lui Karen, cum că n-are rude și așa mai departe.

— Aici are dreptate, spune Dan, rostind cuvintele rar.

— Și am început să mă gândesc… Dumnezeule, Dan, *și dacă Brigid are dreptate?*

Capitolul douăzeci și șase

Tom se întoarce la birou după prânz, dar imediat ce ajunge și secretara de jos îl sună și-i spune că au venit „doi domni” la el. Cei doi domni nu pot fi decât blestemații de detectivi. Tocmai i-a văzut aseară. De ce vor să stea de vorbă iar cu el? Tom simte cum i se adună transpirația pe șira spinării, pe sub cămașă. Stă o clipă să-și vină în fire, îndreptându-și puțin cravata, și apoi spune:

— Trimite-i înăuntru.

Când detectivii Rasbach și Jennings intră în încăpere, Tom iese din spatele biroului.

— Bună ziua, spune el, închizând ușa în urma lor.

Își aduce aminte că Dan i-a cerut să coopereze cu poliția. Trebuie să le spună despre Brigid.

— Bună ziua, răspunde Rasbach afabil.

Lui Tom îi displace afabilitatea lui Rasbach. Știe din experiență că aceasta ascunde întotdeauna ceva tulburător. Tom se întoarce la birou și se întreabă agitat dacă mai au vreo surpriză pentru el. Întâi, au fost mănușile la locul crimei. Apoi apelul de pe telefonul nedetectabil. De data asta, ce-o să mai fie?

— Mai avem câteva întrebări, începe Rasbach după ce se așază cu toții.

— Sunt convins, răspunde Tom.

Detectivul îl privește impasibil.

— Unde ați cunoscut-o pe soția dumneavoastră? întreabă el.

— Ce importanță are? spune Tom, surprins.

— Faceți-mi pe plac, spune Rasbach cu blândețe, și răspundeți la întrebare.

— Avea un contract pe termen determinat aici, la firmă. A lucrat aici câteva săptămâni. E contabil, dar abia venise în oraș, așa că lucra pentru scurt timp cu contract pe perioadă determinată. Voia să fie plasată la o firmă de contabilitate. A lucrat pe etajul ăsta două săptămâni. Când i s-a încheiat contractul, am invitat-o în oraș.

Rasbach aprobă și înclină capul într-o parte.

— Știți multe despre soția dumneavoastră?

— M-am însurat cu ea… ce credeți? răspunde Tom țâfnos.

Mintea i-o ia razna. Ce anume au aflat? Inima începe să-i bată nebunește. De-asta sunt aici. Să-i spună cine e în realitate soția lui.

Rasbach așteaptă o clipă, apoi se apleacă puțin în față și-și ia o expresie mai înțelegătoare.

— Nu întrebam dacă știți care e pasta ei de dinți favorită. Ce vreau să zic e știți de unde a venit? Trecutul ei?

— Bineînțeles.

— Și care e acesta? întreabă Rasbach.

Chiar dacă bănuiește că pică direct într-o capcană, lui Tom nu-i trece prin cap ce altceva să spună, așa că le povestește ce i-a zis Karen.

— S-a născut și a crescut în Wisconsin. Părinții au murit. N-are frați sau surori.

— Altceva?

— Da, o mulțime de lucruri.

Acum Tom se uită urât la detectiv și, pentru că nu mai poate suporta tensiunea, spune:

— De ce nu treceți la subiect?

— Foarte bine, răspunde Rasbach. Soția dumneavoastră nu este cine spune că este.

Tom se uită la el, în mod deliberat impasibil.

— Nu păreți surprins, spune Rasbach.

— Nu mă mai surprinde nimic din ce spuneți, ripostează Tom.

— Serios? răspunde Rasbach. Nu vă surprinde să aflați că v-ați căsătorit cu o femeie care a dispărut și și-a luat o nouă identitate?

Detectivul se apleacă și-și ațintește privirea în ochii lui Tom, iar acesta se trezește că nu poate privi în altă parte.

— Soția dumneavoastră nu e născută Karen Fairfield.

Tom stă perfect nemișcat. Nu știe ce să facă. Ar trebui să recunoască și să le spună despre suspiciunile lui legate de Karen? Sau să se prefacă și să spună că habar n-are?

În tăcerea care s-a lăsat, Rasbach insistă.

— Soția dumneavoastră v-a mințit în legătură cu cine este.

— Nu, n-a mințit, spune Tom încăpățânat.

— Ba mă tem că așa e, răspunde Rasbach. A inventat-o pe Karen Fairfield și un trecut al ei. A făcut o treabă bună, ținând cont de împrejurări, dar nu destul de bună ca să reziste unei verificări amănunțite. Ar fi fost în regulă dacă n-ar fi călcat strâmb. Dacă n-ar fi avut probleme, probabil că n-ar fi băgat nimeni de seamă vreodată. Dar să-ți faci apariția la locul unei crime nu e o mișcare inteligentă.

— Nu cred, protestează Tom.

Încearcă să pară indignat, dar știe că probabil pare un om disperat care nu acceptă un adevăr neplăcut.

— Ei, haideți, spune Rasbach. N-aveți încredere în soția dumneavoastră mai mult ca mine.

— Cum? se răstește Tom. Ce vreți să spuneți? Sigur că am încredere în soția mea.

Tom simte cum roșește până în albul ochilor.

— Dacă sunteți așa de inteligent, spune Tom, înainte să se poată abține, cine înseamnă că e?

Regretă imediat că a întrebat, îngrozit de răspuns.

— Încă nu știm. Dar o să aflăm.

— Păi, când aflați, sunt sigur c-o să-mi dați de veste, spune Tom înverșunat.

— Bineînțeles, îl asigură Rasbach.

Se ridică să plece și adaugă:

— Apropo, ați avut ocazia să vă mai gândiți la locul unde vă aflați în seara aceea?

Ticălosul. Tom se pregătește psihic; știe c-o să fie dureros.

— Nu v-am spus totul aseară, spune el.

Rasbach, în picioare, se uită la el, așteptând.

— Nu voiam să vă spun pentru că o să întoarceți lucrurile pe toate părțile și o să devină ceva ce nu sunt în realitate.

Rasbach se așază la loc.

— Noi ne concentrăm asupra faptelor, domnule Krupp. De ce nu ne oferiți o șansă?

Tom se uită urât la el.

— Ar fi trebuit să mă întâlnesc cu cineva. Cu Brigid Cruikshank, o vecină care stă peste drum de noi.

Rasbach îl privește, așteptând să continue.

— M-a sunat și voia să ne întâlnim la opt și jumătate. Lângă râu. M-am dus acolo, dar ea n-a apărut.

Rasbach își scoate carnețelul din buzunarul sacoului.

— De ce nu?

— Zice că a avut soră-sa nevoie de ea.

— De ce voia să vă întâlniți?

— Nu știu, minte Tom.

Nu vrea să-i spună detectivului despre bărbatul brunet pe care-l văzuse Brigid dând târcoale casei lor în dimineața aceea. Brigid zisese că nu le-a povestit detectivilor despre el.

— N-ați întrebat-o?

Tom știe că trebuie să le spună.

— Dacă chiar trebuie să știți, înainte s-o cunosc pe soția mea, Brigid și cu mine am avut o… mă rog, am avut o relație.

Rasbach îl privește calm.

— Continuați, spune el.

— A fost foarte scurt… m-am despărțit de ea chiar înainte s-o cunosc pe Karen.

— Și soția dumneavoastră știe?

— Nu, nu i-am spus niciodată.

— De ce?

— De ce dracu' credeți?

— Și nu știți de ce această… Brigid… voia să vă întâlniți în seara aceea?

Tom clatină din cap.

— Nu. Accidentul lui Karen mi-a scos cumva din minte povestea asta.

— Nu vă culcați cu ea acum?

— Nu. Categoric, nu.

— Înțeleg.

Tom își dorește, mai mult ca orice, să-l pocnească pe detectiv. Dar n-o face. Când pleacă, se ridică în picioare și se uită după ei. Trebuie să se abțină să trântească furios ușa în urma lor.

Capitolul douăzeci şi şapte

— Crezi că ştie cine e, de fapt, nevastă-sa? întreabă Jennings când se urcă în maşină şi-şi pun centurile.

Rasbach clatină din cap.

— Mă îndoiesc. Părea îngrozit c-o să-i spunem despre ea ceva ce nu vrea să audă.

Face o pauză, apoi adaugă:

— Probabil că trece prin chinurile iadului.

Jennings îl aprobă.

— Poţi să-ţi imaginezi cum ar fi să te duci la culcare în fiecare seară cu o femeie care ar putea fi o ucigaşă? Probabil că e chinuitor.

Rasbach este frustrat că n-au fost în stare să găsească nicio persoană dispărută care să corespundă profilului lui Karen.

— Cine dracu' e? se întreabă el cu voce tare. Aş vrea s-o aduc la secţie pentru interogatoriu, dar nu vreau s-o înspăimânt.

Reflectează o clipă.

— Dacă avem suficiente probe ca s-o arestăm, putem să-i luăm amprentele şi să vedem dacă reuşim să obţinem o identificare. Ştim că e implicată cumva. Dar n-avem destule dovezi împotriva ei.

— Să încerci să afli cine e ca şi cum ai căuta acul în carul cu fân, spune Jennings. Ştii câţi oameni dispar în fiecare an în ţara asta?

Rasbach ridică din sprâncene.

— Era o întrebare retorică, bineînţeles, adaugă Jennings.

— Cred că aici cheia e victima, spune Rasbach. O femeie neidentificată s-ar putea să fi ucis un bărbat neidentificat. Cine sunt oamenii ăştia?

— Crimă organizată? Protecţia martorilor?

— S-ar putea. Nu ştiu. Dar dacă putem să-l identificăm pe unul dintre ei, cred că o să fim în stare să-l identificăm şi pe celălalt.

Rămâne tăcut o clipă.

— Ea ştie, spune Rasbach gânditor.

Când parchează la secţie, adaugă:

— Hai s-o chemăm. Fără să agităm prea tare apele.

*

Karen intră la duş, permiţându-şi să plângă în timp ce curge apa pe ea. Nu vrea să fugă – nu vrea să-l părăsească pe Tom –, dar s-ar putea să fie singura opţiune dacă lucrurile se duc de râpă foarte rapid.

După o vreme, se adună, pentru că n-are încotro. Nu poate să se piardă cu firea. Chiar dacă în momentul ăsta lucrurile arată rău, nu înseamnă neapărat că poliția o să poată să strângă suficiente dovezi pentru dosar. Trebuie să stea din nou de vorbă cu Jack Calvin, în absența soțului ei. Trebuie să știe ce opțiuni are.

Pentru că imediat ce vor identifica victima – imediat ce or să-și dea seama că mortul este Robert Traynor – or să-i cerceteze mai aprofundat viața.

Or să vadă că soția lui a murit într-un mod tragic acum aproape trei ani.

Există fotografii ale Georginei Traynor. Știe că detectivul o s-o recunoască. O să pună lucrurile cap la cap și o să-și dea seama că și-a înscenat sinuciderea ca să fugă de soțul ei, că el a găsit-o și că a sunat-o în seara aceea de pe telefonul nedetectabil. Și o să creadă că ea l-a omorât.

E moartă de frică. E doar o chestiune de timp.

Și Tom… ce o să creadă Tom când o să afle că e o impostoare, că atunci când s-au căsătorit ea era deja măritată legal cu altcineva? Ce o să creadă când detectivii or să încerce să-i spună că e o criminală?

Se îmbracă repede și scoate din portofel cartea de vizită a lui Jack Calvin. Se uită la numărul de urgență de pe spate. I-a spus că-l poate suna la numărul ăsta oricând. Se așază pe canapeaua din sufragerie și întinde mâna după telefon, dar, înainte să apuce să ridice receptorul, se aude țârâitul. Surprinsă, răspunde.

— Da?

— Sunt detectivul Rasbach.

Au aflat.

— Da, domnule detectiv? reușește ea să spună, cu o gheară în piept.

— Am vrea să veniți la secție și să răspundeți la câteva întrebări. Cu totul de bunăvoie, bineînțeles. Nu sunteți obligată s-o faceți.

Pentru o clipă, încremenește. Ce-ar trebui să facă?

— De ce? întreabă ea.

— Mai avem câteva întrebări, repetă detectivul.

— L-ați identificat pe bărbatul care a murit? întreabă Karen.

— Nu încă, răspunde detectivul.

I se accelerează pulsul. Nu-l crede.

— Bine. Când ați vrea să vin?

Încearcă să-și păstreze vocea relaxată, ca să nu-și dea seama și detectivul cât de speriată e.

— Oricând în cursul după-amiezii e bine. Știți unde e secția de poliție?

Îi spune unde-l poate găsi, dar Karen nu ascultă.

După ce închide, se duce în grabă în dormitor și începe să umple la repezeală o geantă.

Capitolul douăzeci şi opt

Tom îşi ia telefonul mobil de pe birou şi se pregăteşte de plecare, deşi e încă devreme. Îi aruncă secretarei un „Nu mă mai întorc azi" scurt, fără să se uite la ea, şi iese din clădire ca să ajungă în parcare.

Conduce de-a lungul râului şi, o vreme, nu face decât să se uite fix la curgerea apei. Nu reuşeşte să-l liniştească.

Nu ştie cine e soţia lui. Unde au început minciunile şi când or să se termine? Simte lacrimile arzându-i ochii şi le şterge.

Dintr-odată, simte nevoia s-o ia la întrebări. Nu mai suportă încordarea dintre ei, stresul de a fi cercetat de poliţie, împunsăturile detectivului ăluia îngrozitor. Tom se urcă înapoi în maşină şi o ia spre casă alimentându-şi furia, astfel încât să aibă curaj s-o confrunte. Când trage pe alee, simte o împunsătură de spaimă în suflet. Ce-o să-l mai aştepte de data asta?

Karen n-o să se aştepte să vină acum – e după-amiaza devreme. Intră în casă în tăcere. Vrea s-o ia prin surprindere, să vadă ce face ea când nu ştie că e şi el acasă.

Se plimbă cu pas uşor la parter; nu-i acolo. După aceea urcă pe treptele mochetate şi o ia pe coridorul către dormitor. Se opreşte în uşă şi i se frânge inima când o vede.

Karen e întoarsă cu spatele spre el şi-şi face bagajul absorbită. Are mişcări repezite. *Fuge. Avea de gând măcar să-i spună?*

Deschide gura să-i rostească numele, dar nu scoate niciun cuvânt. Rămâne acolo, înmărmurit, uitându-se cum femeia pe care o iubeşte se pregăteşte să-l părăsească fără să-şi ia măcar rămas-bun.

Karen se întoarce brusc şi-l vede. Tresare uşor de surprindere şi teamă. Şi apoi se uită unul la altul o clipă prelungită, fără să scoată niciun cuvânt.

— Tom, spune ea şi apoi tace.

Îi vede lacrimile umplându-i ochii şi revărsându-i-se pe faţă. Nu se mişcă să vină spre el; nici el nu face niciun gest în direcţia ei.

— Unde te duci? întreabă el abrupt, deşi îşi dă seama că n-are importanţă.

Pleacă, şi nu contează unde se duce. Îl părăseşte ca să evite o acuzaţie de crimă. În acest moment, nici măcar nu ştie sigur dacă vrea s-o oprească.

— A sunat acum câteva minute detectivul Rasbach, spune ea, cu vocea tremurată. Vrea să mă duc la secţie pentru interogatoriu.

Tom o ţintuieşte cu privirea, aşteptând mai mult. *Spune-mi,* se gândeşte el. *Spune-mi adevărul ăla nenorocit.*

— Nu vreau să mă duc, continuă ea şi coboară privirea, nemaiuitându-se la el. Nu vreau să te părăsesc.

Lacrimile îi curg acum pe faţă.

— L-ai omorât pe bărbatul ăla? întreabă Tom, cu glas scăzut şi disperat. Spune-mi.

Karen se uită la el îngrozită.

— Nu e aşa cum pare, spune ea.

— *Atunci spune-mi cum e,* răspunde Tom aspru, aruncând o privire fugară la geanta de pe pat, cu lucrurile pe jumătate revărsate, şi apoi ţintuindu-şi privirea în ochii ei. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat. Vreau să aud de la tine *şi vreau să fie adevărul.*

Vrea s-o vadă dezvinovăţindu-se în ochii lui. Asta-i tot ce vrea; şi după aceea o poate lua în braţe şi pot vedea împreună ce-i de făcut. Vrea să-i stea alături dacă poate. O iubeşte, iar asta nu s-a schimbat. E surprins că încă o poate iubi, deşi n-are încredere în ea. Vrea să aibă din nou încredere în ea. Vrea să fie cinstită cu el.

— E prea târziu, spune Karen, prăbuşindu-se pe pat şi acoperindu-şi faţa cu mâinile. Au aflat. Trebuie să ştie!

— Să ştie ce? Şi ce ştiu deja? Spune-mi! strigă Tom.

— Era soţul meu, spune ea, ridicând spre el o privire tulbure.

— Cine? întreabă Tom, fără să înţeleagă din prima.

— Bărbatul mort. Era soţul meu.

Nu, îşi zice Tom. *Nu. Nu se poate să se întâmple aşa ceva.*

Karen se uită la el, cu ochii înlăcrimaţi.

— Am fugit de el. Îmi era frică de el, spune ea. Era abuziv. Zicea că dacă-l părăsesc, dacă *încerc* vreodată să-l părăsesc, mă omoară.

În timp ce ascultă, pe Tom îl amorţeşte groaza. Spaima lui e uriaşă. Dar inima i se umple şi de o dorinţă aprigă s-o aline şi s-o apere.

— Îl chema Robert Traynor, îi spune ea cu glas egal. Ne-am căsătorit acum şase ani şi stăteam în Las Vegas.

Las Vegas? Nu şi-o poate imagina pe Karen în Las Vegas.

— Imediat după ce ne-am căsătorit, s-a schimbat. Parcă devenise alt om.

Coboară privirea către podea, cu umerii lăsaţi. Tom rămâne în picioare, uitându-se în jos la ea. După o vreme, Karen continuă.

— Mi-am dat seama că n-o să pot să scap niciodată de el… nu-l puteam părăsi şi nu puteam divorţa. Ştiam că un ordin de restricţie n-ar fi fost de niciun ajutor. Ştiam că dacă fug o să mă urmărească până la capătul pământului.

O spune cu amărăciune, cu glasul răguşit.

Ridică privirea spre el, cu ochii plini de remuşcări.

— Îmi pare așa de rău, șoptește ea. N-am voit niciodată să-ți fac rău. Te iubesc, Tom. Nu voiam să ajungă la tine nimic din toate astea.

Pe față îi curg lacrimi și are părul răvășit.

— După ce am scăpat de el, nu voiam decât să mă prefac că partea aceea din viața mea nu s-a întâmplat niciodată.

Se întoarce deznădăjduită.

— Voiam să șterg trecutul.

Apoi pare să se blocheze.

Tom se uită la ea, cu inima sfâșiată, dar și el e precaut. Știe că mai urmează ceva.

Karen își regăsește hotărârea și continuă.

— Mi-am înscenat moartea. Era singura cale să mă asigur că nu vine după mine.

Tom rămâne complet nemișcat și o ascultă cu o disperare tot mai mare. Karen îi spune totul – cum a obținut o nouă identitate și a simulat că se aruncă de pe podul de la digul Hoover. Tom e sigur acum că-i spune adevărul, dar este mai îngrozit ca oricând de ceea ce urmează.

— După aceea, acum câteva săptămâni, am început să observ diverse lucruri, care m-au speriat.

— Ce fel de lucruri?

Karen ridică privirea și se uită la el.

— A fost cineva în casă. Ții minte când te-am sunat la serviciu în ziua aia și te-am întrebat dacă ai trecut pe-acasă în cursul zilei? Ți-am spus că probabil am lăsat o fereastră deschisă. Dar nu era așa. Cineva îmi umblase prin lucruri, cineva îmi răscolise prin sertare. Îmi dădeam seama. Știi ce ordonată sunt eu. Știam că au fost mutate lucrurile. Eram îngrozită. M-am gândit că el era.

Se uită la Tom cu o expresie de suferință cumplită.

— Cred că intra în casa noastră de săptămâni întregi, strecurându-se când nu eram aici.

Se înfioară.

— O dată mi-am dat seama că în patul nostru stătuse întins cineva. Am început să fac poze cu telefonul, dimineața, înainte să plec la serviciu… uneori, îmi dădeam seama că au fost mutate lucruri. N-am știut ce să fac. Ție nu puteam să-ți spun.

Se uită la el rugător.

— De ce nu puteai să-mi spui, Karen? întreabă Tom cu disperare. Aș fi înțeles. Te-aș fi ajutat. Ne-am fi dat seama împreună ce să facem.

Așa de puțină încredere avea în el? I-ar fi stat alături, dacă ar fi fost sinceră cu el.

— Am fi putut să ne ducem la poliție. Nu l-aș fi lăsat să-ți facă vreun rău.

Și atunci n-ai fi devenit o ucigașă, iar viețile noastre n-ar fi fost distruse, se gândește el.

— Am început să-mi aduc aminte, mărturisește ea. Aseară… nu când am fost acolo, unde s-a întâmplat, ci mai târziu, când a sunat telefonul… au început să-mi revină amintirile.

Își șterge ochii cu dosul mâinii.

— El m-a sunat în seara aia.

Fața îi devine și mai palidă când îi spune restul poveștii.

— A zis „Bună, Georgina", și avea vocea exact la fel… mă lingușea și mă amenința în același timp. Parcă eram chiar acolo, cu el.

Tom observă că ochii i-au devenit sticloși și glasul și-a pierdut inflexiunile.

— Voiam să închid, dar trebuia să aflu ce pune la cale. Știam că m-a găsit, că a fost la noi acasă. Îmi era foarte frică.

Începe să tremure.

Tom se așază pe pat lângă ea și-i trece brațul pe după umeri. O simte tremurând. Și inima lui bate nebunește. Trebuie să audă și restul poveștii, totul. Trebuie să știe cum stau înainte să se gândească la ce-i de făcut.

— A zis că m-am crezut deșteaptă, că pot să duc de nas pe toată lumea. Dar nu l-am dus de nas și pe el, a zis. M-a tot căutat. Nu știu cum m-a găsit. A zis că dacă nu poate să mă aibă el, atunci n-o să poată nimeni. A zis să ne întâlnim la restaurantul ăla.

Se uită la Tom cu o spaimă îngrozitoare în priviri.

— A zis că dacă nu mă duc te omoară pe tine, Tom! Știa totul despre tine! Știa unde stăm!

Tom o crede acum, crede fiecare cuvânt. O strânge în brațe și o lasă să plângă. Suspinele ei i se lovesc de piept. O sărută pe creștet și se gândește înnebunit la ce au de făcut. Până la urmă, Karen se dezlipește de el și-i spune restul, cu privirea pironită în podea.

— Mi-am luat pistolul – am păstrat un pistol, ascuns, în caz că mă găsea vreodată – și m-am dus cu mașina să mă întâlnesc cu el. Am oprit în parcarea aia și m-am dus la ușa din spate a restaurantului.

Ridică privirea spre el stăruitor.

— Jur, Tom, n-am avut de gând să-l omor. Am luat pistolul ca să mă apăr. Voiam să-i spun că mă duc la poliție și le spun totul, că nu-mi mai e frică de el… nu gândeam limpede, ar fi trebuit să mă duc întâi la poliție, acum îmi dau seama. Când am ajuns acolo, ușa din spate era deschisă. Îmi aduc aminte că am pus mâna pe ea… dar asta e tot ce-mi amintesc. După aceea, totul e doar un gol.

Ridică privirea spre el.

— Nu știu ce s-a întâmplat după aia, Tom, jur.

Tom coboară privirea spre fața ei lovită. Chiar nu-și aduce aminte?

Karen se prăbușește ostenită în brațele lui. O ține la pieptul lui, iar ea plânge.

Iată, acum știe. A avut motive serioase pentru ce a făcut. N-o poate condamna. Probabil că într-adevăr nu-și aduce aminte. Probabil că-i e prea greu să facă față. A luat pistolul. O înțelege. Dar a luat și mănușile. Pare că avea de gând să-l ucidă. Ce dracu' e de făcut acum?

Karen se îndreaptă din nou. Are fața înroșită de plâns și ochii umflați.

— Probabil că am intrat în panică. Și am condus prea repede, și am trecut pe roșu, și am intrat în stâlpul ăla.

— Ce s-a întâmplat cu pistolul? întreabă Tom, gândind rapid.

— Nu știu. Probabil că l-am lăsat acolo. E clar că nu era în mașină. Presupun că l-a găsit cineva și l-a luat.

Lui Tom îi galopează inima de teamă gândindu-se la ce a făcut Karen, la nesiguranța îngrozitoare a situației lor. Și dacă predă cineva pistolul? Ce se întâmplă atunci?

— Iisuse, spune Tom.

— Îmi pare rău, spune ea, chinuită. Nu voiam să-ți spun. Nu voiam să te pierd. Și nici nu vreau să te bag în belea. Asta e problema mea. Trebuie s-o rezolv. Nu pot s-o las să te afecteze și pe tine.

— M-a afectat *deja,* Karen.

O prinde de brațe, se uită adânc în ochii ei înlăcrimați și spune apăsat:

— E treaba avocatului tău s-o rezolve. O să fie în regulă. Te-ai temut pentru viața ta. Ai avut un motiv bun pentru ce ai făcut.

— Ce vrei să spui? întreabă ea, trăgându-se înapoi. Tot nu cred că l-am omorât, Tom. Nu cred că aș fi putut să fac așa ceva.

Tom o privește neîncrezător.

— Și atunci, cine a făcut-o?

— Nu știu.

Se uită la el parcă îndurerată că se îndoiește de ea.

— Nu eram singura care-l ura.

Tom o strânge în brațe, o trage lângă el, ca să nu fie nevoit s-o privească în ochi, și șoptește:

— Nu fugi. Rămâi și înfruntă toate astea. Nu mă părăsi.

Capitolul douăzeci și nouă

O oră mai târziu, Karen și Tom se prezintă din nou în biroul lui Jack Calvin. Karen s-a spălat pe față și și-a refăcut machiajul. Acum se simte calmă și detașată – aproape stoică în fața dezastrului. Găsește alinare în sprijinul lui Tom. Dar e îngrozită de ceea ce se va întâmpla mai departe.

— Intrați, spune Calvin, vioi și profesional.

Și-a refăcut agenda pentru această întâlnire. Azi nu mai stau la palavre.

— Luați loc.

În timp ce se așază, Karen se gândește cum, de fiecare dată când vine în biroul ăsta, lucrurile sunt din ce în ce mai grave.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Calvin, cercetându-i pe amândoi concentrat.

Karen ridică privirea spre ochii lui și spune:

— Detectivul Rasbach m-a chemat la secție în după-amiaza asta ca să răspund la niște întrebări. Aș vrea să vii cu mine.

Calvin se uită atent de la ea la Tom și înapoi.

— De ce să te duci? Nu ești obligată. Nu ești în stare de arest, spune el.

— Poate c-o să fiu în curând, răspunde Karen.

Jack Calvin nu pare așa de surprins pe cât ar putea fi, se gândește ea.

Ia un carnet de notițe galben și același stilou scump pe care Karen îl ține minte de la ultima vizită și așteaptă.

— Poate c-ar fi mai bine să încep cu începutul, spune ea, trage adânc aer în piept și apoi expiră. Mi-am înscenat sinuciderea și am fugit ca să scap de un soț abuziv. Am trăit cu o identitate nouă.

— Bine, spune Calvin rar.

— E o infracțiune?

— Depinde. Nu e o infracțiune *per se* să-ți înscenezi moartea, dar s-ar putea să fi comis alte infracțiuni ca să ajungi la asta. Și adoptarea unei identități false înseamnă înșelăciune. Dar o să revenim la asta mai încolo. Cum te chema înainte?

— Georgina Traynor. Am fost căsătorită cu Robert Traynor. El e bărbatul pe care încearcă să-l identifice poliția, cel care a fost ucis în seara aceea.

Îi aruncă o privire lui Tom, căutându-i sprijinul, dar el se uită la avocat, nu la ea.

Acum, Calvin pare îngrijorat. Karen știe cât de urât arată lucrurile.

Tom vorbește, vizibil agitat:

— Imediat ce-l identifică pe el, or să-şi dea seama. Or să vadă că soţia lui a murit. Despre Karen ştiu deja că şi-a luat o identitate nouă, că nu e în realitate Karen Fairfield. Au venit deja la mine la serviciu să-mi spună.

Karen îl priveşte în stare de şoc. Tom ştia deja. Detectivii ştiu.

— Nu mi-ai spus, zice ea.

Dar Tom se întoarce şi se uită la Calvin.

— Contează ce pot să dovedească, spune Calvin cu glas egal.

Se apleacă peste birou.

— Deci, spune-mi ce s-a întâmplat în seara aceea, spune el. Şi te rog să ţii minte că am obligaţia să nu mint în faţa Curţii, aşa că nu-mi spui nimic care să mă pună într-o poziţie dificilă.

Karen ezită.

— Nu-mi aduc încă aminte totul, dar pot să-ţi spun ce-mi amintesc, spune ea.

Îi povesteşte lui Calvin ce i-a zis şi lui Tom mai devreme – numai că nu pomeneşte de pistol. Însă îi spune tot restul, până în momentul în care a deschis uşa restaurantului.

Calvin o ţintuieşte cu privirea de parcă încearcă să se hotărască dacă s-o creadă sau nu. În birou se lasă o tăcere de rău-augur.

— Ipotetic vorbind, ai fi putut avea un pistol cu tine?

— Ipotetic vorbind, este posibil să fi existat un pistol, răspunde ea cu grijă.

— Există vreo cale ca acest pistol ipotetic, în cazul în care va fi găsit, să poată conduce la tine?

O priveşte atent şi îngrijorat.

Pistolul fusese cumpărat ilegal şi nu era înregistrat pe numele ei. Dacă e găsit, nu pot face legătura cu ea. Şi pe el nu sunt amprente, de asta e sigură. Nu a umblat niciodată cu el fără mănuşi.

— Nu, spune ea ferm.

Calvin se lasă pe spate, făcând scaunul să scârţâie puţin, şi rămâne tăcut, în mod clar gândindu-se. Apoi se apleacă din nou în faţă şi-şi pune ambele mâini pe birou.

— Uite cum facem, spune el. O să vedem dacă vin cu suficient de multe probe ca să te pună sub acuzare. Sunt sigur că or s-o facă, odată ce-l identifică. Dovezile circumstanţiale sunt solide – o să fie suficient. Dar altceva e să dovedească la proces.

— Dar… se scapă Karen.

Calvin o priveşte întrebător.

— Dar ce?

— N-aveam cum să-l omor, spune ea ferm. N-aveam cum, repetă. Nu cred că sunt în stare.

Avocatul şi soţul ei o privesc. Tom îşi mută repede privirea, aproape ca şi cum ar fi jenat. Însă avocatul o fixează în continuare.

— Cine crezi că l-ar fi putut omorî? întreabă Calvin.

— Nu ştiu.

— Poţi să ghiceşti?

Karen îi aruncă o privire lui Tom şi revine apoi la avocat.

— S-ar putea să fi avut rivali.

— Ce fel de rivali?

— De afaceri.

— Cu ce fel de afaceri se ocupa? întreabă avocatul.

— Era dealer de antichităţi. Nu sunt sigură că toate afacerile lui erau respectabile şi legitime, dar aveam destulă minte să nu întreb, adaugă ea. Cunoştea nişte persoane dubioase.

În încăpere se lasă o tăcere care pare să se prelungească la nesfârşit. Karen stă complet nemişcată pe scaun. Ideea de a ajunge la un proces pentru crimă o îngrozeşte. Stând în biroul avocatului, îşi dă seama că e prea târziu. *Ar fi trebuit să fug,* se gândeşte.

În cele din urmă, spune:

— Detectivul Rasbach mă aşteaptă la secţie.

— Nu te duci, răspunde Calvin. Să vină să te aresteze când o să considere că au destule probe. Acum… mai povesteşte-mi cum ai scăpat de Robert Traynor.

Îi spune totul – despre lunile în care a plănuit totul, cum a dosit bani, în timp ce se ducea pe furiş la un adăpost pentru femei ca să găsească sprijin şi, la sfârşit, ce a făcut în ziua aceea la podul de peste digul Hoover. Adaugă cu glas înăbuşit:

— Într-un fel, a fost uşor, pentru că n-aveam familie pe care s-o las în urmă. Părinţii mei au murit şi n-am fraţi. N-aveam poliţă de asigurare pe viaţă pentru mine, aşa că ştiam că asigurările n-or să verifice. Am crezut c-o să mă descurc şi eram disperată. Nu consideram că am ceva de pierdut.

Când termină, se lasă o tăcere prelungită. Apoi, Calvin întreabă:

— Ce ai făcut cu rucsacul?

— A, da, şi asta.

Karen se opreşte, aducându-şi aminte.

— A trebuit să scap de el, dar nu puteam să-l arunc pur şi simplu pe geam. Tot ce era în el putea să ducă la mine. Aşa că am băgat în el nişte pietroaie şi l-am aruncat de pe un pod, într-un lac, în toiul nopţii.

Tom se uită la ea în timp ce vorbește și apoi își ferește privirea, parcă nefiind în stare să și-o imagineze făcând așa ceva.

— Știu că mă face să par lipsită de sentimente, spune Karen, uitându-se pe rând la ei, aproape sfidătoare. Dar ce ați fi făcut în locul meu?

Cum niciunul dintre bărbați nu răspunde, spune:

— Sigur, n-ați *fi fost* în locul meu. Ce minunat pentru voi… ce ușor trebuie să fie să fii bărbat.

Tom îi aruncă o privire împăciuitoare, ca și cum el, personal, vrea să se revanșeze pentru toți bărbații nenorociți de pe planetă.

— Am tot zis c-o să-ți povestesc la un moment dat, îi spune Karen.

Acum îl întreabă, fără să-l bage în seamă pe avocat, de parcă nici n-ar fi în încăpere:

— Când ar fi trebuit să-ți spun? Chiar la început? De ce-ai fi voit să ai de-a face cu o femeie care fugise de viața ei și avea o identitate falsă? Mai târziu? Te-ai fi simțit rănit, mințit… așa cum ești acum. Adevărul este că n-a existat niciodată un moment potrivit să-ți spun.

E aproape lipsită de orice emoție. Nu se scuză propriu-zis. A făcut ce trebuia să facă. Și acesta este rezultatul.

Tom o strânge de mână. Dar nu se uită la ea. Privește în jos, la mâna ei, prinsă în mâna lui.

Capitolul treizeci

Când pleacă din biroul lui Calvin, acesta le spune:

— Probabil că nu mai durează mult până identifică victima, iar atunci situaţia o să se tensioneze. Trebuie să fiţi pregătiţi pentru asta.

Îi priveşte în ochi pe amândoi. Se uită mai lung la Tom, parcă simţind că, dintre ei doi, Tom e cel mai puţin pregătit pentru ce urmează.

Tom bănuieşte că are dreptate. Soţia lui e mult mai puternică decât şi-a închipuit vreodată. Nu-şi poate imagina cum ar putea el să-şi simuleze cu sânge rece propria moarte ca să scape de un maniac şi s-o ia de la capăt devenind altcineva. Karen trebuie să aibă nervi de oţel, îşi zice el. Nu e sigur că-i place să se gândească aşa la ea.

Când se îndreaptă spre maşina rămasă în parcare, Tom e complet îngrozit. Vieţile lor or să intre într-un stadiu şi mai îngrozitor. Probabil că o să fie pusă sub acuzare pentru crimă. Va trebui să se prezinte la proces. S-ar putea chiar să fie condamnată. Tom nu ştie dacă are destulă putere pentru aşa ceva, dacă dragostea pentru celălalt poate supravieţui lucrurilor ce vor urma.

Tom conduce, concentrându-se asupra drumului din faţa lui, în principal pentru că nu vrea să se uite la soţia sa. Dar îi simte privirea îndreptată asupra lui.

— Îmi pare foarte rău, Tom, spune ea. Nu voiam să-ţi fac aşa ceva.

Nu se încrede suficient în vocea lui ca să-i răspundă, înghite în sec şi-şi ţine ochii drept în faţă.

— N-ar fi trebuit să fiu de acord să mă mărit cu tine fără să-ţi fi spus totul, şopteşte ea, tulburată.

Şi atunci îşi dă seama – de fapt, nu sunt căsătoriţi. În ziua nunţii, ea era deja măritată legal cu altcineva. Gândul îl ameţeşte. Stătea lângă el când şi-au rostit jurămintele – şi ştia că e deja căsătorită cu altcineva. Jurămintele ei n-au nicio valoare. Trebuie să-şi înăbuşe dorinţa de a opri maşina şi de a-i spună să se dea jos.

Cumva, reuşeşte să conducă mai departe.

— E în regulă, spune el. O să fie bine.

O spune automat; nu crede asta.

Poate că dacă ar putea s-o ţină pur şi simplu în braţe, fără să se uite în ochii ei, ar fi toate în regulă. Are nevoie de o clipă ca să se adune şi să poată merge mai departe, dar în momentul ăsta conduce maşina.

Merg în tăcere. Când ajung acasă, îi spune:

— Trebuie să mă duc puţin la serviciu, nu durează mult. Mă întorc repede, la cină.

Ea dă din cap.

— Bine.

Tom opreşte pe alee şi, înainte să coboare din maşină, se apleacă şi o îmbrăţişează strâns. În momentul acela, încearcă să uite tot ce s-a întâmplat şi să se concentreze pe ceea ce simte când o ţine în braţe. Apoi se trage de lângă ea şi spune:

— Nu fugi. Promite-mi.

— Promit.

Îi susţine privirea; nici chiar acum nu ştie dacă o crede. Oare aşa o să fie toată viaţa lor de-acum încolo?

Tom îi dă drumul, bagă în marşarier şi se îndreaptă spre centru. N-are de gând să se întoarcă la serviciu. Se îndreaptă spre locul lui de lângă râu, dorindu-şi să se cureţe de toată povestea asta dezgustătoare, dar ştiind că nu poate – nici acum, nici altcândva.

*

Brigid lucrase la un pulovăraş galben deschis pentru o prietenă însărcinată, dar se trezise că nu mai suportă, aşa că trecuse la un pulover de toamnă colorat, cu dungi, pentru ea. Însă acum tricotajul pe jumătate terminat îi alunecă din poală, în vreme ce ea se uită la casa de peste drum. Se crispează toată şi se apleacă puţin în faţă.

Îi vede pe Tom şi Karen trăgând maşina pe alee şi oprind, dar, în loc să coboare, rămân înăuntru o clipă. Brigid rămâne în expectativă. Acum coboară Karen, dar nu şi Tom. Brigid se întreabă unde au fost. Se gândeşte mult la Tom şi Karen, unde sunt şi ce fac, la viaţa lor împreună. Parcă ar fi prinsă de o emisiune de televiziune deosebit de bună şi abia aşteaptă să vadă ce urmează.

Bob îi spune că are o obsesie. Se plânge că nu-i normal, îi spune că a devenit obsedată de vieţile soţilor Krupp pentru că e singură şi plictisită şi n-are nimic de făcut toată ziua. Îi spune că e prea deşteaptă ca să nu facă nimic.

Dar Bob nu înţelege. Nu ştie.

Îl priveşte pe Tom dând cu spatele şi îndepărtându-se pe stradă – vede prin geamul deschis al maşinii că are chipul încordat şi întunecat. Se întreabă dacă s-au certat, îşi îndreaptă atenţia spre Karen, care descuie acum uşa din faţă. Îi citeşte descurajarea din felul cum îşi ţine umerii. Poate *chiar* s-au certat.

Brigid își pune tricotajul deoparte, își ia cheile și încuie ușa în urma ei. Traversează la Karen și sună la ușă.

Când îi deschide și o vede, lui Brigid i se pare că e puțin reținută, chiar neprimitoare. De ce nu se bucură Karen s-o vadă?

— Bună, Brigid, spune Karen, fără să deschidă ușa larg. Abia am ajuns acasă. Mă doare capul. De fapt, voiam să mă întind puțin înainte de cină.

— Ah, răspunde Brigid. După cum arătai, mi s-a părut că ți-ar prinde bine un prieten.

Îi zâmbește lui Karen cât poate ea de cald.

— Sunt toate în regulă?

— Da, e totul bine, spune Karen.

Brigid nu dă înapoi, până Karen deschide mai mult ușa, și atunci pășește peste prag.

Se așază în sufragerie. Karen pare extenuată. Are ochii umflați, ca și cum ar fi plâns, și părul ei și-a pierdut luciul. Ce mult s-a schimbat în doar câteva zile, se gândește Brigid.

— Ce-ar fi să-mi spui ce se întâmplă? întreabă ea. S-ar putea să te ajute.

— Nu se întâmplă nimic, răspunde Karen, trecându-și mâna prin părul lins.

Dar Brigid știe că minte. A văzut de peste drum cum s-au petrecut toate. Și Karen arată mult prea abătută. Nu-i o proastă; și-ar dori să n-o ia nici Karen de proastă.

— E totul în regulă între tine și Tom? o întreabă Brigid răspicat.

— Poftim? Ce vrei să spui? ripostează Karen, în mod clar luată prin surprindere.

— Păi, tocmai l-am văzut plecând, și părea furios. Și tu pari supărată. Trebuie să fie greu pentru el, cu toate astea, spune Brigid subtil, cu accidentul, cu poliția.

Karen se holbează la ea, iar Brigid se corectează:

— Pentru amândoi.

Karen își îndreaptă privirea spre fereastră. După un moment de tăcere, Brigid întreabă:

— Ți-ai amintit ceva care să fie de ajutor poliției?

— Nu, spune Karen, destul de tăios. Ție cum îți mai merge? întreabă ea, încercând să schimbe subiectul.

— Karen, sunt Brigid, cu mine stai de vorbă. Poți să-mi spui orice.

Chiar vorbește serios. O sâcâie când o vede pe Karen că nu scoate o vorbă; nu dezvăluie prea multe detalii intime din viața ei. Brigid i-a spus lui Karen că nu reușește să rămână însărcinată, despre tratamentele ei nereușite de fertilitate. Dar Karen nu povestește niciodată nimic. Chiar și acum, când

lucrurile sunt departe de a fi perfecte şi ai zice că are nevoie de o prietenă. Ce şocant trebuie să fie pentru Karen, se gândeşte ea dintr-odată, că lucrurile nu sunt absolut perfecte.

Lucrurile ar trebui să fie mai echilibrate între prieteni, crede Brigid şi, în ceea ce o priveşte, Karen nu a făcut mari eforturi pentru prietenia lor. Brigid s-a străduit foarte tare în această relaţie. Karen habar n-are ce greu a fost, ce multe a trebuit să înghită. Karen nu ştie despre ea şi Tom şi cât de greu i-a fost, tot timpul, să-i vadă pe Karen şi Tom împreună. Să fie nevoită să pretindă că n-o deranjează. De aşa de multe ori a fost tentată să se scape, dar şi-a muşcat de fiecare dată limba.

Brigid se gândeşte acum că pe Karen n-a interesat-o niciodată prea tare viaţa ei. Nu la fel de tare cum a interesat-o pe Brigid viaţa lui Karen. De exemplu, Karen n-a fost niciodată prea curioasă în legătură cu blogul ei de tricotat, o chestie care a sâcâit-o tot timpul. Brigid Cruikshank e o zeiţă printre pasionatele de tricotat de pe Internet. Dar Karen nu tricotează şi nu-i pasă.

Karen se uită acum la ea şi spune:

— Apreciez îngrijorarea ta, Brigid, chiar o apreciez. Eşti o prietenă bună.

Îi zâmbeşte lui Brigid, care-i răspunde mecanic.

— Ştii, mă doare capul tot mai rău. Probabil că ar trebui să mă întind, spune Karen.

Se ridică de pe canapea şi o conduce pe Brigid la uşă.

— Sper să-ţi treacă, răspunde Brigid şi o îmbrăţişează scurt pe Karen.

Apoi trece strada către casa ei goală şi-şi ocupă poziţia la fereastră, cu tricotajul în braţe, aşteptând să se întoarcă Tom.

*

S-a făcut după-amiază târziu şi pare clar că doamna Krupp n-o să apară de bunăvoie. Rasbach cugetă la următorii paşi când Jennings intră în biroul lui şi spune:

— S-ar putea să avem o pistă.

Rasbach ridică privirea.

— Tocmai am primit un telefon de la un proprietarul unui magazin de amanet cu care am stat de vorbă după ce am găsit cadavrul. Zice că tocmai a venit un băiat şi a amanetat un ceas şi un inel.

— Îl ştie pe băiat?

— Da.

— Hai, spune Rasbach, luându-şi hamul pentru pistol şi haina.

Când ajung la Gus's Pawn Shop, înăuntru nu mai e nimeni în afară de proprietar, care stă în spatele unei tejghele jegoase. Bărbatul dă din cap spre Jennings, recunoscându-l, şi-şi muşcă falca.

— El e Gus, spune Jennings, prezentându-i-l lui Rasbach.

Bărbatul dă din cap.

— Ne arăţi ce-ai primit? întreabă Jennings.

Bărbatul se apleacă sub tejghea, scoate un ceas bărbătesc şi-l aşază pe tejgheaua de sticlă. Lângă el, pune un inel de aur masiv.

Detectivii se uită la ele.

— Par scumpe, spune Rasbach.

— Da. Rolex original.

Rasbach scoate o pereche de mănuşi de cauciuc şi cercetează întâi ceasul şi apoi inelul, căutând vreun semn sau inscripţie distinctivă, dar nu găseşte nimic. Le pune înapoi pe tejghea, dezamăgit.

— Cum a zis băiatul că a dat peste ele? întreabă el.

— A zis că le-a găsit.

— Cum îl cheamă? întreabă Rasbach.

— Uite care-i chestia, răspunde Gus. Îl ştiu pe puşti. N-are decât paisprezece ani. Nu vreau să intre în vreun bucluc.

— Înţeleg, spune Rasbach. Dar trebuie să ştim dacă a mai găsit şi altceva, vreun act de identitate, împreună cu bijuteriile. Ceva care să ne ajute în anchetă. Nu credem că băiatul are vreo legătură cu crima.

— Vreau doar să-l speriaţi, spune Gus. Adică, să-l speriaţi zdravăn, ştiţi ce zic? Prea mulţi copii devin infractori pe-aici. Nu vreau să-l văd luând-o pe calea asta.

— Sigur. Am înţeles, spune Rasbach, dând din cap. Cum îl cheamă?

— Duncan Mackie. Stă pe Fenton. Numărul 153. Îi ştiu familia. Purtaţi-vă frumos cu el. Dar nu prea frumos.

Detectivii iau maşina până la adresa pe care le-a dat-o Gus. Rasbach speră că asta e pista pe care o aşteptau. Bate la uşa din faţă a casei sărăcăcioase. E uşurat când răspunde o femeie, pentru că nu poate discuta cu băiatul dacă nu e prezent şi un adult în grija căruia se află acesta.

— Sunteţi mama lui Duncan Mackie? întreabă Rasbach. Femeia pare imediat alarmată. Când îi vede legitimaţia, se schimbă şi mai rău la faţă.

— Ce-a făcut? întreabă femeia îngrozită.

— Vrem doar să vorbim cu el, răspunde Rasbach. E acasă? Femeia se trage de lângă uşă şi-i lasă pe detectivi să intre.

— Duncan! strigă ea spre etaj.

Rasbach şi Jennings iau loc în bucătărioară şi aşteaptă. Băiatul coboară, îi vede pe detectivi aşezaţi în bucătăria lui şi încremeneşte. Se uită agitat la maică-sa.

— Stai jos, Duncan, spune femeia sever.

Băiatul se aşază şi se holbează la masă. Are faţa roşie şi o expresie ursuză.

— Duncan, suntem detectivi de poliție, spune Rasbach. Nu ești obligat să vorbești cu noi. Poți să ne ceri să plecăm, dacă vrei. Nu ești reținut.

Băiatul nu spune nimic, dar ridică prudent privirea spre el.

— Ne interesează ceasul și inelul pe care le-ai lăsat la Gus, adaugă Rasbach.

Băiatul se foiește și nu spune nimic, în timp ce maică-sa se uită urât la el.

— Vrem să știm dacă ai găsit și un portofel. Ceva cu acte de identitate în el.

— Naiba să-l ia pe Gus, mormăie băiatul.

— Duncan! spune maică-sa aspru.

— Dacă ai portofelul, poate că putem să trecem totul cu vederea, spune Rasbach.

Se pare că maică-sa tocmai își dă seama de ce se află detectivii acolo.

— Nu-i vorba de bărbatul mort care a fost găsit aici, aproape, nu?

I se vede pe față că e copleșită.

Băiatul se uită nervos la maică-sa și apoi la detectivi.

— Era deja mort când am ajuns noi acolo. Pot să aduc portofelul.

Maică-sa își duce mâna la gură.

— Cred că ar fi o idee bună, spune Rasbach. Pentru că asta o supără foarte tare pe mama ta, Duncan. Și cred că ar fi mai bine să spui adevărul și s-o iei de la capăt înainte să fie prea târziu. Nu vrei să fii arestat, nu?

Băiatul clatină din cap.

— Îl aduc.

Se uită la maică-sa.

— Tu rămâi aici.

Apoi o zbughește sus, unde are în mod evident o ascunzătoare despre care nu vrea să știe maică-sa.

După un moment încordat, îl aud bocănind pe trepte și reapare în bucătărie. Îi întinde lui Rasbach un portofel de piele. Încă are câteva bancnote în el.

Rasbach ia portofelul și-l deschide. Scoate un permis de conducere.

— Mulțumesc, Duncan.

Se ridică. Jennings se întoarce spre băiat în drum spre ușă și-i aruncă o privire prietenoasă.

— Să te ții de școală, îi spune.

În timp ce merg spre mașină, Rasbach spune cu satisfacție:

— L-am găsit. Robert Traynor, din Las Vegas, Nevada.

Simte valul familiar de adrenalină care apare atunci când începe să facă progrese într-un caz. Se urcă în mașină și se îndreaptă spre secție.

În scurt timp, Rasbach citeşte nişte materiale foarte interesante. Decedatul, Robert J. Traynor, avea treizeci şi nouă de ani şi era un dealer de antichităţi de succes. Fără copii. Soţia lui, Georgina Traynor, murise cu trei ani în urmă. Rasbach se uită la o fotografie a Georginei. Se apleacă, o cercetează mai atent. Şi-o imaginează cu părul mai scurt şi mai închis la culoare. Se mai uită o dată la date.

Bingo. Georgina Traynor nu e moartă. E în viaţă şi sănătoasă şi stă pe Dogwood Drive, la numărul 24.

Capitolul treizeci şi unu

Karen urcă la etaj şi se întinde în pat, uşurată că e singură. Brigid a făcut-o să se simtă neplăcut. Poate că un pui de somn înainte să ajungă Tom acasă o s-o ajute să scape de durerea care-i bubuie în cap.

Stă neclintită peste pături, uitându-se fix în tavan. O să fie pusă sub acuzare pentru crimă.

Totul ar fi încă perfect, se gândeşte ea cu amărăciune, cu lacrimile curgându-i pe obraji, dacă Robert n-ar fi găsit-o. Se întreabă cum a reuşit, după trei ani. Cum a reuşit s-o găsească?

În cele din urmă, se strecoară sub pături şi cade într-un somn scurt, de extenuare.

*

Rasbach stă la birou şi se freacă la ochii obosiţi. Ridică iar poza Georginei Traynor şi se gândeşte la Karen Krupp, în casa ei confortabilă din suburbii. Probabil că e speriată de moarte, îşi zice el.

Următorul lui gând – a mai fost înspăimântată şi înainte şi a găsit o soluţie. E o supravieţuitoare.

Ia în considerare faptele, aşa cum a fost instruit s-o facă: o femeie căsătorită îşi înscenează moartea, apare în altă parte, cu o nouă identitate. După trei ani, soţul pe care l-a părăsit iese la iveală mort şi se pare că ea a fost prin preajmă. Ştie cum par a fi lucrurile, dar nu trebuie să tragă concluzii pripite.

Dacă era o soţie care a suferit violenţe fizice şi încerca să scape dintr-o situaţie insuportabilă, atunci adevărul înclină în favoarea ei. Înclină în favoarea oricărei femei care a ajuns vreodată să ia astfel de măsuri extreme ca să se apere. Lucrurile astea n-ar trebui să se întâmple. Dar ştie că se întâmplă, în fiecare zi. Sistemul nu prea face treabă bună când vine vorba să le protejeze pe femeile astea, iar el o ştie. E o lume nedreaptă, dată peste cap.

Gândeşte foarte pesimist în seara asta; nu-i genul lui. Vrea să rezolve cazul; totdeauna îşi doreşte să rezolve cazul. Crede că ştie ce s-a întâmplat aici şi crede că ştie şi de ce. Dar apoi o să treacă din mâinile lui în mâinile avocaţilor şi nu poate prezice ce o să se întâmple. Toată povestea asta îl deprimă.

Se gândeşte la Tom Krupp. Încearcă să-şi imagineze prin ce trebuie să treacă acesta, dar nu prea poate. Rasbach n-a fost însurat niciodată. Până

acum, femeia potrivită l-a ocolit. Probabil că e din cauza meseriei. Poate c-o s-o cunoască totuşi, într-o bună zi. Şi, când o s-o cunoască, îşi spune el, uitându-se încă o dată la fotografia Georginei Traynor, o s-o verifice el însuşi amănunţit.

*

Tom s-a întors din nou acasă şi au luat o cină liniştită împreună, doar zăngănitul tacâmurilor pe farfurii spărgând când şi când tăcerea. Acum Karen se uită lung în beznă pe fereastra sufrageriei, nedorind să se ducă la culcare. N-o să facă decât să se uite iar fix în tavan. Îşi spune că nu e nimeni afară. Robert e mort. Nu mai are de cine să-i fie frică acum.

Cu excepţia detectivului ăluia. Şi e îngrozită de el.

Tom e în biroul de la etaj, încă lucrează. Nu ştie cum poate să lucreze într-un moment ca ăsta. Probabil e felul lui de a evita să-şi facă gânduri. Preferă să se uite mai degrabă lung la nişte cifre decât la propriul viitor înfricoşător. Nu-l învinuieşte; propriile gânduri o înnebunesc.

Rasbach o să se întoarcă. E sigură. E încordată, gata s-o ia la fugă. Dar i-a făcut o promisiune lui Tom. Trebuie să aibă încredere în Jack Calvin.

Se hotărăşte să se ducă sus şi să facă o baie lungă şi fierbinte. Poate c-o s-o ajute să se relaxeze. Bagă capul pe uşa biroului de sus şi-i spune lui Tom. El ridică scurt privirea, dă din cap şi revine la monitorul computerului. Karen se întoarce, intră în baie şi începe să umple cada, încercând să se hotărască între spumă de baie şi sare amară. Dar ce importanţă mai are? Rasbach tot o s-o aresteze.

Când trece cu privirea peste dulăpior, încremeneşte. Ceva nu e cum trebuie. Pulsul i-o ia razna. Inima îi bubuie chinuitor în piept şi se simte uşor ameţită. Cercetează rapid dulăpiorul, încercând să remarce detaliile. E vorba de parfumul ei. Cineva i-a scos dopul.

Ştie că nu ea.

Karen se uită fix la sticluţa de parfum, paralizată de spaimă, de parcă ar fi găsit un şarpe încolăcit în dulăpior. N-a folosit parfumul azi, e sigură. Şi n-ar lăsa niciodată dopul scos.

— Tom!

Îi strigă numele înnebunită. Dar el nu pare să audă din cauza apei care curge de la robinet. O ia la fugă pe coridor spre birou, strigându-i numele.

Se loveşte de el în uşa biroului.

— Ce e? o întreabă Tom, cu o privire înnebunită.

Înainte să reuşească să-i spună, el trece în fugă pe lângă ea şi intră în baie. Karen vine în urma lui.

— Ce? Ce e? întreabă el.

Nu reuşeşte să vadă ce o sperie aşa de tare, dar e contaminat de panica ei.

Karen arată spre sticluța de parfum, cu dopul stând pe dulăpior în spatele ei.

— Parfumul meu. I-a scos cineva dopul. Nu eu.

Tom se uită la sticluța de parfum, apoi din nou la ea, ușurat, dar iritat.

— Asta-i tot? Ești sigură? Poate că l-ai lăsat tu scos și ai uitat.

— Nu, Tom, n-am uitat, spune ea tăios.

Își dă seama că n-o crede.

— Karen, spune el, ești foarte încordată. Poate că pur și simplu mai și uiți câte ceva. Știi ce a zis doctorul. Și mie mi-e greu să fac lucrurile cu claritate în ultima vreme. Ieri mi-am lăsat cheile de la mașină la birou și a trebuit să mă întorc până sus după ele.

— Așa ești tu, răspunde Karen, nu eu.

Se uită la el și simte cum privirea i se înăsprește.

— Nu-mi permit să nu observ detalii ca astea, spune ea, cu o notă de furie ascunsă în glas. Pentru că ani de zile, dacă nu făceam ceva *cum trebuie,* dacă lucrurile nu erau *exact așa,* primeam o bătaie de nu mai știam de mine. Așa că observ lucrurile minore. Și n-am lăsat dopul de la sticla aia de parfum. *A fost cineva în casă.*

— În regulă, liniștește-te, spune Tom.

— Nu-mi spune mie să mă liniștesc! țipă ea.

Stau unul în fața celuilalt în baia lor mică. Karen își dă seama că Tom e la fel de șocat ca ea de reacția pe care a avut-o. Emoția ei pură i-a tulburat și i-a îngrozit pe amândoi. Nu s-au mai purtat niciodată așa unul cu celălalt. După aceea bagă de seamă cada și se grăbește să închidă robinetele înainte ca apa să dea pe dinafară.

Se îndreaptă și se uită la el. E mai calmă acum, dar tot speriată.

— Îmi pare rău, Tom. Nu vreau să țip la tine. Dar trebuie să fi fost cineva aici.

— Karen, spune Tom.

Vorbește pe un ton liniștitor, de parcă s-ar adresa unui copil.

— Fostul tău soț e mort. Cine altcineva ar intra la noi în casă? Ai vreo idee?

Pentru că ea nu spune nimic, Tom o întreabă, destul de blând.

— Vrei să chem poliția?

Nu e sigură dacă e sarcastic – *Vrei să chem poliția pentru o sticlă de parfum deschisă?* Sau dacă e doar extenuat și copleșit de tot ce s-a întâmplat. Dar e ceva în vocea lui.

— Nu, nu chema poliția, spune ea.

Pentru că el rămâne acolo fără să zică nimic, îi spune:

— Du-te, o să fac o baie.

Tom pleacă, iar Karen încuie ușa în urma lui.

Capitolul treizeci şi doi

Brigid stă şi se uită pe fereastră; nu se satură niciodată. Din când în când, îşi adulmecă delicat încheietura mâinii. O să rămână trează până se duc la culcare Tom şi Karen, până se bagă în siguranţă în pat şi se sting toate luminile.

Soţul ei, Bob, a trecut pe acasă pentru cină, dar a ieşit din nou în seara asta la alt eveniment. A fost plecat în fiecare seară săptămâna asta. Se întreabă dacă e vorba doar de muncă sau dacă se mai vede cu cineva. Îşi dă seama că de fapt nu-i pasă. Totuşi, furia îi fierbe sub pielea ei deschisă, albă – pielea deschisă şi albă pe care el n-a mai atins-o de săptămâni în şir, şi doar ar trebui să încerce să facă un copil. Uneori, îl urăşte pe Bob. Uneori, îşi urăşte propria viaţă şi pe toţi cei care fac parte din ea. Atâta doar că în viaţa ei nu mai sunt chiar aşa de mulţi oameni. A renunţat la o mulţime de lucruri. Mai puţin la blogul ei de tricotat. Şi la familia Krupp.

În cea mai mare parte a timpului, Brigid îi pândeşte pe Karen şi Tom.

Ar vrea… ar vrea să fie altcineva, într-o altă viaţă. Asta şi-ar dori *de fapt.* E uşor surprinsă să-şi dea seama că, până la urmă, ceea ce-şi doreşte cel mai mult pe lume nu e să poarte în pântec copilul lui Bob. A visat asta aşa de multă vreme, încât a devenit ceva automat să şi-o dorească, să şi-o închipuie. Ce reconfortant e să-şi dea seama că, de fapt, sincer, vrea altceva de data asta; că în realitate ar vrea să fie altcineva, în cu totul altă viaţă.

Cineva cu un soţ chipeş şi afectuos, un soţ care *să fie atent.* Care să vină acasă în fiecare seară. Cineva care s-o facă să se simtă specială, şi s-o ducă în Europa şi s-o sărute în cele mai ciudate momente, fără niciun motiv, şi să se uite la ea aşa cum se uită Tom la Karen. Îşi pune tricotajul jos.

N-a fost în stare să reziste atracţiei pe care o exercită căminul lor. Nu s-a putut abţine şi a intrat din când în când în casa de peste drum şi, a rămas acolo, singură, imaginându-şi că locuieşte cu Tom. S-a întins în patul lor. S-a uitat prin lucrurile lui Karen, s-a uitat prin lucrurile lui Tom. Şi-a dus la faţă hainele lui Tom şi le-a mirosit – chiar a luat un tricou vechi al lui Tom din sertar şi l-a ascuns acasă. A încercat hainele lui Karen în oglinda faţa oglinzii ei. I-a folosit rujul şi parfumul. S-a prefăcut că ea e soţia lui Tom.

Îi este la îndemână să o facă – are o cheie. Tom îi dăduse una în timpul scurtei lor aventuri, iar ea făcuse în secret o copie înainte să i-o înapoieze. Poate s-o ia pe aleea care trece pe lângă casa soţilor Krupp şi duce în parcul

de dincolo de ea și, câtă vreme nu se uită nimeni, poate să se strecoare prin poarta neîncuiată și să intre pe ușa din spate, fără s-o vadă vreun trecător.

Ea lăsase paharul pe blatul din bucătărie în ziua aceea.

În realitate, nu încetase niciodată să și-l dorească pe Tom. Se pune doar problema ce e dispusă să facă să-l recâștige.

Concluzia o șochează destul de tare și-și ține răsuflarea o clipă.

În ultima vreme, n-a fost în stare să nu se mai gândească la cum erau împreună, pe vremea când erau amanți. Atracția era reciprocă și puternică. Și fusese o plăcere așa de mare să-l seducă pe Tom, era așa de nerăbdător să încerce lucruri noi. Așa de dornic s-o urmeze. Totul era perfect, până s-a despărțit de ea și, în schimb, a început să se vadă cu Karen.

Nu-i plăcuse faptul că era măritată, dar înghițise mica ei minciună ușuratică și se bucurase să se culce cu ea oricum. Situația se schimbase când aflase adevărul – îi dăduse papucii. *Dumnezeule, cum o duruse.* Îi făcuse viața grea o vreme – nu se putuse abține, nu se putea stăpâni. Bob habar n-avea ce se întâmpla, dar putea să-și dea seama ce supărată și nefericită era. Insistase să se ducă la un doctor. Până la urmă, se adaptase. Acceptase chiar să fie de acord cu Tom – destul de politicos, considerase ea – și să nu spună nimănui despre legătura lor. O ținuseră secretă față de Karen până acum. O, de câte ori nu-i venise lui Brigid să-i spună, la cafea, despre ce făcuse împreună cu Tom!

Acum, Brigid își aduce aminte fiorul care o străbătuse aseară, când îl atinsese pe Tom pe braț. E sigură că a simțit și el cum se reaprinde energia aceea sexuală intensă pe care o împărtășeau – cu siguranță, de-asta se îndepărtase de ea așa de repede. Tom nu putea să accepte că încă mai simțea ceva pentru ea. Acum e căsătorit; e un om prea onorabil pentru așa ceva. Dar Brigid e sigură că sentimentele pe care le-a avut pentru ea încă mai există.

Se întreabă dacă se plictisise deja de Karen. A sesizat încordarea dintre ei.

Brigid știe, Karen o consideră cea mai bună prietenă a ei, chiar dacă uneori nu știe cum să fie și ea o prietenă foarte bună. Karen a tot dezamăgit-o. Îi e greu să se gândească la fel la Karen acum, după tot ce s-a petrecut. După tot ce i-a făcut lui Tom. Mai ales de când Brigid și-a dat seama că s-ar putea să aibă o șansă să-l recâștige pe Tom.

Karen nu e prietena ei; e rivala ei. A fost rivala ei tot timpul.

În fața lui Brigid pare să se deschidă o nouă lume, să răsară un nou viitor.

Brigid a stat în ultimele câteva zile în locul ăsta de lângă fereastră, urmărind cu aviditate peripețiile de vizavi. Karen a intrat într-o belea mare, știe asta. Poate că poliția o s-o aresteze curând pentru crimă.

Şi apoi Tom va fi singur, şi, firește, distrus. Se va îndoi de Karen şi de tot ce au trăit împreună. Iar Brigid va fi acolo, ajutându-l să se regăsească. Împingându-l uşor în direcţia cea bună – departe de Karen, spre *ea.*

O să mai reapară fiorul acela între ei, e sigură. Şi Tom n-o să fie în stare să se împotrivească impulsului de a se întoarce la ea. Erau sortiţi să fie împreună.

Toate lucrurile se vor întâmpla cu un motiv bun.

O să-l părăsească pe Bob; probabil că el abia dacă o să observe. Şi o să se mute peste drum. O să aibă tot ce şi-a dorit vreodată. Casa frumos decorată a lui Karen. Hainele ei elegante – întâmplarea face să poarte aceeaşi măsură –, pe soţul ei chipeş şi atent. Bănuieşte că Tom are şi o concentraţie de spermatozoizi bună, spre deosebire de soţul ei cel inutil, Bob.

Inima îi palpită la perspectiva viitorului ei, în timp ce priveşte luminile de peste drum.

*

În noaptea aceea, Tom stă treaz, nereuşind să adoarmă. Karen se tot foieşte când şi când în pat.

Abia în momentul extrem de încordat din baie, cu Karen ţipând la el, a început cu adevărat să înţeleagă prin ce trecuse ea şi ce urmări trebuie să fi avut asta asupra ei. Pentru prima dată, a înţeles că în ea există părţi întregi la care el n-a avut niciodată acces. Părţi negre, pline de furie, şi un trecut întunecat pe care n-o să i-l împărtăşească niciodată pe deplin. Acum ştie în linii mari cum a trăit, dar nu ştie toate detaliile urâte. Această privire fugară în ea, în bezna din adâncul trecutului ei, l-a zdruncinat puternic. În realitate, nu e femeia care credea el că e. E mult mai dură, mult mai dură şi mult mai afectată decât a bănuit el vreodată.

Nu e femeia de care s-a îndrăgostit. Femeia de care s-a îndrăgostit el, Karen Fairfield, a fost un miraj.

Pe Georgina Traynor n-a cunoscut-o niciodată. Dacă ar fi cunoscut-o, s-ar fi îndrăgostit oare de ea? Ar fi fost destul de bărbat să se îndrăgostească de o femeie cu genul ei de povară pe umeri? Sau ar fi stat naibii deoparte?

Ar vrea să creadă că s-ar fi îndrăgostit de ea exact la fel şi ar fi luat-o de-acolo în siguranţă.

Dar minciunile… Nu e sigur că poate să treacă peste minciuni.

Da, Karen a avut motive – foarte bune – pentru ce a făcut. Dar l-a minţit. Jurămintele lor de căsătorie fuseseră o minciună. Şi e sigur că l-ar fi minţit *în continuare* dacă n-ar fi prins-o poliţia pe picior greşit. Asta îl sâcâie.

Întrebarea pe care şi-o tot pune e: dacă n-ar fi avut accidentul în seara aceea, dacă ea ar fi reuşit să se calmeze şi să vină acasă, ar fi inventat oare vreo poveste despre o prietenă care a sunat-o pentru că avea o urgenţă… o

poveste pe care el n-ar fi pus-o niciodată sub semnul întrebării? Ar fi venit la culcare și s-ar fi întins lângă el, știind că a împușcat mortal un bărbat… fără ca el să aibă vreodată habar? Pentru că Tom nu crede că ea n-ar fi fost în stare să-și ucidă fostul soț; acum, după izbucnirea aceea din baie, e sigur că *este* în stare.

Dacă lucrurile s-ar fi petrecut un pic altfel, poate că s-ar fi aflat în continuare în bula lui fericită și neștiutoare, fără să fie conștient de crima ei. Dar acum n-o mai poate trece cu vederea.

Și celălalt lucru pe care nu poate să-l uite. Mănușile. Și-a luat mănușile cu ea.

Tom e sigur că ea avea de gând să-și ucidă fostul soț – altfel, de ce să fi luat mănușile? În mintea lui, nu există nicio îndoială. Din perspectiva legii, e destul de sigur că e vinovată.

Dacă el se poate împăca sau nu cu asta… încă n-a luat o decizie finală.

Capitolul treizeci şi trei

A doua zi, chiar înainte de prânz, Karen e singură acasă când aude o bătaie hotărâtă la uşa din faţă. Aruncă o privire şi-i vede pe detectivi şi ştie că a venit momentul. Are doar o clipă la dispoziţie să se adune înainte să deschidă uşa.

Rasbach stă pe verandă, părând mult mai serios decât până acum. Aşa îşi dă seama – au reuşit să afle cine e bărbatul mort.

— Putem să intrăm? întreabă el, pe un ton surprinzător de blând.

Karen deschide uşa. Vrea să se termine totul. Nu mai suportă tensiunea.

— Soţul dumneavoastră este acasă? întreabă Rasbach.

Karen clatină din cap.

— Vreţi să-l chemaţi? Putem să aşteptăm.

— Nu. Nu va fi nevoie.

Se simte calmă, detaşată, de parcă nimic din toate astea nu s-ar întâmpla. E ca un vis, sau ca şi cum i s-ar întâmpla altcuiva. A pierdut ocazia să fugă. Acum e prea târziu.

— Karen Krupp, sunteţi arestată pentru uciderea lui Robert Traynor, spune Rasbach. Aveţi dreptul să nu spuneţi nimic. Orice spuneţi poate fi şi va fi folosit împotriva dumneavoastră la tribunal. Aveţi dreptul la un avocat…

Karen întinde mâinile în faţă în timp ce Jennings îi pune cătuşele. I se înmoaie brusc picioarele. Îşi spune că n-o să leşine, aude, ca din depărtare, *Ţine-o.* Simte nişte braţe puternice pe spate – şi apoi nu mai ştie nimic.

*

Tom iese în fugă din birou şi goneşte spre secţia de poliţie. L-a sunat Jack Calvin, Karen e deja acolo, reţinută. Şi Calvin e pe drum.

Lui Tom i se albesc încheieturile degetelor de cât strânge volanul şi-şi încleştează fălcile cu putere. Lumea lui se destramă complet. Nu ştie ce să facă, nu ştie cum să se poarte. Speră c-o să-l poată sfătui Jack Calvin.

Se aştepta să se întâmple asta, dar tot este un şoc. Nu faci schimb de jurăminte de căsătorie aşteptându-te ca într-o bună zi să auzi că soţia ta e la secţia de poliţie, reţinută pentru crimă.

Opreşte la semafor. N-o înţelege pe Karen; nu înţelege de ce a făcut-o. Existau şi alte variante. Putea să-i spună lui. Se puteau duce la poliţie. *De ce nu s-a dus ea la poliţie?* Nu trebuia să meargă acolo în seara aceea şi să-l ucidă pe ticălosul ăla.

Se face verde și pornește mai departe cu o smucitură. E furios pe ea. Pentru că l-a mințit, pentru că a adus fără rost nebunia asta pe capul lor. O să se ducă la închisoare. Va trebui s-o viziteze acolo. O clipă, simte c-o să verse. Trage în parcarea unui magazin, până îi trece senzația. Acum e bucuros că încă n-au copii. Slavă Domnului, se gândește el cu amărăciune.

*

Karen stă într-o sală de interogatoriu, cu avocatul în dreapta ei, așteptându-i pe detectivi. Înainte să fie aduși aici, Calvin îi spusese la ce să se aștepte.

— Ai dreptul să nu spui nimic și o să recurgi la el, zisese Calvin abrupt. O să ascultăm întrebările, să ne facem o idee despre ce știu sau bănuiesc. N-o să mărturisești nimic. Asta o să se întâmple mai târziu, când o să fii pregătită să dai o declarație.

Ea dăduse nervos din cap.

— În regulă.

— Statul trebuie să demonstreze că are un dosar puternic împotriva ta. Treaba ta nu este să-i ajuți s-o facă. Treaba ta e să respecți instrucțiunile mele. Dacă mă asculți și faci ce spun eu, s-ar putea să meargă.

Și apoi adăugase:

— Altfel, nu pot promite nimic, bineînțeles.

Karen înghițise în sec, cu gâtul uscat.

— Probabil că au suficiente probe, altfel n-ar fi formulat acuzații, spusese Karen, cu vocea încordată.

— La proces e necesar un alt standard de probațiune, îi răspunsese Calvin. Curaj. Hai s-o luăm pas cu pas.

Și apoi o aduseseră aici.

Cătușele îi fuseseră deja scoase, poate pentru că e femeie, își zice ea, sau poate datorită tipului crimei de care e bănuită. Probabil că nu e considerată periculoasă; polițiștii își imaginează că e o femeie care și-a ucis soțul cu sânge rece, dar cu siguranță că nu se gândesc c-o să mai omoare și pe altcineva, nu?

Când aude ușa deschizându-se, Karen tresare nervos. Intră Rasbach și Jennings.

— Pot să vă aduc ceva? o întreabă Rasbach politicos. Apă? Cafea?

Karen refuză dând din cap.

După preliminariile obligatorii, începe interogatoriul înregistrat.

— Știm că identitatea lui Karen Krupp e o identitate nouă pentru dumneavoastră, pe care ați adoptat-o cu circa trei ani în urmă, spune Rasbach.

Stă chiar în faţa ei, cu un dosar gălbui închis pe masă. Detectivul coboară privirea la dosar şi-l deschide.

Karen vede imediat fotografia ei de pe vremea când era Georgina; recunoaşte poza. Ştie că detectivul vrea s-o vadă şi ea. Abia aruncă o privire şi apoi ridică din nou capul.

O clipă, Rasbach răsfoieşte în tăcere dosarul, după care ridică ochii către ea.

— Ştim că sunteţi în realitate Georgina Traynor şi că aţi fost căsătorită cu Robert Traynor, bărbatul împuşcat mortal săptămâna trecută. Şi vă putem plasa la locul crimei.

Karen nu spune nimic. Lângă ea, Calvin stă în tăcere. Pare total relaxat, dar vigilent – nu foarte diferit de detectivul care stă în diagonală cu el. E recunoscătoare că-l are pe Calvin aici. Dacă ar fi fost singură în încăpere cu Rasbach, s-ar fi putut să facă vreo greşeală. Dar Calvin e aici ca să se asigure că nu se întâmplă aşa ceva.

— Uitaţi ce vă propun, spune Rasbach. Eu vă spun ce cred şi dumneavoastră puteţi doar să daţi din cap dacă sunt pe calea cea bună.

— Nu e tâmpită, spune Calvin cu blândeţe.

— Sunt perfect conştient de asta, răspunde Rasbach scurt. În mod clar, cineva care reuşeşte să-şi înscenеze cu succes propria moarte nu e tâmpit.

Îşi întoarce privirea spre Karen.

— Poate că ar trebui să discutăm întâi despre asta. Jos pălăria. Este evident că sunteţi o femeie foarte inteligentă.

Încearcă s-o facă să vorbească făcând apel la ego-ul ei, îşi spune Karen.

N-o să meargă. O să vorbească atunci când o să-i convină, când o să fie pregătită. Ştie c-o să ajungă la închisoare, pentru că Jack Calvin i-a spus că nu există cauţiune pentru acuzaţia de crimă. Gândul acesta o paralizează.

— Spuneţi-mi cum aţi făcut, îi zice Rasbach.

Karen nu scoate niciun cuvânt.

— În regulă, atunci spuneţi-mi *de ce* aţi făcut-o. De ce să înscenaţi o moarte aşa de elaborată, aşa de convingătoare, şi s-o luaţi de la capăt drept o altă persoană?

Cum ea tot nu vorbeşte, detectivul spune:

— Bănuiala mea e că fugeaţi de soţul dumneavoastră. Bănuiala mea e că eraţi victimă a violenţei conjugale şi că a trebuit să fugiţi. El nu v-ar fi lăsat să plecaţi. Nu puteaţi să divorţaţi pur şi simplu; v-ar fi urmărit. Aşa că v-aţi înscenat moartea. Şi apoi, după trei ani, vă sună la telefon. Sunteţi în bucătărie, în noua dumneavoastră viaţă. Îi auziţi glasul. Sunteţi şocată, îngrozită… intraţi în panică.

Karen îl lasă să vorbească. Vrea să audă ce are de zis. Ce crede el că ştie.

— Vă cere să vă întâlniți, urmează Rasbach. Probabil că vă amenință că, dacă nu vă duceți, o să vină și o să vă omoare. Vă știe numărul de telefon; fără îndoială știe unde stați. Așa că sunteți de acord să vă vedeți cu el. Plecați în fugă de-acasă în seara aceea. Sunteți așa de buimăcită, că nu vă gândiți să-i lăsați soțului un bilețel, nu vă luați telefonul sau geanta, nici măcar nu încuiați ușa.

Rasbach se sprijină de spătarul scaunului. Karen se uită la el; privirile li se întâlnesc. Detectivul așteaptă un moment prelungit.

— Sau *poate* că gândeați mai limpede decât credem noi.

Face o pauză de efect.

— Poate că există un motiv pentru care nu v-ați luat telefonul sau geanta – nu voiați să riscați să lăsați niciun indiciu. Poate că nu v-ați luat telefonul fiindcă vă temeați că poate fi folosit ca să fiți localizată. Poate că de fapt gândeați foarte limpede, pentru că ați luat o armă, un pistol de calibru 38, pe care, apropo, încă îl mai căutăm, și v-ați adus și mănușile de cauciuc.

Apoi adaugă:

— Toate acestea mie mi se par premeditare.

Rasbach se lasă în față și o privește adânc în ochi, ochii lui albaștri străpungându-i pe ai ei. E înspăimântată de căutătura lui, dar e hotărâtă să nu arate nimic. Rasbach nu-i bagă în seamă pe avocatul ei sau pe celălalt detectiv, de parcă n-ar fi decât ei doi în încăpere. Karen trebuie să-și readucă aminte că nu e singură cu acest detectiv. Dar ochii lui sunt hipnotici.

Calvin îi întrerupe.

— Visați în legătură cu arma, și habar n-aveți ale cui sunt mănușile. Nu puteți dovedi că-i aparțin clientei mele.

— Ba cred că pot, ripostează Rasbach.

Nu-și ia ochii de la Karen ca să se uite, fie și-n treacăt, la avocatul ei.

— Cred că ați luat arma și mănușile și v-ați dus cu mașina la restaurantul acela abandonat de pe Hoffman Street și ați oprit în parcarea mică din apropiere. Ați intrat în restaurantul pustiu, unde vă aștepta Robert Traynor, și l-ați împușcat cu sânge rece.

Karen rămâne într-o tăcere încăpățânată și-și spune din nou că n-au arma cu care a fost ucis și, chiar dacă o găsesc, e imposibil să-i facă vreun rău. E convinsă în legătură cu arma. Nu pot dovedi că avea o armă când a intrat în restaurant. Pot dovedi numai că ea se afla acolo.

— Ce ați făcut cu arma? întreabă Rasbach.

Karen simte o împunsătură neașteptată de spaimă și și-o înăbușă rapid. Detectivul nu *știe* despre armă, își zice ea – poate să bănuiască sau să facă presupuneri, dar atât.

— E mai mult decât posibil, urmează Rasbach, ba chiar probabil, că deţineaţi ilegal o armă. O femeie aşa de deşteaptă, o femeie care şi-a înscenat moartea ducând de nas pe toată lumea, o femeie care o ia de la capăt cu o nouă identitate şi nu e prinsă până n-o găseşte soţul ei… apropo, cum credeţi că v-a găsit?

Karen simte cum i se încordează coapsele sub masă, dar nu se lasă atrasă în discuţia cu el.

Rasbach înclină capul spre ea.

— Şi după aceea, după ce l-aţi împuşcat, *atunci* v-aţi panicat. Aţi văzut că l-aţi ucis. Aţi aruncat arma? Pentru că v-aţi panicat? Sau pentru că ştiaţi că nu poate fi pusă în legătură cu dumneavoastră şi n-are amprentele dumneavoastră pe ea şi că n-avea nicio importanţă? Sau aţi luat-o cu dumneavoastră şi aţi aruncat-o pe geam, pe undeva?

Detectivul se împinge cu scaunul de lângă masă, iar mişcarea bruscă o ia prin surprindere pe Karen, care tresare. Rasbach se ridică şi începe să se plimbe prin încăpere, parcă făcându-şi ordine în gânduri în timp ce vorbeşte. Dar Karen nu se lasă păcălită. Totul e un spectacol. Detectivul e un actor, aşa cum este şi ea. Fiecare este publicul celuilalt. Rasbach a plănuit tot ce avea să spună.

— Când aţi ajuns la maşină, aţi scos mănuşile şi le-aţi aruncat acolo, în parcare. De aceea ştiu că în momentul acela eraţi panicată, pentru că de ce să laşi mănuşile? Pot exista urme de piele, de ADN, pe interiorul mănuşilor.

Se întoarce şi o priveşte atent.

Karen întoarce privirea. Simte cum începe să tremure şi-şi încordează corpul ca să oprească fiorii. Nu vrea să vadă şi detectivul cât de speriată e.

— Şi ştim amândoi cât de importante sunt mănuşile astea, nu-i aşa, Georgina?

Se opreşte în faţa ei şi coboară privirea spre ea. Karen refuză să ridice capul şi să se uite la el.

— Pentru că dacă obţinem ADN de pe mănuşile acelea, ele vor dovedi fără nicio urmă de îndoială că aţi fost acolo. Şi pentru că mănuşile acelea demonstrează *intenţia.*

Îşi trage scaunul şi se aşază la loc, aşteptând până ridică ea privirea.

— Până în momentul acela, eraţi aşa de panicată de ceea ce aţi făcut, încât v-aţi urcat în maşină şi aţi condus cât de repede aţi putut ca să fugiţi de-acolo. Toată lumea e de acord că dumneavoastră n-aţi depăşi niciodată viteza legală. Oricine mai depăşeşte câteodată viteza legală, dar nu şi dumneavoastră. Nu treceţi niciodată pe roşu. De ce? Pentru că nu vreţi să fiţi trasă pe dreapta de poliţie niciodată. Pentru că regula numărul unu pentru oamenii care şi-au asumat identităţi noi este *Nu atrage atenţia.* Şi asta aţi

făcut, ani de zile. Toţi cei cu care am vorbit au fost şocaţi de felul în care conduceaţi în seara aceea. *Nu vă stătea în fire.* Ştiţi ceva? Mă întreb care e de fapt firea dumneavoastră, *când nu vă prefaceţi că sunteţi altcineva.*

Reuşeşte s-o enerveze. Se simte furioasă şi ameninţată, dar trebuie să-şi păstreze controlul. Se întreabă de ce avocatul ei nu spune nimic. Ştie că nu poate nega cine este. Pot dovedi cu uşurinţă că e Georgina Traynor. Ştiu deja că şi-a înscenat moartea, că a fugit şi şi-a asumat o identitate nouă. Toate astea sunt lucruri pe care o să le recunoască. S-ar putea să fie nevoită să recunoască şi că a fost acolo. Dar nu pot dovedi că l-a ucis. N-au armă, n-au martori. Au totuşi un mobil, şi asta o sperie. Avea o grămadă de motive să-şi ucidă soţul, şi asta ştiu cu toţii.

— Aşa că hai să zicem doar că aţi intrat în panică, spune Rasbach. V-aţi urcat în maşină, aţi condus prea repede, aţi pierdut controlul şi aţi intrat într-un stâlp. Destul de regretabil. Pentru că, dacă n-aţi fi intrat în panică, probabil că aţi fi scăpat cu faţa curată.

Acum se uită la el; în momentul ăsta, îl urăşte.

— Dacă aţi fi condus calm spre casă, dacă aţi fi pus mănuşile la loc în bucătărie, dacă aţi fi inventat vreo poveste pentru soţul dumneavoastră ca să explicaţi unde aţi fost, atunci nimeni n-ar fi făcut vreodată legătura între dumneavoastră şi cadavrul din restaurantul acela abandonat. Până la urmă, ne-am fi dat seama cine este. Şi am fi văzut că soţia lui murise cu câţiva ani înaintea lui, dar asta ar fi fost tot. Aici s-ar fi terminat totul, din punctul dumneavoastră de vedere. N-ar fi existat niciun semnal de alarmă – niciun accident de maşină, nicio urmă de cauciucuri, nicio mănuşă – care să facă legătura între dumneavoastră şi crimă. Nu v-ar fi cercetat nimeni şi n-ar fi aflat că nu sunteţi cine spuneţi că sunteţi. V-aţi fi văzut mai departe de viaţa dumneavoastră frumoasă, în suburbii, împreună cu noul dumneavoastră soţ care nu bănuia nimic.

Îi vine să-l pocnească peste faţa aia îngâmfată şi superioară. În loc de asta, îşi înfige unghiile în palme pe sub masă, unde n-o poate vedea.

— Totuşi pot să înţeleg de ce aţi făcut ce aţi făcut. Chiar pot. Nu vreţi să-mi spuneţi cum era viaţa cu Robert Traynor, dar cred c-o să se afle la proces. Dacă procuratura dovedeşte că l-aţi ucis, sigur că o să vreţi să ştie toată lumea *de ce* l-aţi omorât. O să vreţi să descrieţi o imagine cât mai monstruoasă a omului. Probabil chiar *era* un monstru, dacă a împins o femeie drăguţă ca dumneavoastră la crimă.

Karen priveşte drept înainte, la peretele din faţa ei, adâncindu-şi unghiile în palme.

— Cred că asta-i tot deocamdată, spune Rasbach. Interogatoriul s-a încheiat.

Capitolul treizeci şi patru

Brigid ştie ce s-a întâmplat. I-a văzut pe cei doi detectivi venind în jurul prânzului. Aşteptase – sperase – să se întâmple aşa ceva. I-a privit scoţând-o pe Karen din casă cu cătuşe. Abia îşi putuse stăpâni satisfacţia.

Ţinuse sub observaţie neliniştită casa toată ziua, aşteptând să se întoarcă Tom, ca să-i poată oferi alinare. Acum o să fie singur în casă, cu toată viaţa aproape distrusă. Brigid ştie că pentru Karen s-a terminat; o să fie condamnată. E sigură. Şi apoi Tom o poate lua de la capăt, cu ea. Or să fie fericiţi împreună, mai fericiţi decât fusese el vreodată cu Karen. Iar ea n-o să-i distrugă niciodată viaţa aşa cum o făcuse Karen.

Într-o bună zi, Tom o să înţeleagă că arestarea lui Karen a fost cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată.

*

Tom se întoarce acasă în stare de şoc. Soţia lui a fost arestată pentru crimă. Şi el e destul de sigur că ea a făcut-o.

Umblă fără rost prin bucătărie şi deschide frigiderul. Rămâne acolo, holbându-se înăuntru, amintindu-şi dintr-odată că mai stătuse acolo, holbându-se în congelator fără să vadă nimic. În seara când dispăruse Karen. Seara când începuseră toate.

Asta o să le distrugă căsnicia. O să le distrugă vieţile. Şi acum soţia lui e prinsă în mecanismul sistemului juridic. Iar pe el asta o să-l ducă la faliment. Se întinde să ia o bere. Deşurubează aproape violent capacul şi apoi se întoarce şi-l aruncă în cealaltă parte a bucătăriei. Loveşte un dulap şi ricoşează prin încăpere, ajungând undeva sub masă. *Ce mama dracului o să se facă?*

Se plimbă furios prin casă. N-are ce face. Nu poate să creadă că s-a ajuns la aşa ceva. Şi e sigur că o să fie mai rău în zilele, săptămânile şi lunile care vor urma.

Nu se oboseşte să-şi facă de mâncare. Nu-i trebuie mâncare. Termină repede prima bere şi se întoarce mecanic la frigider să-şi mai ia una. N-a mai trecut niciodată prin aşa ceva şi nu-i place ce vede. E slab, şi e un laş, şi o ştie. A încercat să fie puternic pentru Karen. Dar soţia lui e mult mai puternică şi mai curajoasă decât el. Pare să fie făcută din oţel.

Se uită fix în oglinda de deasupra şemineului. Abia se recunoaşte. Părul îi e ciufulit de cât şi-a trecut nervos mâinile prin el. Pare tras la faţă, aproape scheletic. Când s-a căsătorit cu Karen, se aştepta să aibă parte doar de soare

şi sărutări. Parcă viaţa îi făcuse o promisiune în ziua când se însurase cu ea, iar acum viaţa îşi încălcase cuvântul. Îi e profund milă de el însuşi.

Iese pe uşile glisante de sticlă în curtea din spate şi se aşază pe terasă în noaptea de vară, în timp ce peste el se aşterne întunericul.

Ciudat, se gândeşte el după trei beri, că nu şi-a adus aminte până acum ce greu i-a fost s-o convingă să spună da. Bineînţeles, acum totul e logic. *Era deja măritată.*

Prima dată când a cerut-o în căsătorie a râs de el, de parcă n-ar fi avut cum să-şi dorească aşa ceva. Deşi avusese grijă să nu se vadă, fusese şi luat prin surprindere, şi rănit. Se întrebase de ce-i tratase în glumă propunerea; el fusese cât se poate de serios. Stăteau întinşi şi înfăşuraţi pe o pătură de lână aspră, uitându-se la stele. Se duseseră în weekend la un mic han din Catskills, ca să se bucure de culorile toamnei. El luase pătura din portbagaj şi găsise un loc retras. Se întinseseră împreună, iar el se sprijinise într-un cot şi se uitase în jos spre ea. Încă îşi mai aduce aminte cum îi cădea pe faţă lumina lunii şi fericirea din ochii ei. O întrebase:

— Vrei să te măriţi cu mine?

Şi ea răsese, de parcă el ar fi făcut o glumă.

Acum priveşte aceleaşi stele, sclipind în întuneric. Cum s-a schimbat totul!

Îşi aduce aminte cum şi-a ascuns durerea şi dezamăgirea, şi atunci, şi în săptămânile care au urmat. Aşteptase puţin şi după aceea cumpărase un inel cu diamant mare, scump – voia să-i demonstreze că vorbise serios. I l-a oferit de Sfântul Valentin, la un pahar de şampanie scumpă, la restaurantul ei preferat. Probabil că ideea cu Sfântul Valentin a fost o greşeală. Dar acum nu mai are nicio importanţă. Stând pe întuneric pe terasă, cu berea în mână, îşi aminteşte că ea a spus atunci: *De ce nu putem să avem o poveste de dragoste în loc de o căsnicie?*

Asta era povestea lor de dragoste, prăbuşindu-se peste ei.

Oare şi-ar dori acum ca ea să nu fi spus niciodată da, să nu fi fost de acord, până la urmă, după presiunile lui statornice, să se căsătorească? Nu ştie, şi oricum e prea târziu ca să mai schimbe ceva.

Totuşi, aceşti ultimi doi ani au fost cei mai fericiţi din viaţa lui.

Până s-au întâmplat toate astea.

Tom vede ceva mişcându-se prin întuneric, pe lângă casă. Încremeneşte. N-a aprins lămpile în spate, nevoind să atragă gângăniile la lumină, aşa că e complet întuneric, cu excepţia stelelor. Vede că se apropie cineva, dar nu-şi dă seama cine e. Ar putea fi poliţia. Au arestat-o deja pe nevastă-sa. E sigur că n-or să-l aresteze şi pe el?

Se gândește că poate o fi Dan, care a venit să vadă ce face. Sunase mai devreme, dar Tom nu-l sunase înapoi și probabil că e îngrijorat. Toate astea îi trec prin cap ca argintul viu, în timp ce se ridică în picioare. Își pune sticla de bere aproape goală pe o măsuță și mijește ochii în întuneric.

Vede cu groază că nu Dan e cel care vine spre el în beznă – e Brigid. Nu vrea să stea de vorbă cu Brigid. Vrea să intre înapoi în casă și să închidă ușa, dar nu prea poate s-o facă.

Brigid îl face întotdeauna să se simtă jenat. A fost așa de intim cu ea, așa de nereținut. Brigid a avut întotdeauna ceva nechibzuit și incitant, care la început i s-a părut irezistibil și a trezit ceva nesăbuit și în el. Dar curând devenise prea intens pentru el, prea mult de dus; simțise că Brigid ar fi putut să-l înghită cu totul. Nu știa niciodată la ce să se aștepte din partea ei; era prea emoțională. Când se despărțise de ea, avusese parte de vreo câteva săptămâni agitate – se temea c-o să-i spună soțului ei, iar el o s-o dea afară din casă și ea o să vină să-i bată la ușă. Sau, mai târziu, c-o să-i spună lui Karen, înflorind cu minciuni ce se întâmplase, și să distrugă noua lor relație promițătoare. Dar păruse că s-a calmat. Și apoi, cam pe neașteptate, devenise prietenă foarte bună cu soția lui. Nu putea să facă nimic în legătură cu asta.

— Bună, Brigid, spune el.

Rostește cuvintele tăios, pronunțându-le cu grijă. Nu e beat, după trei beri rapide pe stomacul gol. Ar zice că e doar „vesel", atâta doar că nu e fericit deloc. Tom își dă seama destul de brusc că nu vrea să fie singur.

— Vrei să bei ceva? o întreabă.

Brigid se uită la el ca și cum ar fi luată prin surprindere.

— Am bătut în față, dar n-a răspuns nimeni. Am venit să vorbesc cu Karen, spune ea. E aici?

— Nu, mă tem că nu, răspunde Tom și-și dă seama că amărăciunea din voce i se aude limpede.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Brigid.

Tom îi vede privirea cu care încearcă să aprecieze cât de beat arată și care-i alunecă apoi spre sticla de bere de pe măsuță.

Știe că ar fi o nebunie să se descarce în fața lui Brigid, dar în momentul ăsta n-are pe nimeni altcineva. Își dă seama cât de îngrozitor de singur se simte fără Karen. Nu s-a mai simțit niciodată în viața lui așa de singur.

Face semn spre bucătărie.

— Stai să-ți aduc ceva de băut. Ce vrei? O bere? Sau pot să-ți prepar ceva, dacă vrei.

Brigid vine după el înăuntru. Tom deschide dulăpiorul, cercetând sticlele de tărie de pe raft, ca să vadă ce poate să-i ofere.

Stă chiar în spatele lui. Când se întoarce s-o întrebe ce vrea, Brigid îl ţintuieşte cu privirea cu o asemenea aviditate, încât îl ia prin surprindere. Se întoarce din nou şi se uită în dulăpior.

— Am rom, votcă…

— Poţi să-mi faci un martini? întreabă ea.

Tom o priveşte tâmp. Când a devenit aşa de rafinată? Habar n-are cum să facă un martini. Nu se aştepta să-i ceară ceva aşa de exotic.

— Nu ştiu cum.

— Ştiu eu, răspunde ea cu glas plăcut, venind lângă el şi uitându-se în dulăpior.

Începe să scoată sticle – votcă, vermut.

— Trebuie să ai pe undeva un shaker, spune ea, deschizând un alt dulăpior şi uitându-se pe raftul de sus.

Ochii ei par să dea imediat de un shaker argintiu pentru cocktailuri – de care el uitase. Alt cadou rămas de la nuntă. Nu l-au folosit niciodată – el şi Karen nu sunt pretenţioşi, sunt în general băutori de bere şi vin. Îşi aduce aminte cum le-a trebuit amândurora o gură de whisky aseară.

— Ai gheaţă? întreabă Brigid.

Tom se întoarce spre congelator şi scoate gheaţa. În acelaşi timp, îşi ia încă o bere. Asta o să fie ultima astă-seară, îşi promite, deşurubând capacul şi uitându-se la Brigid cum îşi face un martini în bucătăria lui, de parcă ar fi a ei. I se pare ciudat să fie ea aici, în locul lui Karen.

— Aşadar, unde-i Karen? întreabă ea.

A terminat cu shakerul. Şi-a scos un pahar de martini din dulăpior – Tom uitase şi de astea – şi-şi toarnă băutura. Duce paharul la buze şi soarbe, uitându-se sfios la el peste buza paharului.

Pentru o clipă, Tom e năucit. Brigid întreabă despre Karen, care e la închisoare, dar tonul e cu totul nelalocul lui. Pare mai degrabă că flirtează cu el, aşa cum făcea pe vremuri. Dintr-odată regretă că a invitat-o să bea ceva. E prea periculos.

— Care-i problema? întreabă ea, părând mai aproape de tonul normal, iar el se gândeşte că poate şi-a închipuit.

Clatină din cap.

— Niciuna, răspunde.

După aceea:

— Totul.

— Povesteşte-mi, spune ea.

— Karen a fost arestată.

— Arestată!

Tom dă din cap. Trebuie să-şi ascundă trăirile. Ceea ce nu s-ar întâmpla dacă ar începe să devină prea intim cu Brigid. N-ar trebui să-i spună nimic, dar berea i-a dezlegat limba. Şi ce importanţă mai are? Mâine, o să fie totul în ziare.

— Arestată pentru ce? întreabă Brigid.

Tom se întreabă dacă şi arată pe cât de palid se simte.

— Crimă.

Brigid îşi duce o mână la gură, în timp ce pune băutura pe blatul de lângă ea cu cealaltă. Apoi îşi întoarce faţa, ca şi cum ar fi copleşită de emoţie.

Tom rămâne în picioare stingherit, privind-o.

Până la urmă, Brigid se întinde spre dulăpior după încă un pahar de martini şi toarnă ce a mai rămas în shaker. I-l întinde lui Tom.

El se uită prudent. Şi apoi se gândeşte *Ce dracu'.* Ia paharul, îl ridică într-un toast tăcut şi cinic şi-l dă pe gât dintr-o sorbitură.

— Tom…

Alcoolul îl izbeşte puternic şi repede, schimbând totul în dungi estompate şi neclare.

— Poate c-ar trebui să pleci, spune el.

Încearcă să minimalizeze gravitatea situaţiei; vrea doar s-o scoată de-aici, înainte să spună sau să facă ceva ce n-ar trebui.

— Poliţia se agaţă de orice pai. N-au alţi suspecţi şi încearcă să i-o pună ei în cârcă. Dar are un avocat bun.

Vorbeşte rar, cu grijă, pentru că, îşi dă seama, e beat.

— O să-şi dea seama că nu ea a făcut-o. Mi-a spus că n-a făcut-o ea, şi eu o cred.

— Tom, repetă Brigid.

O priveşte stânjenit. Îi zăreşte conturul sânilor pe sub tricou. Ştie sânii ăia. Pentru o clipă, întrezăreşte o amintire vie cu ei doi în pat, cum era ea. Foarte diferită de Karen. Alungă acest gând.

— E ceva ce trebuie să ştii.

Nu-i place tonul de avertisment pe care-l percepe în glasul ei. Nu vrea să audă despre micile confidenţe pe care i le-o fi făcut Karen prietenei ei de peste drum. Şi nu vrea altă femeie, o femeie atrăgătoare, cu care are un trecut erotic, care să-i ofere mângâiere când este atât de vulnerabil. Simte cum se excită având-o atât de aproape. Probabil că alcoolul e de vină. Sistemul lui de apărare e la pământ.

— Cred că trebuie să pleci. Te rog, spune Tom, privind în podea.

Vrea s-o vadă plecată.

— Trebuie să auzi, insistă ea.

*

E imposibil să gândești aici; parcă ar fi în mijlocul unei încăierări permanente. Karen se încolăcește în poziție fetală pe priciul incomod din celula ei de la subsolul secției de poliție și încearcă să nu clacheze pe măsură ce noaptea se scurge fără sfârșit. E înconjurată de bețive și prostituate; duhoarea e insuportabilă. Încearcă să respire doar pe gură. Până acum, a rămas singură în celulă, dar de fiecare dată când aude pași și strigăte, se teme că o să deschidă ușa celulei ei și polițiștii or să-i aducă pe cineva.

Se gândește la Tom, singur în patul lor de acasă și încearcă să nu plângă. Măcar dacă ar fi acolo cu el, să se poată alina unul pe celălalt. Aici nu e loc de alinare.

Capitolul treizeci şi cinci

Tom ridică prudent privirea spre Brigid.

— În seara aia, în seara când a avut Karen accidentul, începe Brigid. Eram acasă, stăteam la fereastră. Era cam opt şi douăzeci. Am văzut-o pe Karen ieşind în fugă din casă.

— Ştiu toate astea, spune Tom mohorât.

— M-am uitat la ea cum s-a urcat în maşină şi a plecat în trombă. Şi m-am gândit… m-am gândit că poate e ceva în neregulă.

Tom se uită fix la ea acum, întrebându-se unde vrea să ajungă.

— Aşa că m-am urcat în maşină şi m-am luat după ea.

Tom simte că-i stă inima în loc. La asta nu se aştepta. O să fie mai rău decât credea. Vrea să-şi astupe urechile şi să refuze să asculte, dar nu face decât să stea acolo în picioare şi să audă tot.

— Mergea un pic cam repede, dar a trebuit să oprească la câteva semafoare şi am reuşit să mă ţin după ea, mult în spate. M-am îngrijorat când am văzut-o fugind aşa din casă.

Brigid îşi ia băutura de pe blat şi soarbe o dată, apoi încă o dată, de parcă şi-ar face curaj pentru ce are de spus în continuare.

— Mi-am dat seama că se ducea spre un cartier rău famat al oraşului. Nu puteam să-mi dau seama de ce. Mă întrebam ce are de gând. Mi-a trecut prin cap că poate nu i-ar plăcea s-o urmăresc – dar e prietena mea şi eu eram îngrijorată. Voiam doar să mă asigur că e bine. Aşa că am rămas în urma ei, dar destul de departe ca să nu mă vadă. După o vreme, a tras în parcarea aia mică de lângă drumul principal. Am trecut pe lângă ea în timp ce parca şi apoi am întors şi am oprit vizavi.

Tom se uită la ea atent, cu nişte ochi care refuză să focalizeze; încearcă să-şi dea seama dacă minte. Ţinând cont de experienţă, nu prea îşi dă seama când minte cineva. Se teme însă că spune adevărul. Se gândeşte că Brigid e martor şi asta îl înspăimântă de moarte. O s-o îngroape pe Karen.

— Aproape că-mi era frică să cobor din maşină. Dar eram foarte îngrijorată pentru Karen. Am văzut-o cum se duce în spatele unui restaurant cu ferestrele bătute în scânduri. Am coborât din maşină şi m-am apropiat. Şi după aceea am auzit împuşcături. Trei focuri de armă.

Închide rapid ochii, apoi îi deschide.

— Eram îngrozită. Părea să se fi auzit dinăuntrul restaurantului. Apoi am văzut-o pe Karen ieşind în fugă de-acolo şi luând-o la goană spre maşină.

Purta mănuşile alea de cauciuc roz, ceea ce mi s-a părut ciudat. Le-a scos înainte să se urce în maşină. Am rămas acolo, pe întuneric, lângă clădire – sunt sigură că nu m-a văzut – şi m-am uitat la ea cum pleacă în trombă din parcare. Conducea prea repede. M-am gândit să mă iau după ea, dar ştiam că n-o s-o mai prind din urmă, dacă mergea cu viteza aia. Aşa că… am intrat în restaurantul de unde ieşise.

Face o pauză, să-şi tragă suflarea.

Inima lui Tom bate nebuneşte şi nu poate gândi decât *N-a văzut-o de fapt pe Karen apăsând pe trăgaci.*

— Am ajuns la uşă, am deschis-o şi am intrat. Era destul de întuneric, dar am zărit că era un cadavru, un bărbat, pe podea.

Se cutremură.

— A fost îngrozitor. Fusese împuşcat în faţă şi în piept.

Brigid se apropie de Tom, până ajunge la un braţ distanţă.

— Tom, l-a împuşcat. L-a *omorât* pe bărbatul ăla.

— Nu, nu l-a omorât, spune Tom.

— Tom, ştiu că ţi-e greu să auzi asta, dar am fost *acolo.*

Tom spune cu disperare:

— N-ai *văzut* că l-a împuşcat. Ai auzit nişte împuşcături. Ai văzut-o pe Karen fugind. Poate că mai era şi altcineva în restaurantul ăla. Poate că a fost în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit.

Ştie ce înnebunit sună, ce stupid.

— Tom, n-am văzut pe nimeni altcineva ieşind din clădire. Şi avea o armă când a intrat. Am *văzut-o.*

— N-ai spus că ai văzut-o cu o armă când a intrat în clădire.

— Ei bine, am văzut-o.

— O mai avea când a ieşit?

— Nu.

— Ai văzut arma acolo, când erai în restaurant?

— Nu cred.

— Cum adică, nu crezi?

— Nu ştiu, Tom! N-am fost atentă la armă. Era întuneric. Probabil că a lăsat-o pe acolo, pe undeva. Eram prea speriată de cadavru, de ce făcuse ea, ca să observ arma.

Iisuse. Tom se gândeşte cu furie. Nu-i bine. E foarte, foarte rău. Trebuie să ştie ce o să facă Brigid. I se învârte capul, de teamă şi alcool. Spune rar:

— Ce ai de gând să faci, Brigid?

— Ce vrei să spui?

— O să le povesteşti poliţiştilor ce ai văzut?

Brigid se uită la el şi vine mai aproape. Ochii i se îmbunează. Îşi muşcă buza de jos. Se întinde şi-l atinge blând pe faţă. Tom e încremenit, năucit, aşteptându-i răspunsul.

— Nu, sigur că nu, spune ea. Karen e *prietena* mea.

Şi îl sărută cu pasiune.

Tom se întinde către ea şi cedează neputincios alinării pe care i-o oferă.

*

Karen n-a dormit deloc. Dimineaţă are o audiere pentru punerea sub acuzare şi, în momentul acesta, avocatul stă în faţa ei în săliţa de interviu, încercând s-o facă să bea nişte cafea tare. Dar o simte amară şi acră în gură şi o împinge deoparte. În plus, nu crede că poate să ţină nimic în stomac. Se simte murdară, nespălată. O doare capul şi îi ard ochii. Se întreabă dacă aşa o să se simtă tot restul vieţii. O *să-şi petreacă restul vieţii în închisoare?*

— Karen, trebuie să te concentrezi, îi spune Calvin insistent.

— Unde-i Tom? întreabă ea din nou.

E deja ora nouă. Audierea e dimineaţă. De ce nu e aici? Absenţa lui o face să se simtă părăsită. Nu crede că poate să se descurce dacă el nu-i e alături.

— Sunt sigur că o să ajungă, spune Calvin. Poate că e prins în trafic.

Karen întinde mâna după cafea, ca un client cuminte, în momentul acesta, totul depinde de ce poate face avocatul ei.

— Toate dovezile împotriva ta sunt circumstanţiale, ceea ce înseamnă că nu există dovezi directe – niciun pistol cu amprentele tale, nicio urmă de-a ta la locul faptei – şi niciun martor care să facă legătura dintre tine şi crimă. Cel puţin, niciunul despre care să ştim până acum. S-ar putea să găsească vreunul. Urmele de cauciuc nu sunt concludente. Mănuşile sunt la laborator, dar n-au obţinut încă urme de ADN de pe ele. Laboratorul e foarte ocupat, însă o să le vină şi lor rândul. Probabil că or să găsească ADN. O să-mi folosesc toate cunoştinţele ca să mă opun admiterii probei. Dar s-ar putea să poată dovedi că erau mănuşile tale, iar în acest caz avem o problemă mare.

— Nu cred că l-am omorât eu, spune ea cu încăpăţânare.

Calvin aşteaptă câteva clipe.

— Aşa că trebuie să încercăm să ne dăm seama cine a făcut-o… să venim cu o teorie alternativă plauzibilă. Pentru că, chiar dacă l-ai omorât *tu* – avocatul vorbeşte cu grijă, parcă nevoind s-o supere – nu pot pronunţa condamnarea decât dacă reuşesc să dovedească fapta dincolo de orice îndoială rezonabilă. E treaba noastră să le furnizăm acea îndoială rezonabilă. Trebuie să venim cu o teorie credibilă legată de cine l-ar fi putut ucide, în afară de tine.

— Nu ştiu. Avea altă nevastă? Pentru că dacă da, probabil voia să-l omoare.

Râde găunos.

— Nu, n-avea, insistă Calvin. Ai spus înainte că s-ar putea să fi avut rivali.

— Nu știu. Nu l-am mai văzut de ani de zile. Credeam că are de-a face cu persoane dubioase, dar nu știu cine erau. Nu m-am băgat în afaceri. Nu voiam să am de-a face deloc cu partea asta.

— O să încep să pun niște oameni să-i verifice partenerii de afaceri, să vedem dacă a călcat pe coadă pe cineva.

Karen se uită la ceasul de pe perete și se întreabă din nou unde e Tom. Începe să se simtă neliniștită în legătură cu el. Poate să conteze pe el? Poate că n-o crede; poate crede că e o ucigașă. Oare o să vină?

— Ai mai văzut și pe altcineva acolo? întreabă Calvin. Gândește-te. Ai auzit ceva în restaurant? Ar mai fi putut fi cineva, ascuns în umbră?

Karen încearcă să se concentreze.

— Nu știu. Nu pot să-mi aduc aminte nimic. Nu-mi aduc aminte să fi fost înăuntru. Ar fi putut să fie altcineva acolo.

Clipește.

— Trebuie să fi fost.

Calvin ia o gură de cafea dintr-un pahar de polistiren.

— Mi-ai zis că ai avut senzația că soțul tău a fost acasă la tine în săptămânile de dinainte de apelul telefonic.

— Da, sunt sigură, spune ea.

Se înfioară fără să vrea.

— Când mă gândesc acum… încă mă tulbură. Mă întreb dacă o să încetez vreodată să mă mai tem de el, chiar dacă știu că e…

— Mai ai pozele pe telefon? Cele pe care le-ai făcut în casă dimineața, înainte să pleci la serviciu?

— Da, așa cred.

— Bine. Pozele astea demonstrează că erai într-o anumită stare de spirit – că ai crezut că te urmărește în propria ta casă. Te temeai de moarte. Trebuie să păstrăm pozele alea – în caz că avem nevoie de ele.

— Dar asta nu-i mai rău? întreabă ea, cu glasul frângându-i-se. Dacă am crezut că m-a găsit, că intra în casă, că mă urmărea, nu înseamnă că ar fi și mai probabil să-l fi ucis?

— Ba da, răspunde avocatul.

Se oprește.

— Dar îți oferă și o cale de apărare. Dacă putem dovedi că a fost în casă.

Calvin își notează ceva în carnețelul galben.

— Trebuie să luăm amprente. O să mă ocup eu de asta. Se uită la el cu spaimă, dar nu spune nimic. Știe cât de rău arată toată situația. N-o s-o creadă nimeni. Propriul ei avocat n-o crede. Și nu e sigură nici de soțul ei.

Aude un zgomot pe coridor şi ridică repede privirea. Se deschide uşa, iar un gardian îl conduce pe Tom înăuntru.

Karen simte o uşurare imensă. Vrea să-l întrebe de ce dracu' a durat atâta, dar o singură privire spre el o opreşte. Arată ca dracu'. Până la urmă, *ea* e cea care a petrecut noaptea într-o celulă. Simte un val de iritare. Are nevoie să se adune şi el; nu poate face faţă de una singură. Nu spune nimic, dar îl priveşte atent.

— Îmi pare rău, nu m-am trezit, spune Tom, roşind. N-am putut să adorm şi, când am reuşit până la urmă…

Vocea i se pierde.

— Se prezintă curând în faţa tribunalului, îi spune Calvin. Tom dă din cap, de parcă ar fi absolut normal ca soţia lui să se prezinte la tribunal sub acuzaţia de crimă.

Lui Karen îi vine să-l zgâlţâie. Pare aşa de… departe.

— Putem rămâne o clipă singuri? întreabă ea, uitându-se la Calvin.

Avocatul aruncă o privire scurtă la ceas şi spune:

— Sigur, câteva minute.

Se ridică hârşâind scaunul şi iese, lăsându-i singuri.

Karen se ridică în picioare şi face un pas spre Tom. Se privesc unul pe celălalt. Karen sparge prima tăcerea.

— Arăţi ca dracu'.

— Nici tu n-arăţi prea bine.

Tensiunea mai scade şi zâmbesc amândoi puţin.

— Tom, spune Karen, nu cred că Jack Calvin mă crede.

Îl încearcă. Ştie că de fapt nu contează dacă avocatul ei o crede; treaba lui e s-o apere oricum. Dar vrea să-l audă pe Tom spunând că el o crede. Are nevoie să audă.

— Nu cred că aş fi putut să-l omor, Tom, şi dacă tu nu mă crezi…

Tom face un pas în faţă, o ia în braţe şi o ţine strâns în timp ce ea îşi apasă obrazul la pieptul lui, înăbuşindu-şi un suspin.

— Şşşşşşt… Sigur că te cred.

E plăcut s-o ţină în braţe, să-l audă cum o spune. Chiar şi aşa, începe să tremure necontrolat. Dintr-odată, începe să-şi dea seama enormitatea lucrurilor care o aşteaptă.

Capitolul treizeci și șase

Peste drum de casa de pe Dogwood Drive numărul 24, fereastra panoramică largă e pustie. Nu stă nimeni să se uite azi. Brigid are treabă. Aseară… aseară a fost pentru ea începutul unei noi vieți. Are senzația c-o să dea pe dinafară de bucurie.

Și dacă trebuie să sufere altcineva ca ea să fie fericită, dacă altcineva trebuie să meargă la închisoare pentru tot restul vieții… ei bine, asta-i situația. La urma urmelor, viața e un joc cu sumă nulă.

Brigid își amintește ziua când s-au întâmplat toate, ziua care a schimbat totul. Începuse ca orice altă zi pe strada lor adormită. Făcea treabă prin casă, aruncând din când în când câte o privire afară, când a observat un bărbat ciudat dând târcoale casei soților Krupp. Oprise aspiratorul și se uitase la el. Bărbatul urcase treptele din față și se uita pe fereastra de deasupra ușii. Dar Brigid observase că nu bătuse și nici nu sunase la ușă. Părea să știe că nu e nimeni acasă. Pe alee nu era nicio mașină. După aceea se dusese în spate. Curiozitatea lui Brigid, ca și indignarea, erau stârnite. Voia să știe cine era și ce făcea acolo.

Își luase mănușile de grădinărit și ieșise în curtea din față, să smulgă buruienile și să stea cu ochii pe bărbatul care dădea târcoale casei de vizavi. Acesta îi făcuse semn cu mâna prietenos și apoi venise să stea de vorbă cu ea.

— Bună, spusese el neprotocolar.

— Bună ziua, îi răspunsese Brigid aspru, nelăsându-se cucerită de zâmbetul agreabil și de înfățișarea lui plăcută.

Nu știa cine e tipul. Poate că era vreun agent de asigurări sau așa ceva și avea un motiv pe deplin acceptabil să se uite pe proprietatea familiei Krupp.

Dar nu arăta a agent constatator.

— Locuiți aici? întrebase el, arătând spre casa din spatele ei.

— Da, răspunsese ea.

— Atunci probabil că-i cunoașteți pe cei de peste drum, spusese el, înclinând capul spre casa soților Krupp.

Brigid aprobase prudent.

— Sunt un prieten vechi, îi spusese el, al soției.

— Ah, răspunsese Brigid, deloc sigură că-l crede. De unde?

Bărbatul o privise, cu tot farmecul dispărut, iar în ochi îi apăruse un fel de sclipire răutăcioasă.

— Dintr-o altă viaţă.

Şi apoi făcuse un semn cu mâna ca pentru a o concedia şi plecase în pas vioi.

Purtarea bărbatului o tulburase. După ce plecase, Brigid se întorsese în casă, gândindu-se la conversaţia aceea bizară. O făcuse să-şi pună întrebări despre Karen. Nu vorbise niciodată despre viaţa ei de dinainte să fie cu Tom, în afară de faptul că era din Wisconsin şi că nu mai avea familie. Şi încă ceva, Karen nu era prezentă deloc online. Nu apărea în niciun rezultat la căutările pe Internet. Nu era nici măcar pe Facebook. Toată lumea e pe Facebook.

Brigid îşi amintise numele de fată al lui Karen, de pe vremea când ieşea cu Tom. Karen îşi schimbase numele în Krupp după căsătorie. Brigid îşi luase computerul şi căutase pe Google „Karen Fairfield", dar nu obţinuse niciun rezultat. Nu era prea surprinzător. Dar cu cât se gândea mai mult la bărbatul acela, la comentariul cu *din altă viaţă,* cu atât devenea mai curioasă. Aşa fusese atrasă Brigid în haznaua Internetului şi începuse să citească despre cum dispar oamenii şi apar într-o nouă viaţă ca alte persoane. N-a trecut mult înainte să înceapă să bănuiască – şi să se convingă singură – că, de fapt Karen ar putea să nu fie cine spune că e. Atunci l-a sunat pe Tom la birou şi a stabilit să se vadă cu el în aceeaşi seară. Voia să-i spună despre bărbatul ciudat şi despre bănuielile ei legate de Karen.

Dar în seara aceea, când era pe punctul să plece să se vadă cu Tom în locul lor de lângă râu, a văzut-o pe Karen plecând de-acasă într-o goană disperată. Şi, din cauza vizitei de mai devreme a bărbatului ciudat, Brigid a urmărit-o pe ea în loc să plece spre Tom. El putea să mai aştepte.

A văzut ce a văzut. Iar acum, totul e altfel.

Se gândeşte la ce se întâmplase cu Tom cu o seară înainte şi un val de fierbinţeală leneşă porneşte de undeva de jos şi i se răspândeşte în tot trupul. Ce dor îi fusese de el! Nici nu-şi dăduse seama cât de mult îi lipsise, până nu-l sărutase din nou.

Sărutul acela – senzual şi întunecat – fusese încărcat cu tot felul de fiori şi amintiri. Îi simţise gura exact cum şi-o amintea, şi avea acelaşi gust. Plăcerea îi străbătuse trupul ca un curent. Sărutul acela o lăsase fără suflare. Aveau un trecut comun şi fusese în întregime readus la viaţă în sărutul acela. Când se terminase, iar el se desprinsese de lângă ea şi o privise, îşi dăduse seama că şi el era la fel de excitat ca şi ea.

Şi atunci îl luase de mână şi-l dusese sus, în dormitor, unde făcuseră dragoste în patul lui Karen şi al lui Tom. Acelaşi pat unde făcuseră dragoste ea şi Tom, înainte să se mute aici Karen. Curva aia băgăcioasă.

Brigid se gândeşte la lucrurile desfrânate pe care le făcuse cu Tom în seara de dinainte şi simte din nou dogoarea aceea. Îşi aduce aminte cum,

după aceea, o năpădise o senzație de putere și răutate imensă. Se sprijinise într-un cot, cu sânii la vedere, și se uitase la Tom, care era întins în pat și vulnerabil lângă ea. Își trecuse ușor degetele peste piciorul lui și spusese:

— Nu vrei să spun poliției ce am văzut, nu?

Tom se uitase înspăimântat la ea.

— Nu.

N-ai cum să interpretezi greșit, se gândește ea acum, legătura lor comună. Tom o iubise cândva, e sigură de asta, și o s-o iubească din nou. Va fi din nou subjugat de ea, cum fusese și înainte. Tom știe acum ce a făcut Karen, că este o ucigașă, pentru că Brigid a fost acolo și i-a spus și lui.

Brigid îi promisese lui Tom că n-o să spună nimic la poliție.

Dar Brigid are un plan.

Nu mai există cale de întoarcere.

Totul o să fie perfect.

*

Tom e zguduit până în măduva oaselor de spectacolul audierii. În sala de tribunal e un circ, prea mult zgomot ca să auzi ceva, se întâmplă prea multe și prea repede. Se aștepta să fie mult mai solemn și ușor de înțeles. Când i s-a strigat numele, Karen s-a dus împreună cu Jack Calvin în fața judecătorului. Tom a rămas în sală, destul de mult în spate, în singurul loc unde găsise un scaun. Nu putea s-o vadă pe Karen decât din spate. Dimensiunile sălii de judecată și freamătul dimprejur o făceau să pară mică și înfrântă. Tom trebuise să-și încordeze auzul ca să prindă ceva.

Totul se terminase în câteva minute și apoi Karen fusese escortată afară din sală. Tom se ridicase. Karen îi aruncase o privire, speriată, în timp ce o scoteau din sală. Se așezase la loc, uluit, neștiind ce să facă. Calvin îl văzuse și se apropiase de el.

— Poți să te duci acasă, îi spusese el. O s-o ducă la închisoarea districtuală. Poți s-o vezi acolo mai târziu.

Așa că Tom se dusese acasă. Nu știa ce altceva să facă. Apoi anunțase la birou că-și ia concediu medical pe termen nedeterminat. Știe că n-o să-l creadă nimeni că e bolnav, odată ce o să se răspândească vestea.

Acum, se duce în dormitor și se holbează îngrozit la cearșafurile răvășite. N-ar fi trebuit să se mai culce cu Brigid niciodată. Cum putuse lăsa să se întâmple așa ceva?

Știe cum – era foarte singur și foarte beat, iar ea era plină de compasiune. Și Brigid putea să fie și irezistibil de sexy, și mai aveau și un trecut comun. Dar apoi, după aceea, îi dăduse de înțeles destul de clar care e prețul tăcerii ei: să se culce cu ea.

Acum îi e greaţă şi frică. Şi dacă minte? Dacă Brigid n-a fost deloc acolo? Dacă-l manipulează ca să ajungă înapoi în patul lui? Şi dacă Brigid o vizitează pe Karen la închisoare şi-i spune ce a făcut el? Dacă i-ar spune lui Karen că s-a culcat cu Brigid ca s-o protejeze pe ea, l-ar crede oare?

Smulge brusc cearşafurile de pe pat într-o criză de furie şi le aruncă ghem pe podea. O să le dea la spălat şi o să şteargă orice urmă a lui Brigid din patul lor.

Dar să scape de Brigid… asta s-ar putea să nu fie aşa de simplu.

*

Jack Calvin face un zbor scurt până la Las Vegas, Nevada, ca să viziteze centrul pentru victimele violenţei conjugale unde se ducea Karen când era măritată cu Robert Traynor. A verificat deja: încă mai e acolo. Şi mai sunt acolo şi oameni care-şi aduc aminte de ea. Aceştia îl aşteaptă.

A angajat şi un detectiv particular din Las Vegas ca să-i verifice pe asociaţii lui Robert Traynor. Poate c-o să iasă ceva de-acolo, dar n-are prea mari speranţe.

Aterizează şi ia un taxi până în oraş. Reperează curând Adăpostul pentru femei şi centrul de consiliere Open Arms. Clădirea e un pic dărăpănată, dar încearcă din răsputeri să fie un loc vesel, cald şi primitor. Peste tot sunt desene făcute de copii.

Se duce la biroul de informaţii. În foarte scurt timp, iese să-l întâmpine directoarea centrului, care-l conduce în biroul ei.

— Sunt Theresa Wolcak, spune ea, oferindu-i un scaun.

— Jack Calvin, răspunde el. Cum v-am spus la telefon, reprezint o femeie care locuieşte acum în statul New York şi care venea aici pentru consiliere acum trei sau patru ani. Georgina Traynor.

Femeia dă din cap.

— Pot să văd un act de identitate?

— Da, bineînţeles.

Îşi scoate actele. Deschide şi servieta şi-i întinde o scrisoare care o identifică pe autoare drept Georgina Traynor şi-i dă consimţământul să dezvăluie informaţii avocatului ei, Jack Calvin.

Femeia îşi împinge ochelarii mai sus pe nas şi o citeşte. Apoi dă din cap energic.

— În regulă. Cu ce pot să vă ajut?

— Clienta mea, Georgina Traynor, a fost pusă sub acuzare pentru uciderea soţului ei, Robert Traynor.

Theresa se uită la el şi dă din cap obosită.

— Şi acum legea o pune să se justifice.

— E acuzată că a ucis un bărbat. Trebuie să se facă dreptate. Şi, dacă e adevărat ce spune ea, nu cred că juriului o să-i fie foarte greu să vadă lucrurile din punctul ei de vedere, cum că se temea pentru viaţa ei.

— Consilierul care a discutat cel mai des cu clienta dumneavoastră e o femeie pe nume Stacy Howell. Staţi s-o chem.

Curând, Calvin şi consiliera sunt închişi împreună într-un birou privat micuţ. Stacy, o negresă fără fumuri, cu o voce plăcută, aduce dosarul Georginei Traynor şi-l deschide imediat după ce citeşte scrisoarea.

— Sigur, îmi aduc aminte de ea. Ai zice că nu, pentru că văd aşa de multe femei, toate cu aceeaşi poveste tristă, dar de ea îmi aduc aminte. Georgina nu e un nume obişnuit. Şi chiar îmi plăcea. Am discutat cu ea cel puţin un an.

— Cum era?

— Era ca toate celelalte femei care vin aici. Înspăimântată de moarte. Îmi pare rău că sunt aşa de directă. Dar nimeni nu pare să înţeleagă prin ce trec femeile astea. Bărbatul cu care era căsătorită era un adevărat ticălos. Se simţea prinsă în capcană. I se părea că dacă ar spune oricui altcuiva în afară de noi ce i-a făcut, n-ar crede-o nimeni.

— Şi ce i-aţi spus? I-aţi spus să-l părăsească?

— Nu-i chiar aşa de simplu. Avem femei care stau aici pentru propria lor protecţie. E greu să pui toate măsurile de sprijin la un loc. Ordinele de restricţie nu prea au mare efect.

Oftează descurajată.

— I-am spus că are la îndemână nişte pârghii. El avea o afacere de succes. I-am spus că, dacă vrea, poate să-l părăsească, să obţină un ordin de restricţie şi să ameninţe că-l face public. Ameninţarea că-i faci de râs funcţionează uneori. Dar îi era prea teamă.

Calvin aprobă.

— Într-o bună zi, n-a mai venit la şedinţă. Am auzit că sărise de pe podul de la barajul Hoover. Nu i-au găsit cadavrul. Am citit în ziar.

Scutură cu tristeţe din cap, aducându-şi aminte.

— Am fost convinsă că el a omorât-o, că a încercat să facă să pară o sinucidere.

— Aţi fost la poliţie?

— Bineînţeles că m-am dus. L-au verificat, dar avea un alibi imbatabil. Lucra, îl văzuseră o mulţime de oameni în ziua aia. Au lăsat-o baltă.

— N-o omorâse, spune Calvin, arătând spre scrisoare.

— Nu, a scăpat până la urmă. Bravo ei.

— Dar acum are o punere sub acuzare pentru crimă.

— L-a omorât? întreabă Stacy surprinsă.

Suflă zgomotos aerul pe nas.

— Și-a căutat-o cu lumânarea, nemernicul.
Apoi se uită la el frământată și întreabă:
— Ce-o să se întâmple cu ea?

Capitolul treizeci şi şapte

Detectivul Rasbach e destul de sigur că de-acum cazul Krupp o să fie oarecum simplu. E ca un puzzle, dificil la început, dar, odată ce găseşti marginile, toate piesele încep să se aşeze frumos la locul lor. Karen Krupp e o ucigaşă, lui i se pare destul de clar. Totuşi, îi pare rău pentru ea. În alte condiţii, îşi zice el, e improbabil să fi ucis pe cineva. Dacă nu l-ar fi cunoscut pe Robert Traynor, de exemplu.

Acum au aflat cum a găsit-o Traynor. I-au verificat computerul, pe care li-l trimisese poliţia din Las Vegas. Traynor căutase sistematic site-urile firmelor de contabilitate şi expertiză contabilă de pe tot teritoriul Statelor Unite. Salvase adresa unei pagini de pe site-ul firmei Simpson & Merritt, unde lucra Tom Krupp. Şi acolo se vedea şi ea, în fundal, la o petrecere de Crăciun, stând lângă Tom Krupp, a cărui biografie se afla pe acelaşi site.

E aşa de greu să dispari cu adevărat, se gândeşte Rasbach.

Se întreabă de ce a făcut Traynor asemenea eforturi ca s-o găsească. Evident că nu fusese convins de sinuciderea ei, probabil pentru că nu fusese niciodată recuperat cadavrul.

Rasbach crede că are un dosar solid pe care să-l prezinte procurorului districtual. Deşi dovezile fizice nu sunt concludente până în momentul acesta, cele circumstanţiale sunt convingătoare. În pofida vizitelor din uşă în uşă, pe la firmele şi apartamentele din zonă, n-au reuşit să găsească niciun martor la crimă.

Rasbach îşi aduce aminte interogatoriul lui neproductiv cu Karen Krupp. E evident că e îngrozită. Îi pare rău şi pentru Tom Krupp. Nu-i pare niciun pic rău pentru Robert Traynor.

Detectivul Jennings bate la uşă şi intră în biroul lui Rasbach. Ţine în mână o pungă de hârtie cu sandviciuri în folie. Îi oferă unul lui Rasbach şi se aşază.

— A sunat cineva cu un pont în cazul Krupp, spune el.

— Un pont, repetă Rasbach sarcastic.

Aruncă o privire spre ziarul deschis de pe birou.

*

O *gospodină locală, Karen Krupp, a fost arestată pentru uciderea unui bărbat iniţial necunoscut într-un restaurant abandonat de pe Hoffman Street. Bărbatul este în prezent identificat drept Robert Traynor din Las Vegas, Nevada. Pentru moment, nu sunt cunoscute alte detalii.*

*

Karen şi Tom Krupp nu discută cu presa, iar poliţia a făcut numai o declaraţie foarte scurtă după arestare, dezvăluind numele persoanelor implicate. Fără detalii. Dar nu în fiecare zi este pusă sub acuzare pentru crimă o gospodină atrăgătoare şi respectabilă din suburbii. Presa o să fie foarte entuziasmată. Nimeni nu ştie deocamdată că înainte Karen Krupp era altcineva, că-şi înscenase moartea sau că fusese măritată cu victima.

— Mda, ştiu, spune detectivul Jennings, urmărind privirea lui Rasbach. O grămadă de nebuni pe-acolo. Probabil c-or să înceapă să curgă apelurile.

— Şi ce-a zis martorul?

— Era o tipă.

— A lăsat vreun nume?

— Nu.

— Niciodată nu lasă, spune Rasbach.

Jennings termină de mestecat un dumicat mare din sandvici şi înghite.

— A zis că ar trebui să percheziţionăm proprietatea familiei Krupp ca să găsim arma crimei.

Rasbach ridică din sprâncene şi flutură sandviciul prin aer.

— Karen Krupp îl împuşcă pe individ, intră în panică şi fuge. Arma nu era la faţa locului şi nu era nici în maşină. Deci unde e arma? Ar fi frumos dacă am avea-o şi dacă am putea să dovedim că este arma cu care a fost ucis. Şi dacă am putea face legătura dintre aceeaşi armă şi Karen Krupp. Dar dacă mai avea încă arma cu ea când a plecat de la locul faptei, fie a ascuns-o undeva în apropiere – nu prea probabil, pentru că pare să fi fost în plină panică şi noi n-am găsit-o – fie a aruncat-o pe geamul maşinii. Şi atunci, după ce a ieşit din spital, s-a întors s-o culeagă sau s-o găsească, şi s-o ducă înapoi acasă pe undeva. Nu ştiu, poate în sertarul cu lenjerie.

Începe să-şi despacheteze sandviciul.

— Ceva incredibil de tâmpit. Şi ea nu-i tâmpită.

— Mda, nu-i probabil.

— Nu cred c-o să avem nevoie de niciun pont de la public ca să rezolvăm problema asta, spune Rasbach şi muşcă din sandviciul cu salată de ton pe pâine integrală.

*

Mai târziu în cursul după-amiezii, Tom se duce s-o viziteze pe Karen la închisoarea districtuală.

Rămâne un minut în picioare lângă maşină, în parcare, uitându-se îngreţoşat la clădirea mare, mătăhăloasă, de cărămidă. Nu vrea să intre. Dar se gândeşte la Karen şi-şi face curaj. Dacă poate ea să supravieţuiască înăuntru, poate şi el măcar să pretindă că are curaj când o vizitează.

Trece prin uşile din faţă ale închisorii, pe lângă gardienii de la biroul de pază. Trebuie să se înveţe cu toate barierele astea – uşi şi gardieni şi proceduri şi percheziţii – ca să ajungă să stea de vorbă cu soţia lui. Se întreabă ce face ea. O să se ţină bine sau o să clacheze? Când o întreabă, o să-i spună adevărul sau o să încerce să-l protejeze şi o să-i spună că se descurcă bine?

Până la urmă, ajunge s-o vadă, într-o încăpere mare, plină de mese. O zăreşte la una dintre ele şi se aşază de cealaltă parte a mesei, sub ochii vigilenţi ai gardienilor din faţa încăperii. În jurul lor se mai desfăşoară şi alte vizite, la alte mese, dar dacă vorbesc încet au destulă intimitate.

— Karen… spune el, dar vocea i se frânge la vederea ei.

Ochii i se umplu pe loc cu lacrimi. Le şterge şi încearcă să zâmbească printre ele.

Pe faţa ei curg lacrimile.

— Tom!

Înghite în sec.

— Mă bucur aşa de tare că ai venit. Credeam că s-ar putea să nu vii.

— Sigur că am venit! O să vin mereu la tine, de câte ori pot, Karen, promit, spune Tom cu disperare. Până te scoatem de aici.

E copleşit de vină şi ruşine pentru ce a făcut cu Brigid, în timp ce Karen era la închisoare.

— Mi-e frică, Tom, spune ea.

Arată de parcă n-ar fi dormit deloc. Are părul nespălat. Pare să observe cum se uită la ea şi spune:

— Nu pot să fac duş când vreau eu, ştii.

— Pot să fac ceva? întreabă el deznădăjduit.

Se simte cu totul neputincios.

— Pot să-ţi aduc ceva?

— Nu cred că ai voie.

Asta aproape că-l face să cedeze. Trebuie să-şi înăbuşe un suspin. Totdeauna i-a plăcut să-i facă surprize – să-i aducă bomboane sau flori. Nu suportă să se gândească la viitorul spartan de-aici; lui Karen i-au plăcut totdeauna micile ei obiecte de lux. Nu e făcută pentru închisoare. De parcă ar fi cineva.

— O să mă interesez, bine?

Karen înclină capul spre el.

— Hei, curaj. O să ies de-aici. Aşa spune avocatul meu.

Tom se îndoieşte că Jack Calvin i-a dat asemenea asigurări, dar se preface că ar crede cu toţii c-o să iasă curând. Trebuie numai să se ţină tari. Dar are să-i spună ceva.

— Karen, spune el prudent, cu glas foarte scăzut. Am vorbit aseară cu Brigid.

— Brigid? repetă Karen, surprinsă.

Tom speră că n-o să observe uşoara îmbujorare pe care o simte colorându-i faţa. Vina lui. Aruncă o privire spre masă pentru clipă, evitându-i ochii, apoi ridică din nou privirea.

— Da. A venit să stea de vorbă cu tine. Nu părea să ştie că ai fost arestată.

— În regulă…

— Dar mi-a spus ceva.

— Ce? întreabă Karen, tot cu voce scăzută, dar nu precaută.

— A zis că în seara accidentului te-a văzut ieşind pe uşa din faţă.

Se uită direct în ochii minunaţi şi mincinoşi ai soţiei sale. Vorbeşte tot foarte încet.

— Mi-a spus că te-a urmărit în seara aia.

Karen devine brusc atentă.

— Poftim?

— A zis că te-a urmărit, cu maşina ei, destul de departe ca să n-o observi.

Karen rămâne perfect nemişcată, iar lui Tom i se strânge inima văzând jocul complex de emoţii de pe chipul ei. *E adevărat ce a zis Brigid,* se gândeşte el.

— Şi ce-a mai zis?

— A spus că te-a urmărit până ai parcat şi a oprit şi ea peste drum. Te-a văzut ducându-te în spatele restaurantului. A auzit focuri de armă. Trei împuşcături. Şi apoi te-a văzut fugind din clădire spre maşină. Zice că te-a văzut cum ţi-ai scos mănuşile, te-ai urcat în maşină şi ai plecat în viteză.

Soţia lui nu spune nimic. E în mod clar şocată de veşti.

— Karen, şopteşte Tom.

Ea tot nu spune nimic.

— *Karen!*

Tom îi rosteşte numele ca să-i atragă atenţia. Îşi coboară vocea, privind instinctiv în jur ca să se asigure că nu-i aude nimeni. Dar nu-i poate auzi nimeni în murmurul din încăpere.

— A fost *acolo!*

— Poate că minte.

— Nu cred, spune Tom încet. De unde ar fi putut să ştie despre mănuşi?

Karen e tăcută, cu ochii larg deschişi. Îi vede o venă pulsând pe gât. Nu ştie nimeni despre mănuşi – cu excepţia poliţiei. Tom clatină din cap.

— Cred că a fost acolo. Cred că te-a văzut. Spune că aveai o armă în mână când ai intrat şi că ai ieşit doar cu mănuşile pe mâini.

— Şi după aceea ce a făcut? întreabă Karen, cu mâinile strângând marginea mesei.

— A intrat în restaurant şi a văzut cadavrul, spune Tom.

O vede pe Karen pălind şi simte cum îi urcă fierea în gât.

— S-a speriat şi a plecat dracului de-acolo şi s-a dus acasă.

Se apleacă spre ea cât de mult îndrăzneşte sub ochii vigilenţi ai gardianului, tulburat de povestea pe care i-o spune chipul ei.

— Karen, spune-mi adevărul. Tu *chiar* nu-ţi aduci aminte?

O spune blând, încercând s-o convingă. O iartă – numai dacă i-ar spune adevărul. Vede după expresia feţei ei cât de îngrozită trebuie să fi fost. Cu siguranţă că o să vadă şi juriul.

— *E martor,* spune Karen, de parcă nu-i vine să creadă.

— L-ai ucis? insistă Tom, cu glasul atât de scăzut încât abia se aude.

Se uită din nou în jur. Nu e nimeni atent la ei.

— Mie poţi să-mi spui. Doar mie.

Karen se uită la el şi zice:

— Nu-mi aduc aminte. Dar nu cred că aş putea să împuşc pe cineva.

Măcar dacă ar putea s-o creadă. Tom se lasă la loc pe scaun, disperat. Poate că juriul va înţelege de ce a făcut ce a făcut. Chiar şi aşa, tot o să stea în închisoare ani în şir, se gândeşte Tom sumbru. Nu-i corect, când totul a fost din vina lui Robert Traynor. Dacă n-ar fi venit după ea, dac-ar fi lăsat-o în pace, nu s-ar afla aici în momentul ăsta, într-o închisoare districtuală, speriaţi şi nefericiţi.

Chiar dacă ea nu-i poate mărturisi adevărul – poate că nu-l poate recunoaşte nici măcar faţă de ea, poate că e complet reprimat de mintea ei conştientă –, Tom crede că încă o iubeşte pe această Karen diferită, tratată îngrozitor de nedrept. Nu poate s-o lase să meargă la închisoare pentru tot restul vieţii. Să trăiască fără ea zile pustii, nopţi pustii, gândindu-se la ea închisă într-o cuşcă… e inimaginabil.

— E martor, repetă Karen, adunându-se şi aplecându-se spre el. Chiar dacă reuşesc să demonstreze că mănuşile sunt ale mele, asta tot nu dovedeşte că l-am omorât eu. E doar dovada că am fost acolo. Am *fost* acolo… dar…

Se uită disperată la el.

— Dacă aş fi fost capabilă să-l omor, aş fi făcut-o când eram măritată cu el, nu crezi? Dacă Brigid spune că a auzit împuşcături şi m-a văzut ieşind în fugă imediat după aceea, înseamnă că minte!

Karen se uită la el cu spaimă în ochi.

— De ce să mintă?

Tom clatină din cap și nu spune nimic. Nu crede că Brigid minte; crede că minte Karen – sau, în cel mai bun caz, chiar nu știe ce s-a întâmplat.

— Nu cred c-o să spună nimic, zice el în cele din urmă.

— Cum poți să fii sigur? șoptește Karen, cu neliniște în glas.

— E prietena ta, spune el stingherit.

— Ce fel de prietenă inventează o asemenea minciună? Poate că m-a urmărit, poate că a fost acolo… dar poate că nu s-a întâmplat cum spune ea.

Tom se uită nefericit la Karen. Se apleacă din nou și spune:

— Trebuie să ne asigurăm că poliția nu află niciodată că a fost și ea acolo. N-au niciun motiv să creadă că ar ști ceva. N-au niciun motiv s-o cheme ca martor. N-o să spună nimic.

— Sper să ai dreptate, răspunde Karen neliniștită. Dar nu mai am încredere în ea.

Nici Tom n-are încredere în Brigid, dar crede că spune adevărul.

Capitolul treizeci și opt

Karen începe să tremure când pleacă Tom. Se uită după el cum se îndepărtează și i se pare că-i dispare ultima legătură cu lumea exterioară. În închisoare, se teme că se va dezintegra de-a dreptul. Privindu-l din spate cum se îndepărtează, aproape țipă *Nu mă lăsa aici!* Dar după aceea vine s-o ia un gardian și ea trebuie să se adune, pentru că, dacă nu, dacă dă dovadă de slăbiciune, n-o să supraviețuiască niciodată aici.

S-ar putea să meargă, i-a spus Calvin. Dar devine tot mai greu de crezut. E șocată că Brigid a urmărit-o în seara aceea. Își aduce aminte deodată că, la centrul comercial, a zărit cu coada ochiului ceva familiar pe care nu l-a înțeles așa cum trebuie la momentul acela – *mașina lui Brigid.* Acum își amintește. De ce nu-și poate aminti și restul?

O scoate din minți.

De ce a urmărit-o Brigid? Ce motiv ar fi putut avea? Nu poate fi decât din cauză că Brigid a văzut-o plecând în trombă din casă; a sesizat dramatismul situației și n-a putut să reziste.

Ce ghinion incredibil pentru ea că Brigid stă peste drum.

*

Tom se îndreaptă spre mașină când primește un telefon de la serviciu. Îi stă inima în loc. Nu vrea să aibă de-a face cu serviciul. O să le spună că are nevoie de niște timp liber. N-a mai fost la serviciu de ieri, când fusese arestată Karen și plecase în grabă când îl sunase Jack Calvin. Și acum povestea e în toate ziarele.

Răspunde fără tragere de inimă.

— Tom, spune James Merritt.

Merritt e partener principal la Simpson & Merritt. Lui Tom nu i-a prea plăcut niciodată.

— Da? răspunde el nervos.

— Avem nevoie de tine la birou, spune Merritt cu vocea lui de bariton, caldă și dominatoare.

— Acum? Am… am niște lucruri de rezolvat…

— În jumătate de oră, în sala de consiliu.

Convorbirea se întrerupe.

— *Fir-ar să fie!*

Bineînțeles că au aflat despre arestarea lui Karen pentru crimă. N-o să dea bine în fața clienților.

Se duce repede acasă să-şi pună un costum şi apoi se îndreaptă spre serviciu. Parchează pe locul lui obişnuit şi rămâne în maşină un minut, pregătindu-se. Cu o presimţire sumbră, coboară din maşină şi intră cu paşi mari în clădire. Ia liftul până la sala de consiliu de la etajul doisprezece, o încăpere unde ajunge rareori.

Când intră, îi vede pe toţi partenerii aşezaţi în jurul mesei mari lustruite. Zumzetul din cameră încetează brusc, în mod îngrijorător, şi Tom ştie că, firește, vorbeau despre el. Despre soţia lui.

— Ia loc, Tom, spune Merritt, arătându-i un scaun liber.

Tom se aşază, privind în jurul încăperii la membrii firmei adunaţi aici. Unii dintre ei îi caută curioşi privirea, alţii, nu.

— Despre ce e vorba? întreabă Tom cu îndrăzneală.

— Speram că o să ne spui tu *nouă,* răspunde Merritt.

Tom e neliniştit. Nu s-a integrat niciodată. Nu are formaţia potrivită. Nu provine dintr-o familie cu bani, nu joacă golf la cluburi luxoase. A avansat cât a avansat pentru că e un expert contabil al naibii de bun. Şi munceşte ca un maniac, fără să se plângă vreodată. Dar probabil că n-o să-l facă niciodată partener. Şi acum, asta.

— Dacă e vorba despre soţia mea, nu cred că e treaba voastră, spune Tom.

— Dimpotrivă, noi *chiar* credem că e treaba noastră, răspunde Merritt.

Îi aruncă lui Tom o privire glacială.

— Ne pare rău pentru problemele tale, urmează el, fără să arate că i-ar părea rău în mod deosebit.

Şi el, şi ceilalţi parteneri par mai mult consternaţi.

— Dar, firește, suntem îngrijoraţi de felul cum arată lucrurile.

Merritt îşi trece privirea peste ceilalţi parteneri de la masă, dintre care majoritatea aprobă din cap în tăcere.

Tom se uită atent la fiecare dintre ei, cu o furie tăcută.

— Nu se îndoieşte nimeni că eşti un expert contabil excepţional, Tom, continuă Merritt. Dar trebuie să înţelegi poziţia noastră. Trebuie să ne gândim la clienţii noştri, la susceptibilităţile lor. Mă tem că trebuie să te suspendăm, fără plată, până la momentul când vor fi retrase acuzaţiile împotriva soţiei tale.

Face o pauză ca să se înţeleagă ce spune.

— Bineînţeles, eşti liber să cauţi ocazii în altă parte, adaugă el. Am fi bucuroşi să-ţi dăm recomandări bune.

Tom clipeşte rapid. Îl dau afară. Se ridică şi, fără să rostească nicio vorbă, iese din sala de consiliu, trântind răsunător uşa în urma lui.

Pleacă în trombă din parcare, furios. Are nevoie de bani pentru cheltuielile juridice ale lui Karen, care or să fie imense. Şi acum n-are cu ce să le plătească.

*

Brigid îl vede pe Tom venind acasă. Îl priveşte coborând din maşină şi trântind portiera, de parcă ar fi mânios. Urcă treptele cu paşi mari şi dispare în casă.

Inima lui Brigid începe să bată mai repede. Se întreabă ce s-a mai întâmplat acum.

Cu cât scapă Tom mai repede de Karen, cu atât mai repede o s-o aibă pe ea ca prezenţă constantă în viaţa lui şi cu atât o să fie mai fericit. Brigid crede asta din toată inima.

E perfect că soţia lui nu-i stă în cale, că e la puşcărie. Când o vizitează Tom, se gândeşte Brigid, ce diferită trebuie să fie, cu părul nespălat şi hainele urâte de închisoare. Karen a fost întotdeauna aşa de atrăgătoare – are trăsăturile alea perfecte şi tunsoarea *pixie* scumpă care-i scoate în evidenţă osatura delicată. N-o să mai aibă multă vreme tunsoarea aia care o prinde aşa de bine. Ce amuzant o să fie s-o viziteze, îşi închipuie Brigid. I-ar plăcea s-o viziteze la închisoare şi s-o vadă cu ochii ei pe noua Karen, cea neatrăgătoare. Ce satisfacţie ar avea! Karen i-a dat întotdeauna senzaţia că se poartă de parcă i s-ar cuveni totul. Dar acum Brigid e cea căreia i se cuvine totul – inclusiv Tom. O să aibă toate lucrurile drăguţe ale lui Karen, inclusiv pe soţul ei. Nu peste multă vreme, Karen o să înţeleagă şi n-o să fie în stare să mişte niciun deget.

Brigid o să aştepte până mai încolo, până când Bob o să vină acasă să mănânce pe fugă cina şi o să plece din nou. Serios, omul ăsta nu vine acasă decât să mănânce şi să doarmă. Şi acum ea se bucură, pentru că-i permite să facă ce-şi doreşte.

După-masă s-a tuns scurt, în acelaşi stil *pixie* pe care-l poartă Karen. Şi şi-a făcut manichiura şi pedichiura. Brigid ştie că şi Karen se duce cu regularitate la manichiură şi pedichiură. Sau cel puţin se ducea. N-o să se mai ducă. Brigid zâmbeşte gândindu-se că poate, în loc de asta, Karen o să-şi facă tatuaje artizanale în închisoare. Ştie chiar şi la ce salon de manichiură se ducea Karen, şi cine o tundea, pentru că-i spusese chiar ea. Acum, Brigid se priveşte în oglinda din baie şi-i place ce vede. Gata cu părul castaniu până la umeri, cu cărarea pe mijloc fără niciun haz. Noua tunsoare scurtă, cochetă, îi schimbă cu totul înfăţişarea. Îi place la nebunie. Când stătea pe scaun la coafor şi-şi privea părul căzând pe podea în grămăjoare, simţea cum dispar vechea ei viaţă, vechea ei persoană. Are senzaţia că e un fluture splendid trezindu-se dintr-un somn îndelungat.

Dacă se va insinua în viaţa lui Karen Krupp, o s-o facă aşa cum trebuie. O să fie tot ce vrea Tom să fie ea, ba chiar mai mult. Îşi ridică mâinile în faţă şi-şi admiră unghiile făcute profesionist.

În curând o să treacă strada şi o să-l vadă din nou pe Tom. Freamătă de entuziasm. N-o să îndrăznească s-o alunge.

Capitolul treizeci şi nouă

La sfârşitul programului, Jennings bagă din nou capul pe uşa lui Rasbach.

— Ce-i? întreabă acesta, ridicând privirea.

— Am mai primit un apel în cazul Krupp. De la aceeaşi femeie.

— Deja? Ce-a zis de data asta?

— A întrebat de ce nu percheziţionăm proprietatea familiei Krupp ca să căutăm arma crimei.

Rasbach se sprijină de spătarul scaunului, în timp ce Jennings îşi ocupă locul obişnuit în faţa biroului.

— Deci ştie că nu facem percheziţie. Probabil că ţine sub observaţie casa. O vecină, poate.

— Îhî. Nu te-aş fi bătut la cap cu asta, dar a mai zis ceva, care mi-a aprins un beculeţ foarte luminos.

— Ce? întreabă Rasbach tăios.

— M-a întrebat dacă avem mănuşile.

Rasbach se apleacă atent.

— Nu ştie nimeni despre mănuşi.

Doar poliţia, şi Karen şi Tom Krupp. În ziare n-a scris nimic despre mănuşi.

— Femeia asta ştie.

— S-ar putea să avem un martor, spune Rasbach, sau cel puţin pe cineva care ştie ceva.

Simte un scurt fior de adrenalină.

— Karen Krupp n-avea sub nicio formă cum să ducă arma crimei înapoi acasă, spune Rasbach. Am discutat mai devreme despre asta. Arma nu era în maşină când a avut accidentul şi, dacă a ascuns-o sau a aruncat-o pe geam, am fi găsit-o.

— Poate că nu era singura care se afla acolo, sugerează Jennings. Poate că mai era cineva acolo şi a luat arma.

Rasbach se uită la el şi dă aprobator din cap.

— Mda. Mai bine am obţine un mandat.

*

Unul dintre cele mai rele lucruri pentru Tom e că nu mai poate vorbi cu Karen când vrea. Până acum, nu şi-a dat niciodată seama cât de mult se baza pe faptul că-i auzea glasul în cursul zilei, pe e-mailurile şi SMS-urile pe care şi le trimiteau. Era întotdeauna alături de el. Şi acum nu e. Nu pot să stea de

vorbă decât când ajunge ea la telefonul de la închisoare, iar el nu ştie când şi cât de des o să se întâmple asta. Şi n-o să poată să spună prea multe. Nu poate să se ducă la ea decât în timpul programului de vizită.

A fost *îngropată.* Ce descriere nimerită!

Iar el e aici, singur în casă. Tom simte că-şi iese din minţi – dar pentru ea trebuie să fie cu mult mai greu. Să fie închisă acolo ca un animal, cu aşa de mulţi alţi oameni, oameni care nu sunt ca ea. Oameni care au făcut lucruri rele. Karen n-a făcut de fapt nimic greşit, nu-i aşa, în afară de faptul că s-a apărat. Dar chiar dacă are noroc şi sunt îngăduitori cu ea, tot or să fie probabil câţiva ani de zile în care o să sufere îngrozitor în închisoare, chiar dacă a avut dreptate să facă ce a făcut.

Şi când o să iasă, până la urmă… or să fie amândoi foarte schimbaţi.

Tom se gândeşte neliniştit la Brigid. Îi e teamă c-o să se întoarcă. Şi nu-şi permite s-o enerveze.

Speră că n-a dorit decât o aventură de o noapte, de dragul vremurilor de demult, şi c-o să se mulţumească doar cu atât şi o să se întoarcă la soţul ei. Dar, ca şi cum ar fi atras-o gândurile lui, aude un ciocănit uşor la uşă. Îl face să sară în sus.

Prea târziu, Tom îşi dă seama c-ar fi trebuit să rămână peste noapte la un hotel. Sau să se ducă să stea cu frate-său. Nu trebuia să se afle aici, unde-l poate găsi Brigid. Trebuie să se ducă să stea cu frate-său o vreme. Asta ar face-o să înceteze să tot vină pe-aici. Dar nu ştie dacă îndrăzneşte, sau dacă asta n-o să facă decât s-o scoată din fire pe Brigid şi s-o determine să le facă rău lui şi lui Karen.

Trebuie să-i fi văzut maşina pe alee. Fără nicio tragere de inimă, deschide uşa. E luat prin surprindere – şi consternat – de înfăţişarea ei.

— Te-ai tuns, spune el înainte să se poată opri.

— Îţi place? întreabă ea sfios.

E dezgustat. S-a aranjat ca să arate exact ca tunsoarea lui Karen. *Ce-i cu ea?* Şi tonul vocii e aşa de dezgustător, aşa de nepotrivit în condiţiile date. I-ar fi displăcut mai puţin dacă ar fi venit şi i-ar fi zis *Culcă-te cu mine sau spun la poliţie despre soţia ta.* Dar această prefăcătorie că sunt din nou amanţi îi face greaţă. Vrea să-i trântească uşa în faţă şi să pună zăvorul. Nimeni nu-i poate lua locul lui Karen, nimeni. Cu atât mai puţin Brigid.

— Ce s-a întâmplat? întreabă ea.

— Nimic, răspunde el, revenindu-şi rapid.

Nu e sigur cum trebuie să se poarte cu ea. Dispoziţia i se schimbă aşa de repede; îşi aduce aminte cât de schimbătoare e. Nu vrea să se culce iar cu ea. Nu vrea s-o atingă. Nu vrea să aibă de-a face cu ea. Vrea s-o vadă plecată.

— Atunci, spune ea, intrând în sufragerie și întorcându-se cu fața spre el când închide ușa, ce-ar fi să-mi aduci ceva de băut?

Deci vrea o repetare a serii precedente. Tom nu e în stare. Se îndoiește și că ar fi în stare s-o satisfacă. Poate că asta-i scăparea lui. Poate că n-o să fie în stare să i se scoale, iar ea o să râdă de el și o să-l dispreţuiască și o să-l lase în pace. Pentru el, ar fi în regulă. Dar dacă o înfurie și le spune polițiștilor ce a văzut?

Tom simte cum îl gâdilă transpirația pe ceafă. Inima îi bate cu putere în piept. Știe că a intrat într-un bucluc. Nu-i poate povesti lui Karen.

— Brigid, spune el, lăsând extenuarea și disperarea pe care le simte să i se strecoare în glas, nu cred că sunt în stare de nimic în seara asta. Sunt extenuat.

Brigid se uită la el, cu ochii îngustându-se de dezamăgire.

— Și… sunt foarte îngrijorat pentru Karen, adaugă el.

Își dă imediat seama că a spus ceva nepotrivit și se blestemă în tăcere că e un tâmpit.

— Trebuie să încetezi să-ți mai faci griji pentru Karen, îi răspunde Brigid, cu o urmă de răceală în glas. E la închisoare. N-ai ce să faci pentru ea. Și tu știi, și știe și ea, și știu și eu că a ucis un om. O să fie condamnată. N-o să iasă de acolo multă vreme.

Și adaugă, cu și mai multă asprime:

— Merită ce i se întâmplă.

Tom nu-și poate crede urechilor. Și ura bruscă de pe chipul lui Brigid e îngrijorătoare.

— Brigid… e *prietena* ta, îi amintește Tom. Cum poți să simți așa ceva?

Inima îi bubuie; glasul a început să-i sune rugător.

— A încetat să fie prietena mea în ziua când l-a ucis pe bărbatul ăla și te-a mințit pe tine și ți-a distrus viața, spune Brigid. Ce fel de femeie îi face așa ceva bărbatului pe care-l iubește? Meriți mult mai mult de-atât.

Se apropie de el și-i pune mâinile în jurul gâtului. Tom se silește să nu-și tragă capul înapoi, dezgustat. Acum își dă seama – uitându-se la părul ei tuns exact ca al lui Karen – că Brigid are halucinații, că a luat-o razna. Nu gândește ca un om normal.

— Brigid, spune el, prind-o drept în ochi. Nu știu ce crezi tu…

— A, ba cred că știi, îi răspunde ea cu glas gâfâit, sexy.

Tom ar vrea să se ferească de ea, dar nu îndrăznește.

Îi ia mâinile și i le îndepărtează de pe gâtul lui cu blândețe.

— Brigid, poate că noaptea trecută a fost o greșeală…

— Nu spune asta! țipă ea.

Are chipul urât, schimonosit de furie.

— Dar, Brigid, spune Tom cu disperare, suntem amândoi căsătoriţi – eu sunt acum însurat cu Karen, şi nu pot s-o abandonez, chiar dacă aş vrea. Şi tu eşti măritată cu Bob…

— N-are importanţă, protestează Brigid. Te iubesc, Tom. Te-am iubit tot timpul – de când te-ai despărţit de mine şi ai început să te vezi cu Karen. Te-am urmărit de peste drum. Mă simt atât de legată de tine… nu simţi şi tu? Chestia asta cu Karen… poate că aşa a fost sortit să se întâmple. Nu crezi în soartă? Poate că asta trebuia să se întâmple, ca să putem fi împreună.

Tom se uită la ea, consternat. Nu poate să spună aşa ceva. Dar o face. Are de-a face cu o femeie care e în mod vădit nebună.

Se simte aşa de manipulat, simte o asemenea furie faţă de puterea pe care o are ea asupra lui şi a lui Karen şi a vieţii lor fericite împreună, încât şi-ar pune bucuros mâinile în jurul gâtului ei şi ar strânge-o cu toată puterea.

Capitolul patruzeci

A doua zi de dimineaţă, Tom se trezeşte cu o tresărire. Se uită în cealaltă parte a patului, partea lui Karen. E goală, bineînţeles. Karen e la închisoare. Totdeauna, în fiecare dimineaţă, are nevoie de o secundă ca să-şi aducă aminte ce s-a întâmplat, să se trezească de-a binelea în coşmarul care e acum viaţa lui. Şi încă o secundă ca să-şi aducă aminte detaliile mai recente, paralizante. Brigid. A fost din nou în patul lui aseară.

S-a dus înapoi peste drum, la soţul ei. Slavă Domnului.

Aude o bătaie puternică la uşa din faţă. Aruncă o privire la ceasul deşteptător de pe noptieră. E ora nouă şi douăzeci şi şase. În mod normal, ar fi fost la serviciu până acum, dar nu mai are o slujbă la care să se ducă.

Tom îşi trage repede pe el un halat şi coboară tiptil treptele mochetate, ca să vadă cine bate, şi se uită afară. E detectivul Rasbach. Bineînţeles. Cine altcineva mai vine la uşa lui în afară de blestematul de detectiv şi ţicnită de vizavi? De data asta, are o întreagă echipă de oameni cu el. Tom simte cum începe să-i bubuie capul.

Deschide uşa.

— Ce vreţi?

Nu-şi poate ascunde proasta dispoziţie din voce. Omul ăsta, mai mult decât oricine – în afară de Robert Traynor – i-a distrus viaţa. Şi e stânjenit de înfăţişarea neîngrijită şi de faptul că nu poartă decât un halat de baie la nouă şi jumătate dimineaţa, în timp ce detectivul e proaspăt bărbierit, îmbrăcat elegant şi pus pe treabă.

— Am un mandat pentru percheziţia proprietăţii, spune Rasbach, întinzându-i o foaie de hârtie.

Tom i-o înşfacă din mână şi se uită la ea. I-o dă înapoi.

— Daţi-i drumul, spune el.

E doar o neplăcere, nimic mai mult. Nu-i nimic de găsit aici. Tom s-a uitat deja.

— Cât o să dureze? îl întreabă pe Rasbach când acesta intră în casă şi începe să dea instrucţiuni echipei sale.

— Depinde, răspunde Rasbach inutil.

— O să mă duc sus să fac un duş, spune Tom.

Rasbach dă din cap şi-şi vede de treabă.

Tom se întoarce în dormitor. Îşi ia mobilul şi-l sună pe Jack Calvin.

— Ce s-a întâmplat? îl întreabă acesta, cu repezeala lui obişnuită.

— A venit Rasbach, cu un mandat de percheziție.

Urmează o scurtă tăcere la celălalt capăt al liniei.

— Ce să fac? întreabă Tom.

— N-ai ce să faci, îi spune avocatul. Lasă-i să caute. Dar stai pe-aproape, ca să vezi dacă găsesc ceva.

— N-o să găsească nimic, insistă Tom.

— M-am întors aseară târziu din Vegas. Mă duc la Karen la închisoare mai încolo. Ține-mă la curent.

Apoi avocatul încheie convorbirea.

Tom face duș, se bărbierește și-și pune jeanși și un tricou curat. Abia după aceea se duce jos. Încăpățânat, își vede de tabieturi. Pune la făcut cafeaua. Își prăjește un corn și-și toarnă niște suc, totul în timp ce-i privește pe polițiști întorcându-i bucătăria cu fundul în sus cu mâinile lor înmănușate. *Vă distrați bine?* îi vine să-i ia în râs, dar n-o face. Când termină cu bucătăria, se ia după ei prin casă, luând cu el cana de cafea și privindu-i. Nu e agitat, de data asta. Știe că nu-i nimic de găsit.

— Ce anume căutați? îl întreabă curios pe Rasbach, când dimineața e pe sfârșite.

Rasbach abia se uită la el și nu răspunde.

În cele din urmă, par să fi terminat.

— Deci e gata aici? întreabă Tom.

— Nu chiar. Încă mai avem de verificat curtea și garajul.

Tom e iritat de cât de publică va deveni această percheziție. Dar când iese nu vede doar toate mașinile de poliție parcate în fața casei, ci și dubele televiziunilor de știri, reporterii și curioșii care s-au adunat. Își dă seama că nu mai contează; toată intimitatea lui s-a dus în seara când Karen a omorât pe cineva.

Sub nicio formă n-o să discute cu presa.

Echipa lui Rasbach se apucă întâi de garaj. E un garaj pentru două mașini, în mod normal gol în perioada asta din an – nu-și parchează mașinile acolo decât iarna. Pentru moment, e doar obișnuitul talmeș-balmeș de scule și unelte de grădină care trebuie triate și mirosul familiar de ulei pe ciment. Nu poate să mai dureze mult; și după aceea o să scape de ei.

Lângă bancul de lucru stă ghemuită o polițistă. Se uită cu grijă printr-o ladă de scule cu un capac detașabil și o tăviță la fund. A căutat și el în lădița aceea, cât era Karen la spital.

— Am găsit ceva, spune polițista.

Rasbach se duce lângă ea și se ghemuiește.

— Bine, hai să vedem, îi răspunde el.

Nu pare surprins.

Lui Tom i se trezește curiozitatea, dar îi e și frică. *Ce-au găsit?*

Cu mâna învelită în mănușa de cauciuc, polițista ridică un pistol.

Tom simte cum i se scurge sângele din el. Nu înțelege.

— Ce-i aia? întreabă el prosteşte.

— Bănuiala mea e că ar fi arma crimei, spune Rasbach calm, în timp ce polițista pune arma într-o pungă pentru probe și o înregistrează.

*

Poliția încheie percheziția după ce verifică și curtea. Au găsit ce căutau, se gândește Tom pustiit. I se învârte capul și nu-i vine să creadă.

În clipa când pleacă polițiștii, își face bagajul și-l aruncă în mașină. Rămâne o clipă lângă ușa mașinii și se uită peste drum, la casa lui Brigid. E la fereastră, privindu-l. Simte un fior rece pe șira spinării.

Apoi se urcă în mașină și-l sună pe Jack Calvin, care răspunde:

— Calvin.

— Au găsit o armă!

Tom țipă practic la avocat.

— Au găsit o armă în garaj! Și poliția crede că e arma crimei!

— Liniștește-te, Tom, te rog, spune Calvin. Unde ești?

— Tocmai m-am urcat în mașină. Vin spre tine.

— Eu mă duc s-o văd pe Karen. Hai să ne întâlnim la închisoare și vorbim.

Tom încearcă să se calmeze în timp ce se îndreaptă spre închisoare. Dacă arma pe care au găsit-o e arma crimei – și știe că există teste care pot dovedi concludent dacă este sau nu – nu fusese acolo când căutase el, după accident. Deci dacă e arma lui Karen, cum a ajuns acolo? Ea n-ar fi ascuns-o în garaj. N-ar fi avut cum. Ceea ce înseamnă că trebuie s-o fi plantat altcineva acolo.

Nu există decât o singură persoană la care se poate gândi că ar fi făcut așa ceva. Și el s-a culcat cu ea.

Capitolul patruzeci şi unu

Zgomotul neîntrerupt care o înconjoară noaptea o împiedică pe Karen să doarmă. Nici chiar cu perna peste cap nu reuşeşte să ţină larma departe. Se întreabă cum se poate obişnui cineva cu ea. Simte că are ochii înfundaţi şi e epuizată când se face dimineaţă şi e tot mai rău pe măsură ce trece ziua.

E aşa de singură, aşa de speriată – ce repede i-a zdrobit închisoarea moralul! Trebuie să fie mai tare de-atât, dacă vrea să supravieţuiască. Îşi aminteşte că e o supravieţuitoare. Acum va trebui să fie realistă şi dură. N-o să poată fugi pur şi simplu de asta.

O femeie-gardian se apropie de celula ei şi spune:

— Ai musafiri.

Karen aproape izbucneşte în plâns de uşurare când se ridică de pe prici şi o urmează pe femeie, care o conduce într-o încăpere unde aşteaptă Calvin şi Tom. Karen îl îmbrăţişează violent pe Tom, cu lacrimile arzându-i ochii, îi simte braţele înconjurând-o şi strângând-o tare. Tom miroase a lumea de-afară, nu a închisoare, iar ea inspiră adânc. N-o să-i dea drumul. Plânge lipită de gâtul lui. În cele din urmă, Tom se trage înapoi şi se uită la ea. Vede lacrimi şi în ochii lui. Arată groaznic.

Calvin îşi drege vocea; e evident că vrea să treacă la treabă.

— Trebuie să stăm de vorbă.

Când se aşază cu toţii, Karen îşi aţinteşte agitată privirea asupra avocatului. Tot viitorul ei stă în mâinile acestui bărbat. Întinde mâna spre Tom; are nevoie să-şi tragă forţa de la el.

— Ai fost la Las Vegas? Ai fost la adăpost? întreabă Karen.

— Da, răspunde Calvin. Au confirmat că ai fost acolo mai mult de un an, ca să te ajute din cauza abuzurilor soţului tău.

Se opreşte.

— Dar a apărut ceva nou.

Karen îi aruncă o privire agitată lui Tom, care-i strânge mâna.

— Au executat un mandat de percheziţie la voi acasă azi-dimineaţă.

Karen se uită de la avocat la soţul ei; ambii par încordaţi.

— Şi? întreabă ea.

— Şi au găsit o armă, spune Calvin.

Karen e perplexă.

— Ce? Cum e posibil? întreabă ea.

Se întoarce spre Tom, căutând o confirmare.

— Poliția crede că e arma crimei, spune Calvin. Tocmai am vorbit cu detectivul Rasbach. Fac niște teste.

— E imposibil! spune Karen apăsat.

Simte cum o cuprinde panica, amenințând s-o sufoce.

Calvin se apleacă și o privește direct în ochi.

— Hai să vorbim ipotetic pentru o clipă. Este posibil, ipotetic, ca arma găsită în garajul vostru azi-dimineață, să fie arma crimei?

Karen clatină din cap.

— Nu. N-are cum.

— Și atunci, ce dracu' se întâmplă aici?

Își întoarce privirea spre Tom.

— Tu știi?

Karen îl privește pe Tom trăgând adânc aer în piept. Apoi spune:

— S-ar putea să am o idee.

Se uită la Karen, cu o expresie rău prevestitoare.

— Cred că s-ar putea s-o fi pus-o cineva acolo.

— Și de ce ai crede așa ceva? întreabă avocatul cu grijă.

— Pentru că știu că nu era acolo când am căutat prin casă după accident, cât era Karen la spital. Am răscolit toată casa, inclusiv garajul. Și m-am uitat în lada aia de scule, și nu era nicio armă acolo.

Karen se uită surprinsă la el. A căutat prin casă cât era ea la spital. Și nu-i spusese niciodată.

— Dar arma era acolo azi, spune Calvin. Deci cum a ajuns acolo? Karen?

— Nu știu, șoptește ea. N-am pus-o eu acolo.

— Gândește-te, îi spune Tom lui Calvin. Karen a avut accidentul ăla de mașină. N-au găsit arma în mașină. Evident că n-a luat-o cu ea la spital. Cum ar fi putut să folosească arma și după aia s-o ascundă în garaj? Și de ce dracu' să facă așa ceva?

Rămân toți în tăcere o clipă.

— Mă gândesc la o variantă, spune Tom.

Karen se uită la el înspăimântată, abia răsuflând.

Calvin își întoarce obosit privirea spre ei.

— Serios? Și cine-ar putea să fie?

— Vecina noastră de peste drum, Brigid Cruikshank.

Va trebui să-i povestească și lui, se gândește Karen.

Calvin pare oarecum interesat.

— Și de ce ar pune femeia asta de peste drum o armă în garajul vostru?

— Pentru că e nebună, răspunde Tom.

Karen se uită de la soțul la avocatul ei și trage adânc aer în piept.

— Și pentru că a fost și ea acolo.

— Cum? întreabă Calvin, evident luat prin surprindere.

— I-a spus lui Tom că m-a urmărit în seara aceea, spune Karen.

— De ce să facă așa ceva? întreabă suspicios avocatul.

— Nu știu, răspunde Karen.

— Știu eu de ce, spune pe neașteptate Tom, întorcându-se spre ea. E obsedată de tine, Karen, și e și mai obsedată de mine. Stă la fereastra aia din sufragerie de peste drum și se uită la noi toată ziua, se uită la tot ce facem, pentru că e îndrăgostită de mine. Și te *urăște* pe tine, Karen.

— Cum?

Karen e uluită.

— N-o cunoști, spune Tom scurt, nu ca mine.

— Ce vrei să spui? Nu mă urăște, protestează Karen. E caraghios. Și tu abia dacă o știi.

Tom clatină din cap.

— Nu.

— Tom, e *cea mai bună prietenă* a mea.

— Nu, nu e, spune Tom aspru. Când a venit și mi-a spus că te-a urmărit în seara accidentului…

Ezită.

Karen îl țintuiește cu privirea. Se întreabă nervoasă ce urmează, ce știe el și ea nu. Ce anume nu vrea să-i spună?

Tom își ferește privirea, de parcă n-ar fi în stare să i se uite în ochi.

— E ceva ce trebuie să știi, Karen. Înainte să te cunosc, Brigid și cu mine… am avut o aventură. A fost o greșeală. M-am despărțit de ea chiar înainte să te cunosc pe tine.

Se uită la ea rușinat.

Karen se holbează la el neîncrezătoare, complet nemișcată. O clipă, nu poate nici să vorbească. În cele din urmă, întreabă:

— Și nu ți-a trecut niciodată prin cap să-mi spui?

— Nu era important pentru tine și pentru mine, spune el, cu o disperare tăcută. Se terminase înainte să ne cunoaștem.

Karen se holbează în continuare la el, gândindu-se de câte ori a stat cu Brigid, fără să știe că se culcase cu soțul ei. I se face rău.

— Am stabilit să nu spunem nimic pentru că… ar fi fost jenant pentru toată lumea.

Karen se uită la el aproape cu silă.

— E măritată, Tom.

— Știu, dar m-a mințit… a zis că se separau, se întâlneau cu alții. E foarte manipulatoare… nici n-ai idee. În seara când a venit și mi-a zis că te-a urmărit… a… s-a dat la mine și mi-a spus că dacă… dacă mă culc cu ea, n-o să

spună la poliție că a fost acolo, că te-a văzut în seara aia… că a auzit împușcăturile și te-a văzut ieșind în fugă din clădire imediat după aceea.

Karen e uluită.

— Ai făcut sex cu ea… în seara aia? Cu Brigid? Când eu eram… la închisoare?

Pentru o clipă, nici măcar nu se gândește să-și tragă mâna, dar apoi o face. Tom roșește până în albul ochilor. Detestă că-i face rău astfel.

— Nu voiam! Am făcut-o ca să te apăr pe tine! spune Tom. Și acum i-a venit ideea tâmpită că ea și cu mine suntem sortiți unul altuia și că acum, că tu ești la închisoare, putem să fim împreună. Crede că așa e sortit. Nu înțelegi? *Ea* trebuie să fi pus arma în garajul nostru. Încearcă să se asigure că ajungi la închisoare pentru crimă!

Karen încearcă să se gândească, iar inima îi bate nebunește.

— Brigid a fost acolo… ea trebuie să fi luat arma.

Tom dă din cap.

— Asta spun și eu.

Karen îi zice lui Tom, în timp ce gândește:

— Poate că Brigid a lăsat vreo amprentă la locul crimei. Ai zis că ți-a povestit cum a deschis ușa.

Se întoarce spre avocat:

— Îi pui să caute amprentele lui Robert la noi acasă?

Calvin aprobă dând din cap.

— Poate că or să găsească și amprentele lui Brigid. Trebuie să fie pe-acolo. Trebuie să fie. Și-i pui să le compare cu orice au găsit la locul crimei.

Tom și Calvin o privesc cu atenție.

Karen ridică privirea spre cei doi bărbați care se uită la ea.

— Asta e îndoiala noastră rezonabilă, spune Karen. Vecina mea nebună de vizavi mi-a înscenat ceva. Pentru că e îndrăgostită de soțul meu.

Capitolul patruzeci și doi

Detectivul Rasbach se află a doua oară în aceeași zi la locuința familiei Krupp.

Ce repede se schimbă lucrurile, se gândește el. Abia ieri își zicea că dosarul a devenit destul de simplu, că toate piesele puzzle-ului se așază frumos la locul lor. Dar acum are senzația că tabloul care se conturează nu mai seamănă deloc cu cel de pe cutie.

Fusese circumspect încă de la început în privința anonimului cu pontul. Evident, cineva cu informații din interior, din moment ce știa despre mănuși. Un posibil martor. Putea fi cineva care fusese acolo, care o văzuse pe Karen Krupp scoțându-și mănușile și fugind. Cineva care o văzuse poate împușcând-o pe victimă și apoi intrase și luase arma. Cine? Credea că poate luase cineva din cartier arma, înainte să fie raportată găsirea cadavrului. Dar poate că nu e chiar așa de simplu.

Dacă arma a apărut în cutia cu scule a soților Krupp, trebuie să se mai fi aflat și altcineva la locul crimei, cineva care a pus mâna pe pistol. Cineva care vrea s-o trimită pe Karen Krupp la închisoare. Pentru că, altfel, de ce să nu lase arma acolo, la locul faptei? De ce s-o ia măcar, dacă n-avea alte planuri cu ea?

Rasbach îl vede pe Jack Calvin venind spre el din bucătărie, cu Tom Krupp chiar în urma lui. Detectivul îl respectă pe Calvin; a mai avut de-a face cu el în trecut și știe că e un tip direct.

— Despre ce e vorba, mai exact?

— Clienta mea crede că a urmărit-o cineva în ultimele câteva săptămâni, intrând și umblându-i prin lucruri când erau plecați de-acasă, spune Calvin. Crede că a fost Robert Traynor. E evident că a pândit-o. Dacă găsim amprentele lui Traynor în casă, e o dovadă solidă a pericolului în care se afla. Arată și starea ei de spirit.

Rasbach dă din cap.

— De acord. Am luat amprentele cadavrului. O să ne uităm. Dacă sunt aici, o să le găsim.

Calvin aprobă.

— Și încă ceva, adaugă el.

— Ce anume?

— *Cineva* intra pe furiș în casă. Dacă n-a fost Traynor, trebuie să aflăm cine a fost. Nu clienta mea a pus arma în lada aceea cu scule. Trebuie s-o fi pus-o altcineva. Trebuie să știm cine.

Face o pauză și apoi spune cu grijă:

— Trebuie să știm dacă există în casa asta vreo amprentă care să corespundă cu cele de la locul crimei.

Rasbach îl cercetează pe avocat – Calvin încearcă să-i spună ceva. Dă din cap și zice:

— În regulă. Hai să vedem ce găsim.

Rasbach vrea să știe și cine ar mai fi putut intra în casă. Are senzația că a ajuns iar în punctul de unde plecase. Are un cadavru și o grămadă de întrebări fără niciun răspuns.

*

Karen se plimbă dintr-un capăt în celălalt al celulei, gândindu-se la ce se întâmplă acasă. Calvin a cerut poliției să găsească dovezi că Robert a fost în casa lor. Speră să găsească amprentele lui Robert, pentru că asta i-ar susține poziția de victimă a abuzului conjugal, urmărită de un soț violent, temându-se pentru viața ei. Dacă trebuie, o să recurgă la asta ca să-și reducă sentința. Dar acum speră că se va întâmpla altceva, ceva care i-ar aduce izbăvirea.

Brigid. Brigid o să fie cartea ei câștigătoare pentru ieșirea din închisoare. Pentru că Brigid o fi nebună, o fi îndrăgostită de soțul ei, dar cel mai important lucru e că e proastă. Brigid a fost așa de proastă, încât a pus arma crimei chiar în garajul lui Karen.

Karen n-avea cum să prevadă că Brigid o s-o urmărească în seara aia. N-avea cum să prevadă că Brigid o să ia arma. E încă șocată de toate astea. Dar se vede luminița de la capătul tunelului, și, deși Brigid e un martor care ar fi putut s-o îngroape – împreună cu greutatea celorlalte dovezi –, a folosit situația cu totul greșit. Așa de lipsit de tact. Să planteze dovada. Să anunțe poliția. Să-l preseze pe Tom să se culce cu ea.

Karen se gândește la Brigid în patul ei, făcând sex cu soțul ei, în timp ce ea era ghemuită pe un prici nenorocit, într-o celulă nenorocită, în subsolul unei secții de poliție, cu zgomotul și duhoarea în jurul ei. Se gândește cum, tot timpul, au conspirat să-i ascundă taina vechii lor legături amoroase.

O scoate din sărite că Tom s-a culcat din nou cu Brigid în seara aia, dar e și cel mai bun lucru care se putea întâmpla.

Pentru că Tom poate spune poliției cum l-a șantajat Brigid să se culce cu ea, cum e îndrăgostită de el și vrea să nu-i stea Karen în cale. Și, ca să-i susțină declarația, amprentele lui Brigid vor fi la ea acasă, în locuri unde n-ar trebui să se afle dacă ar fi doar o prietenă ei. Or să fie în dormitor.

Karen are mare noroc că încă n-a spus nimic poliției. Acum are de luat o decizie. Spune adevărul – că încă nu-și poate aduce aminte nimic după ce a atins ușa restaurantului? Sau minte și spune că-și aduce aminte totul? Că s-a certat cu Robert în restaurant și apoi a fugit ca să scape cu viață. Că nu l-a împușcat – era în viață când a plecat ea. Și apoi deducția e evidentă – că Brigid a urmărit-o și a auzit tot, apoi trebuie să-l fi ucis chiar ea după ce a fugit Karen și a păstrat arma, gândindu-se că-i poate înscena crima lui Karen.

Nu-i nevoie să demonstreze că Brigid l-a ucis pe Robert – deși ar fi plăcut. Se întreabă cum a sunat Brigid la poliție să spună despre armă; sigur că n-ar fi sunat de pe telefonul ei. N-ar fi minunat dacă ar fi făcut-o? Dar chiar nu contează. Tot ce au de făcut e să trezească îndoiala, să semene suficientă confuzie ca acuzațiile împotriva lui Karen să fie anulate.

Și Tom n-o să se mai culce cu Brigid. Nu mai are cu ce să-i amenințe acum, pentru că or să spună chiar *ei* poliției că Brigid a fost acolo în noaptea aceea. Karen știe că Tom și-a strâns niște lucruri și se mută deocamdată la fratele lui. Ce supărată o să fie Brigid că a plecat! Ce tristă, ce singură, stând la fereastra ei, uitându-se peste drum, la casa lor goală.

Îți convine de minune, se gândește Karen.

*

Rasbach a cerut urgentarea prelucrării amprentelor. A doua zi, dimineață devreme, stă alături de tehnician, uitându-se la un set complet de amprente ale lui Robert Traynor și la diversele amprente prelevate cu o zi înainte de la familia Krupp, precum și la cele găsite la locul crimei.

— Pe proprietatea asta nu există nici măcar o singură amprentă a victimei, îi spune expertul. Nimic. N-a fost niciodată în casa aia. Cel puțin, nu fără mănuși. Traynor ar fi putut fi în casă la un moment dat, dar nu se poate spune cu certitudine.

— Asta o să-l dezamăgească pe Jack Calvin, spune Rasbach gânditor.

— Deci nu făcea altceva decât să-și închipuie când zicea că a umblat cineva prin casă? întreabă Jennings, aflat lângă Rasbach.

Expertul clatină din cap și spune:

— Cum v-am zis, e posibil să fi purtat mănuși. Dar am găsit prin toată casa o mulțime de amprente ale unei persoane neidentificate, adaugă el.

— Cam pe unde prin toată casa? întreabă Rasbach.

— Peste tot. În sufragerie, în bucătărie, în băi, în dormitor… De parcă persoana asta locuia acolo. Și indiferent cine e, atinge totul și umblă cu lucrurile. Am găsit amprentele acestei persoane inclusiv în interiorul sertarului cu lenjerie al lui Karen Krupp. În dulăpioarele din baie. Pe sticluțele ei cu parfum. În interiorul dulapurilor din birou.

— Dar în garaj? întreabă Rasbach.

— Nu, nimic în garaj.

— Asta-i interesant, răspunde Rasbach.

— Nu. Ce e *cu adevărat* interesant, spune tehnicianul cu o sclipire în ochi, e că amprentele acestea corespund cu unele pe care le-am găsit la locul crimei, pe ușa din spate a restaurantului. Indiferent cine umbla prin casa familiei Krupp a fost și la locul crimei, cel puțin la un moment dat.

— Asta *este* interesant, zice Rasbach.

— Nu apare nimic în bazele de date. Oricine ar fi persoana căreia îi aparţin, aceasta n-are dosar.

— Cred că o să reușim să restrângem lista. Bună treabă. Mulţumesc, spune Rasbach și-i face semn lui Jennings să-l urmeze.

— O urmărea cineva, cu siguranță, zice el. Atâta doar că nu cine credea ea.

— Viața e plină de surprize, răspunde Jennings.

E ciudat de bine dispus pentru un detectiv de la omucideri.

— Trebuie să discutăm din nou cu Karen Krupp, spune Rasbach, și poate că de data asta o să vorbească.

Capitolul patruzeci și trei

— Clienta mea e pregătită să facă o declarație, spune Calvin.

Karen e așezată, împreună cu el, într-o sală de interogatoriu a închisorii. Tom nu e acolo. Rasbach stă de cealaltă parte a mesei, cu Jennings lângă el. În încăpere se află un sistem de înregistrare video, ca să-i prindă fiecare cuvânt, fiecare mișcare, în timp ce se zvârcolește la interogatoriu.

Karen știe că trebuie să fie convingătoare. De asta depinde viața ei.

Începe, după câteva formalități.

— Mă cheamă Georgina Traynor, spune ea. Am fost măritată cu Robert Traynor, dealer de antichități din Las Vegas.

Le spune totul – despre viața împreună cu el, despre cum a fugit – toate detaliile urâte. Le spune că a crezut că Robert a intrat în casa lor și cât de înspăimântată era. Le spune despre seara când a primit telefonul.

Ia o gură de apă, pentru că are vocea răguşită. E îngrozitor să retrăiască totul; se simte rău fizic.

— Am fost de acord să mă văd cu el. Eram îngrozită că ar putea să-i facă rău lui Tom.

Glasul i se stinge, apoi continuă.

— Aveam o armă pe care o cumpărasem când l-am părăsit, ca să mă apăr în cazul în care venea după mine. Am ținut-o ascunsă în camera boilerului. Așa că atunci când a sunat am luat arma și mănușile de cauciuc din bucătărie și m-am dus să mă întâlnesc cu el.

Se uită ferm la detectivul Rasbach.

— Multă vreme, n-am putut să-mi aduc aminte ce s-a întâmplat în seara aceea. Cred că din cauză că a fost o traumă așa de mare. Dar acum… acum îmi aduc aminte totul.

Se calmează cu o răsuflare adâncă înainte să meargă mai departe.

— Când am ajuns acolo era deja întuneric. Am intrat în restaurant, iar Robert era acolo, așteptându-mă. La început, n-a părut furios, ceea ce m-a surprins. Poate pentru că a văzut că aveam o armă a fost mult mai atent cu mine. Dar apoi a început să mă amenințe, așa cum făcea mereu. Mi-a spus că i-am făcut o mulțime de probleme și a avut cheltuieli mari ca să mă găsească și că dacă nu putea să mă aibă el, atunci nu putea să mă aibă nimeni. A zis că dacă nu plec cu el o să găsească o cale să ne omoare și pe mine, și pe noul meu soț, și n-o să-și dea nimeni seama, pentru că oficial eram deja moartă,

iar el n-avea nicio legătură cu Tom. A zis că or să fie nişte crime perfecte, iar eu l-am crezut.

Face o pauză.

— Eu eram cea care ţinea arma, şi el mă ameninţa pe *mine.* Ştia că n-am curaj să-l împuşc. A râs.

Rasbach se uită la ea inexpresiv. Karen nu-şi dă seama ce crede; niciodată nu poate să-şi dea seama ce crede.

— N-am ştiut ce să fac. Ştiam că nu puteam să-l împuşc. Am intrat în panică. M-am întors şi am fugit. Când am ajuns la maşină, am aruncat arma şi mi-am scos mănuşile – îmi aduc aminte că aveam pistolul în mână şi mănuşile pe mâini şi nu puteam să-mi scot cheile din buzunar. Aşa că am aruncat arma şi mi-am scos mănuşile. Şi după aceea m-am urcat în maşină, am demarat cât de repede am putut, am mers prea repede şi am intrat în stâlpul ăla.

Îl priveşte pe Rasbach drept în ochi.

— Vă jur, Robert era în viaţă când am plecat. N-a venit după mine. M-am gândit că ar putea veni – mă tot aşteptam să mă tragă înapoi de păr – dar m-a lăsat să plec. Însă ştia unde stăteam Tom şi cu mine, adaugă ea.

Se cutremură, parcă retrăind spaima.

— Şi cum credeţi că a fost ucis soţul dumneavoastră? întreabă Rasbach.

— Nu ştiu sigur.

— Dar aveţi o idee?

— Da.

— Spuneţi-mi.

Karen nu se uită la Calvin.

— Vecina mea de peste drum. Brigid Cruikshank. I-a spus lui Tom că m-a urmărit în seara aceea, că ne-a auzit pe Robert şi pe mine în restaurant.

Vede cum expresia lui Rasbach se înviorează.

— De ce să vă urmărească?

— Pentru că e îndrăgostită de soţul meu.

Crede că i-a reuşit exact tonul potrivit de indignare, amărăciune şi durere.

— Şi ce credeţi că s-a întâmplat?

— Cred că a luat arma de unde am scăpat-o eu în parcare, a intrat în clădire şi l-a împuşcat pe Robert.

Glasul i se stinge într-o şoaptă.

— De ce să facă aşa ceva? întreabă Rasbach, în mod vădit sceptic.

— Ca să mă poată băga la puşcărie pentru crimă. A văzut ocazia perfectă să scape de mine şi să-l îndepărteze de mine pe soţul meu.

Rasbach nu pare convins. Sprâncenele i s-au ridicat dramatic. Karen continuă:

— Ea și Tom au avut o aventură, chiar înainte să mă cunoască el pe mine. Îl vrea înapoi și vrea să scape de mine. Tom mi-a spus că l-a șantajat ca să se culce din nou cu ea – i-a spus că dacă o face, ea n-o să spună că era acolo în seara aceea și că m-a văzut și pe mine acolo, certându-mă cu Robert. Probabil că a auzit tot ce am spus.

Vede privirea pe care i-o aruncă Rasbach lui Jennings, voind parcă să spună că i se pare extrem de tras de păr.

Privirea lui Karen zboară de la un detectiv la altul.

— Ea trebuie să fi pus arma în garajul nostru. N-am pus-o eu acolo. Și, dacă o să căutați, o să-i găsiți amprentele la locul crimei. Tom a zis că i-a povestit cum a deschis ușa. Ar trebui să verificați.

Glasul îi devine puțin agitat. Nu par s-o creadă.

— Am înțeles, spune Rasbach, de parcă n-ar fi crezut nicio vorbă.

— A fost acolo! Trebuie să puteți să găsiți martori care au văzut-o mergând cu mașina pe stradă în urma mea în seara aia, spune Karen disperată. Trebuie s-o fi văzut aceiași oameni care m-au văzut și pe mine ieșind din casă și plecând cu mașina. L-ați întrebat pe vreunul dintre ei?

— O să cercetăm, spune Rasbach. Brigid era prietenă cu dumneavoastră?

— Era.

— Ați invitat-o în casă, când erați prietene?

— Da. Câteodată.

— Și ce făceați, când venea la dumneavoastră? întreabă Rasbach.

— Beam o cafea, de obicei în bucătărie sau în sufragerie, și stăteam de vorbă.

Acum Karen e obosită și vrea să se întoarcă în celulă.

— În regulă, spune Rasbach cu ton impersonal. Haideți să reluăm.

*

Rasbach se lasă pe spate în scaun și se uită la Karen Krupp, care stă vizavi de el. Pare extenuată și puțin șleampătă, dar îi susține privirea destul de prompt, parcă provocându-l să găsească vreo hibă în povestea ei. Își imaginează că a pregătit-o cu multă atenție, aproape la fel de multă ca atunci când și-a pregătit evadarea. Și, deși e foarte înțelegător pentru felul cum a fugit de soțul ei – poate să înțeleagă de ce a făcut ce a făcut –, nu e dispus să acorde credit poveștii ăsteia. E vorba de amnezie.

— Puțin ciudat, nu credeți, că v-ați recuperat brusc memoria, spune el. Chiar înainte de interogatoriu.

Karen răspunde, destul de calmă:

— Dacă stați de vorbă cu doctorul meu, o să vă dați seama că nu e deloc ciudat. Așa funcționează. Revine când vrea ea. Sau deloc.

— Am discutat cu un specialist, îi spune el și-i urmărește reacția.

Karen nu reacţionează în niciun fel. E destul de bună.

— Şi mi se pare destul de nimerit că vă aduceţi aminte acum totul. Adică, *azi.*

Zâmbeşte.

— Acum câteva zile nu vă aminteaţi nimic. E puţin cam prea convenabil, asta-i tot.

Karen îşi încrucişează braţele la piept şi se sprijină de spătarul scaunului. Nu spune nimic.

— Vedeţi, am o mică problemă să cred versiunea dumneavoastră, spune Rasbach cu ton plăcut.

Aşteaptă o clipă, ca s-o lase să fiarbă. Tăcerea se prelungeşte.

— Partea cu care am probleme este că spuneţi că v-aţi întâlnit cu Robert Traynor în seara aceea, că vă urmărise trei ani de zile, că i-aţi fluturat o armă în faţă… *şi el v-a lăsat să plecaţi.*

Karen se uită impasibilă la el.

— Din experienţa mea, bărbaţii furioşi şi violenţi care au fost păcăliţi nu au un asemenea autocontrol, spune Rasbach. De fapt, sunt surprins că aţi scăpat cu viaţă de-acolo, dacă e aşa cum spuneţi.

— V-am zis, spune Karen, cu vocea uşor tremurată. Cred că m-a lăsat să plec pentru că ştia unde stau. Ştia cine e soţul meu. Avea de gând să ne omoare pe amândoi dacă nu făceam ce voia – aşa că nu era nevoie să mă omoare chiar atunci şi chiar acolo.

Rasbach o priveşte neîncrezător.

— Dar sigur nu credea c-o să vă duceţi acasă şi o să aşteptaţi să vă măcelărească pe amândoi. Şi să scape apoi cu faţa curată. Sunteţi o femeie inteligentă. Dacă urma să vă ucidă pe dumneavoastră şi pe Tom, nu v-aţi fi dus la poliţie?

— Am intrat în panică. V-am spus. Am fugit doar de-acolo, nu gândeam limpede.

— Dar ideea e că Robert Traynor s-ar fi *aşteptat* să vă duceţi la poliţie, spune Rasbach, aplecându-se puţin. Sau să dispăreţi din nou. Deci *de ce naiba v-ar fi lăsat să plecaţi?*

Karen e mai palidă şi mai agitată acum.

— Nu ştiu. Nu ştiu ce credea.

— Nu cred că v-ar fi lăsat să plecaţi. Eu cred că era mort când aţi fugit de-acolo.

Karen îi susţine ferm privirea şi nu şovăie. Rasbach schimbă abordarea.

— De când ştiţi de aventura soţului dumneavoastră cu vecina dumneavoastră Brigid Cruikshank?

— Abia mi-a spus.

Rasbach dă din cap.

— Da, a păstrat secretul față de dumneavoastră, nu? De ce credeți că a făcut-o, dacă aventura se încheiase, cum a spus el, înainte să vă cunoașteți?

— De ce nu-l întrebați pe el? ripostează ea, vizibil deranjată de întrebare.

— L-am întrebat. Vreau să aud ce credeți dumneavoastră.

Karen îl privește furioasă.

— I-a spus că ea și soțul ei erau în curs de separare. A crezut-o. Altfel nu s-ar fi culcat cu ea.

— Și atunci, de ce să nu vă spună mai devreme? Credeți că poate se temea că n-o să credeți o explicație așa de convenabilă pentru el?

Karen îi aruncă o privire acră, iar el se face că nu vede.

— Căsnicia dumneavoastră nu e clădită chiar pe baza unei sincerități totale, arată Rasbach, dar n-are importanță.

— Nu știți nimic despre căsnicia mea, spune ea cu asprime.

Începe să se fâstâcească un pic, se gândește Rasbach.

— Încă ceva, spune el. Am probleme și să mi-o imaginez pe Brigid luând din reflex arma pe care ați aruncat-o în parcare, intrând apoi în restaurant și împușcându-l mortal pe Robert Traynor.

— De ce? parează Karen. Eu n-am nicio problemă să-mi imaginez. E smintită. E obsedată de soțul meu. Vrea să ajung la închisoare. Vorbiți cu Tom. E complet nebună.

— O să vorbesc, spune Rasbach. Și o să vorbesc și cu ea.

*

Rasbach și Jennings merg de la închisoare spre secție. Cazul, care păruse la un moment dat așa de simplu, a devenit oricum, numai simplu nu. Rasbach nu mai știe ce să creadă.

— Doar fac pe avocatul diavolului. Și dacă are dreptate? întreabă Jennings. Dacă-i luăm amprentele acestei Brigid și se potrivesc cu cele din casa familiei Krupp și cu cele de la locul crimei? Poate că n-am băgat la închisoare pe cine trebuie.

— Poate. Cine a pus arma în garaj trebuie să se fi aflat la locul crimei. Poate că a fost Brigid. Poate că a fost altcineva. Poate că a fost Tom la locul crimei. Poate că a avut tot timpul o aventură cu femeia asta de peste drum și de-asta sunt amprentele ei prin toată casa.

Rasbach se uită gânditor pe geamul mașinii, privind peisajul care vâjâie pe lângă ei.

— Ar trebui să avem deja rezultatele testelor făcute pe armă, spune el în cele din urmă. Poate că nici nu e arma crimei, caz în care orice trăsnit din oraș ar fi putut s-o pună acolo și încearcă să râdă acum de noi. Hai să vorbim

cu expertul în balistică, să-i luăm amprentele acestei Brigid şi să vedem ce dovezi avem de fapt.

Când ajung la secţie, Rasbach îl sună pe expert, care confirmă că arma găsită în garajul lui Karen Krupp e categoric arma cu care a fost împuşcat Robert Traynor.

— Ei bine, măcar asta ştim sigur, spune Rasbach. Hai să stăm de vorbă cu Brigid Cruikshank.

Capitolul patruzeci şi patru

Brigid se uită urât la casa de peste drum, de parcă aşa l-ar putea aduce înapoi.

Maşina lui Tom a dispărut. N-a mai zărit-o de ieri. A văzut cu o zi înainte poliţia venind şi umblând prin casă a doua oară şi a rămas nedumerită. Nu găsiseră arma crimei? Era destul de sigură c-o găsiseră. Îi privise chiar de pe scaunul ăsta răscolind prin garaj şi n-aveau cum să n-o fi găsit-o.

Până la urmă, plecaseră şi, nu după multă vreme, îl văzuse şi pe Tom plecând. Puţin mai înainte, în aceeaşi zi, îl văzuse aruncând o geantă cu lucruri în maşină. Apoi stătuse lângă maşină şi se uitase furios la ea. I se strânsese inima. De ce pleca? Nu aveau o înţelegere? Nu simţea şi el la fel ca ea, acum, că erau din nou amanţi?

Dar aseară nu se întorsese. Stătuse în altă parte, iar ei i se păruse că întreaga ei lume se năruie. O evita. *Ce poate face ca să-l aducă înapoi?*

Se luptă cu lacrimile de neputinţă. Nu poate să stea plecat la nesfârşit cu o singură valijoară. Va trebui să reînceapă să se ducă la serviciu, o să aibă iar nevoie de costume. Va trebui să se întoarcă acasă, iar ea o să-l vadă; n-o să-i scape. O să-l facă să înţeleagă că-i aparţine. Şi o să se asigure că soţia lui nu mai iese niciodată din închisoare.

Dacă trebuie, o să depună mărturie împotriva lui Karen, chiar dacă lui Tom n-o să-i placă, chiar dacă o s-o urască puţin. Pentru că, atâta timp cât există Karen pe lumea asta, Tom n-o s-o aleagă pe Brigid. Asta o supără cel mai tare.

Vede o maşină venind pe stradă şi o priveşte parcând în faţa casei ei. Ştie maşina. Şi-i recunoaşte pe cei doi detectivi care coboară. Ce caută aici? Se crispează involuntar.

Se aude soneria. Brigid, dintr-odată agitată, se gândeşte să n-o bage în seamă, dar probabil că au văzut-o la fereastră. Şi dacă nu, or să se întoarcă. Se ridică să răspundă la uşă. Chiar înainte să deschidă, îşi compune ceva ce speră să fie un zâmbet calm.

— Da? întreabă ea.

— Bună ziua, spune detectivul Rasbach şi întinde legitimaţia.

— Ştiu cine sunteţi, domnule detectiv, răspunde ea. Vă ţin minte de când aţi fost aici data trecută.

— Putem să intrăm? întreabă Rasbach.

— Bineînţeles, spune Brigid, deschizând larg uşa.

Îi invită să se aşeze în sufragerie. Jennings se aşază, dar Rasbach se duce până la fereastra panoramică largă şi rămâne chiar lângă scaunul preferat al lui Brigid, privind peste drum spre casa soţilor Krupp.

— Frumoasă privelişte, spune el.

Apoi vine şi se aşază în faţa ei. Ochii lui albaştri pătrunzători sunt deconcertanţi. Probabil că a observat că şi-a schimbat coafura. Se abţine să ridice mâna şi să şi-o ducă la păr.

— Cu ce vă pot fi de ajutor? întreabă ea.

— Avem câteva întrebări despre vecina dumneavoastră de vizavi – Karen Krupp, răspunde Rasbach. A fost arestată în cadrul unei anchete în desfăşurare, legată de o omucidere.

Brigid se aşază picior peste picior şi-şi strânge mâinile în poală.

— Ştiu. E aşa de îngrozitor. Credeam c-o cunosc foarte bine, dar habar n-aveam cum e în realitate. Adică, bănuiesc că nimeni n-a ştiut. Sunt sigură că soţul ei n-a ştiut.

— N-a fost condamnată încă, subliniază blând Rasbach.

Brigid simte cum roşeşte uşor.

— Nu, sigur că nu.

Se îndreaptă, apoi se aşază iar picior peste picior şi spune din proprie iniţiativă:

— Karen mi-a zis – înainte să fie arestată – că a văzut probabil ceva, o crimă, şi că încercaţi s-o faceţi să-şi aducă aminte ce s-a întâmplat în seara aceea, ca să vă ajute cu ancheta.

Se uită direct la detectivul chipeş.

— Dar de fapt nu e adevărat, nu?

Pentru că Rasbach nu-i răspunde, aruncă priviri conspirative de la unul la celălalt.

— Ştiam că se întâmplă ceva… poliţia a tot venit şi plecat de multe ori.

Se apleacă de pe locul ei de pe canapea şi speră că transmite îngrijorarea corespunzătoare când întreabă:

— Cine era bărbatul? Ştiţi de ce a făcut-o?

— În momentul de faţă, nu facem decât să anchetăm toate pistele, spune Rasbach moale. Şi sperăm că ne puteţi ajuta.

— Bineînţeles, răspunde ea, trăgându-se un pic în spate.

— Karen Krupp v-a pomenit vreodată că se temea de cineva sau îşi făcea griji pentru siguranţa ei?

Brigid clatină din cap.

— Nu.

— V-a spus vreodată că avea o armă?

Brigid le aruncă o privire surprinsă.

— Nu.

— Ați văzut vreodată pe cineva suspect în jurul casei lor?

Brigid clatină din nou din cap și spune:

— Nu, de ce?

— Soții Krupp spun că era cineva care a tot intrat la ei în casă, timp de mai multe săptămâni. Credem că s-ar putea să aibă legătură cu ce s-a întâmplat în seara aceea. Așa că am prelevat amprente în casă și, pentru că știm că ați mai fost în vizită la Karen din când în când, am vrea să vă luăm amprentele, ca să le putem elimina din listă. Sunteți dispusă să veniți la secție și să fiți amprentată? Ar fi de mare ajutor.

Brigid se uită la el și gândește rapid. Știe că a curățat arma – a căutat chiar pe Google cum se face corect – și purta mănuși când a ascuns-o în garaj. Știe că amprentele ei nu sunt pe armă. Și există un motiv solid să găsească amprentele ei în casa soților Krupp; e prietena lor. Așa că n-are de ce să-și facă probleme.

Atâta doar că o sâcâie ceva în ultima vreme. E destul de sigură că în seara a ceea a deschis ușa restaurantului împingând-o cu mâna. Dar e în regulă. Pentru că, dacă trebuie, poate recunoaște că a fost acolo și că a văzut-o pe Karen omorându-l pe bărbat. Tom o să fie furios, dar Karen o să dispară pentru totdeauna, iar lui o să-i treacă până la urmă. Nu i se pare că are de prea mult de ales acum, în privința amprentelor. Și dacă trebuie să spună că a fost acolo… ei bine, încă n-a declarat nimic sub jurământ despre seara aceea. Le-a zis doar că nu era acasă. Poate să-și schimbe declarația. S-ar putea să fie nevoită să le spună adevărul despre ce a văzut. Rasbach așteaptă să-i răspundă.

— În regulă, spune ea. Acum?

— Dacă nu vă supărați, răspunde el politicos.

Se aude un zgomot lângă ușa din față și-și întorc toți capetele în direcția ei. Bob Cruikshank intră pe neașteptate în sufragerie, părând luat prin surprindere.

— Ce se întâmplă? întreabă el. Cine sunteți? îi interpelează el pe detectivi.

— Ce cauți aici? îl întreabă Brigid, la fel de surprinsă.

Nu-l vrea pe Bob aici.

— Nu mă simt bine, spune soțul ei. Am venit acasă să mă întind.

Rasbach se ridică, flutură legitimația și spune:

— Sunt detectivul Rasbach, iar acesta este detectivul Jennings. Anchetăm o omucidere și am venit să-i punem câteva întrebări soției dumneavoastră.

— Ce vreți de la ea? întreabă Bob bănuitor. E vorba despre femeia de vizavi, nu? Sunt prietene, dar mă îndoiesc că Brigid vă poate fi de mare ajutor.

Brigid îi aruncă o privire dușmănoasă.

— Poate că nu sunt așa de inutilă pe cât crezi tu, spune ea.

Auzind-o, Bob o privește surprins, în timp ce detectivii îi urmăresc în tăcere pe amândoi.

— Haideți să mergem, le zice ea detectivilor și trece pe lângă soțul ei.

Îl aude strigându-i:

— Unde te duci?

Se întoarce și îl înfruntă, spunându-i:

— Mă duc să-mi ia amprentele.

Se bucură de expresia confuză de pe chipul lui. *Lasă-l să se gândească o vreme la asta.*

*

Când Rasbach primește de la laborator rezultatele comparării amprentelor, e seara devreme. Se află împreună cu Jennings în biroul lui Rasbach, mâncând o pizza și discutând despre rezultate și încotro s-o ia mai departe.

— Brigid Cruikshank a fost la locul crimei. Amprentele ei sunt pe ușă, spune Rasbach.

Nu e deloc mirat, pentru că, în timp ce aștepta rezultatele testelor, el și Jennings se duseseră înapoi în cartier și-i interogaseră din nou pe vecini, întrebându-i dacă au văzut-o pe Brigid în seara aceea. Și ambele femei care spuseseră că au văzut-o pe Karen conducând prea repede pe stradă în seara aceea o văzuseră și pe Brigid, la scurt timp după aceea. Așa că acum erau destul de siguri că Brigid o urmărise pe Karen Krupp.

— Și amprentele ei sunt peste tot prin casa soților Krupp, adaugă Jennings.

— Brigid e cea care o urmărea, spune Rasbach. E singura ale cărei amprente se aflau în sertarul de lenjerie al lui Karen, de exemplu. Nici măcar amprentele lui Tom Krupp nu erau în sertarul cu lenjerie al nevesti-sii.

— Deci ce făcea, răscolea prin lenjeria lui Karen Krupp? se întreabă Jennings. Ăsta-i un comportament destul de tulburător.

— Cel mai probabil, Brigid e cea care a luat arma și a pus-o în garaj, spune Rasbach. Karen zice că Brigid e îndrăgostită de Tom și încearcă să-i însceneze ei crima.

Trage adânc aer în piept și apoi expiră.

— Ce se întâmplă de fapt aici? întreabă el.

— Poate că Brigid chiar *e* îndrăgostită de Tom, răspunde Jennings. Poate că e nebună. Poate că a urmărit-o pe Karen, l-a împușcat pe Traynor și după aceea a ascuns arma în garaj.

— Au fost amândouă acolo, spune Rasbach gânditor. Oricare dintre ele ar fi putut s-o facă. Amândouă aveau motiv. N-o să le putem acuza pe niciuna, pentru că fiecare poate să dea vina pe cealaltă.

Se lasă pe spate în scaun și aruncă iritat o coajă de pizza.

— Arată aproape ca și cum ar fi plănuit-o împreună – crima perfectă.

— Și atunci căutăm o înțelegere tacită, o conspirație? întreabă Jennings.

— Nu cred c-o să reușim să găsim așa ceva, răspunde Rasbach.

Se gândește o clipă.

— Cu ce s-ar alege Brigid? E minunat pentru Karen. Robert, amenințarea, dispare definitiv. Karen scapă nepedepsită. Toate bune și frumoase. Dar cu ce se alege Brigid? Brigid nu se alege cu nimic.

Rasbach se uită la Jennings.

— Tu ai face așa ceva pentru un prieten?

— Nu, n-aș face, recunoaște Jennings.

Apoi sugerează:

— Poate că Brigid și Karen sunt mai mult decât prietene. Poate că sunt amante și au plănuit împreună să scape de Robert. Iar Tom Krupp habar n-are ce se întâmplă.

Rasbach înclină capul spre el.

— Asta-i o gândire destul de creativă, Jennings.

Acesta ridică din umeri bine dispus. Rasbach își trece obosit mâna peste față, apoi scutură din cap.

— Nu cred.

— Nici eu.

— Nu cred că au acționat împreună. Cred că au intenții opuse.

Rasbach se reazemă de spătar.

— Trebuie s-o aducem pe Brigid la interogatoriu. Dar hai să-l aducem mai întâi pe Tom Krupp.

Capitolul patruzeci și cinci

Tom e încordat când vine la interogatoriu, a doua zi dimineață. Ar vrea să fie oriunde altundeva, numai în această sală de interogatoriu de la secția de poliție nu. În încăpere e deja cald, de parcă aerul condiționat ar fi închis sau stricat. Au făcut-o intenționat, ca să poată să-l vadă cum transpiră? Cumva, pe Rasbach pare să nu-l deranjeze căldura. Tom se mișcă agitat pe scaun când încep.

— Care e relația dumneavoastră cu Brigid Cruikshank? întreabă Rasbach, fără să piardă timpul.

Tom roșește.

— V-am spus deja.

— Spuneți-ne din nou.

Nu știe dacă au vorbit deja cu Brigid și ce le-ar fi putut spune ea. E îngrijorat că ea o să povestească altfel decât el. Le spune din nou despre scurta lor aventură amoroasă și cum i-a pus el capăt.

— Am crezut că se terminase. N-am crezut că mai are vreun fel de sentimente pentru mine. Dar după ce a fost arestată Karen, a venit la noi acasă și…

Se oprește.

— Și ce? întreabă Rasbach răbdător.

— V-a spus deja soția mea toate astea.

Tom știe ce le spusese Karen detectivilor cu o zi înainte – toate detaliile; Calvin i-a transmis totul. Știe și că ea i-a mințit pe avocat și pe detectivi despre revenirea amintirilor. Și-ar dori să n-o fi făcut-o.

— Vrem să auzim de la dumneavoastră, spune Rasbach.

Tom oftează adânc.

— Brigid mi-a spus că a urmărit-o pe Karen în seara aceea și că, dacă nu făceam sex cu ea, urma să spună la poliție că a fost acolo, și…

— Și ce?

— Și că a auzit împușcături și a văzut-o pe Karen fugind din restaurant imediat după aceea.

Rasbach dă din cap gânditor.

— Am înțeles. Ați făcut sex cu ea atunci, când v-a amenințat în acest fel?

— Da, răspunde Tom.

Știe că pare morocănos și rușinat; știe că deformează adevărul. Ridică privirea și se uită în ochii detectivului.

— Aşa că aţi crezut-o când v-a spus că soţia dumneavoastră a comis crima, spune detectivul.

— Nu! Nu, n-am crezut-o, protestează Tom agitat. Am crezut că inventează totul şi că o să se ducă la poliţie cu toate minciunile alea şi că o să-i înrăutăţească şi mai mult situaţia lui Karen.

Tom se foieşte pe scaun şi simte transpiraţia pe sub cămaşă.

— De ce crezi că te-a ameninţat Brigid? întreabă Rasbach.

— E nebună, spune Tom. E nebună, de-aia! Stă la fereastra aia a ei şi se uită la tot ce facem. E obsedată de noi şi e îndrăgostită de mine. Parcă are ceva sucit în cap şi suntem prinşi şi noi cumva în povestea asta, parcă am face parte din vreo fantezie pe care o are ea.

N-are nicio problemă să spună toate astea, pentru că e prea îngrozitor de adevărat. Calvin le-a spus lui şi lui Karen ce au găsit tehnicienii în casă; ştie despre amprente. Tom se apleacă peste masă şi-şi fixează privirea în ochii detectivului.

— Ştim cu toţii acum că se ducea la noi acasă când eram plecaţi. Ştim cu toţii ce arată amprentele. Probabil că venea de săptămâni întregi, băgându-şi nasul prin casa noastră. *Întinzându-se în patul nostru. Umblând prin lenjeria lui Karen.* Şi acum s-a şi tuns exact cum e tunsă Karen. Spuneţi-mi că nu e o nebunie! Cine face aşa ceva?

Tom îşi dă seama că dă dezordonat din mâini; se sprijină de spătar, încercând să se calmeze.

Rasbach se uită cu atenţie la el, fără să spună nimic.

— Acum câteva zile, adaugă Tom, Karen a crezut că i-a scos cineva dopul de la sticluţa de parfum şi l-a lăsat pe dulăpior. Am crezut că ea a făcut-o. Dar ghici ale cui amprente erau pe dopul sticluţei? Ale lui Brigid!

— Cum credeţi că a intrat? întreabă Rasbach.

— Mda, m-am gândit şi la asta, răspunde Tom. I-am dat un set de chei de rezervă când ne vedeam. Mi l-a dat înapoi. Dar mă gândesc că trebuie să-şi fi făcut o copie înainte să mi le înapoieze.

— Şi n-aţi schimbat niciodată încuietorile?

— Nu. De ce să le schimb? Nu mă aşteptam la aşa ceva.

Dar ar fi trebuit. Bineînţeles că ar fi trebuit să schimbe încuietorile.

Rasbach îl priveşte în continuare fix.

— Altceva?

— Da. E singura care ar fi putut să pună arma în garajul nostru. Probabil că a fost acolo în noaptea aceea, cum spune; probabil că a urmărit-o pe Karen. Probabil că ea a luat arma.

Tom se lasă pe spate şi-şi încrucişează braţele la piept.

— Aşadar. O s-o arestaţi?

— S-o arestăm pentru ce anume? întreabă Rasbach.

Tom se încruntă la el fără să-i vină să creadă.

— Nu ştiu, spune el sarcastic, ce ziceţi de hărţuire, plantarea dovezilor…

— N-am nicio dovadă că ea a pus arma acolo, spune Rasbach.

Tom simte gheara spaimei în suflet.

— Cine altcineva ar fi putut s-o pună? întreabă el îngrozit.

— Nu ştiu. Ar fi putut fi oricine. Apelurile au fost făcute de la un telefon public.

Tom se holbează neîncrezător la Rasbach, tot mai agitat. *La naiba. Dacă Rasbach nu crede că Brigid a pus arma…* Tom simte cum i se strânge stomacul de frică în timp ce detectivul continuă să-l privească.

— Probabil că aş putea s-o pun sub acuzare pentru violarea proprietăţii, spune Rasbach.

Se ridică şi adaugă:

— Nu mai am alte întrebări deocamdată. Puteţi pleca.

Tom se ridică încet, încercând să-şi păstreze demnitatea.

— Destul de convenabil, să-şi recapete soţia dumneavoastră memoria dintr-odată, spune Rasbach nonşalant.

Tom încremeneşte, apoi se sileşte să nu bage în seamă comentariul. N-o să spună nimic.

— A, încă ceva, zice Rasbach. De ce voia Brigid să vă întâlniţi în seara aceea?

Tom se aşază încet la loc.

— Am întrebat-o, în seara aceea, când am sunat-o să văd dacă ştie unde e Karen. Am întrebat-o de ce voia să ne întâlnim şi de ce n-a venit. Dar a zis s-o las baltă, nu era important, că a intervenit ceva.

Se opreşte, aducându-şi aminte.

— Eram aşa de îngrijorat pentru Karen, că n-am insistat. Dar după aceea…

Ezită.

— După aceea… îl îmboldeşte Rasbach.

Tom nu ştie dacă ar trebui sau nu să le spună. Dar dacă le spune Brigid?

— Mi-a spus că voia să ne întâlnim în seara aia ca să-mi spună că a văzut pe cineva dând târcoale casei noastre în dimineaţa aceea.

— Pe cine?

— Nu ştiu sigur, dar din descrierea pare să fi fost Robert Traynor.

Capitolul patruzeci şi şase

Bob o bătuse la cap pe Brigid să vină cu ea la secţie, dar ea nu-l lăsase. Când ajunsese acasă cu o seară înainte, după ce i se luaseră amprentele, tăbărâse pe ea. De ce voiau să-i ia amprentele? Asta era procedura normală la poliţie? Se uita la ea de parcă ar fi fost îngrijorat că făcuse ceva ilegal. Brigid l-a lăsat să fiarbă puţin înainte să-i explice că poliţia voia amprentele ei doar ca să le poată exclude dintre cele găsite în casa vecinilor.

Dar când sunaseră detectivii după-amiază şi-i ceruseră să vină să răspundă la câteva întrebări – Bob era încă acasă, pentru că nu se simţea bine – a întrebat-o ce dracu' se întâmplă. Brigid i-a zis că se duce la secţie pentru interogatoriu. Bob s-a uitat iar la ea în felul lui, de parcă era brusc foarte îngrijorat de ceva. Şi a dat să se îmbrace şi să vină cu ea, dar Brigid i-a spus nu şi s-a urcat în maşină fără să-l aştepte. Iar acum el a rămas blocat acasă, aşteptând şi făcându-şi griji. Lui Brigid îi place partea asta. *Ca să vezi, pe Bob chiar îl interesează.* Zâmbeşte cu răceală. E prea târziu. Ea a trecut mai departe.

Se anunţă la secretariat şi este dusă imediat într-o sală de interogatoriu. Cei doi detectivi, Rasbach şi Jennings, vin în scurt timp. Îi spun despre camera video. Îi place cum se poartă cu ea – sunt prietenoşi, dar respectuoşi, încercând s-o liniştească. De parcă le face un serviciu. Chiar *le face* un serviciu. Ba chiar îi aduc o cafea, pe care o acceptă cu eleganţă. Toţi sunt prieteni aici, cu acelaşi scop, cu siguranţă. Ei vor să prindă un criminal şi acelaşi lucru şi-l doreşte şi ea.

— Ce relaţie aveţi cu Karen Krupp? începe Rasbach.

— Suntem vecine şi prietene bune, răspunde Brigid. Suntem prietene de vreo doi ani, de când s-a măritat cu Tom şi s-a mutat la el, în casa de vizavi de noi.

Rasbach dă din cap încurajator.

— Şi ce sentimente aveţi pentru soţul ei, Tom Krupp?

Roşeşte fără să vrea; o irită că a făcut-o. Întinde mâna după cafea.

— Vreau să cred că suntem tot prieteni, răspunde ea, regăsindu-şi calmul.

— Doar atât sunteţi? întreabă Rasbach incisiv.

Acum Brigid roşeşte de-a binelea. Nu e sigură ce să spună. Le-a zis Tom despre aventura lor de mai de demult? Şi că au început din nou să se culce împreună? Sigur nu. Dacă da, poate nu-i mai e teamă că o să spună ea c-a

văzut-o pe Karen la locul crimei în seara aceea. Oare Karen a făcut deja vreun fel de înțelegere cu poliția?

— De ce mă întrebați? spune ea.

— Răspundeți la întrebare, vă rog, insistă Rasbach ferm.

— Nu voi răspunde la această întrebare, spune Brigid.

Nu e arestată. Nu trebuie să răspundă la niciuna dintre întrebările lor. E îngrijorată că Tom le-ar fi putut spune detectivilor despre ei doi. Nu-i place că-și pierde avantajul. Trebuie să fie atentă acum, să tatoneze cu grijă.

Detectivul trece mai departe.

— Unde erați pe data de treisprezece august, în seara accidentului lui Karen Krupp, în jurul orei opt treizeci?

— Nu-mi aduc aminte exact.

— Tom Krupp spune că l-ați sunat în ziua aceea și ați stabilit să vă întâlniți seara, la opt jumate, dar n-ați apărut.

Brigid se foiește pe scaun, luată prin surprindere.

— De ce voiați să vă vedeți cu el?

Se uită de la Rasbach la Jennings și înapoi. Nu vrea să aibă probleme pentru că n-a pomenit de asta până acum.

— De fapt, uitasem de asta, din cauza accidentului. Dar da, în dimineața aceea, văzusem un bărbat ciudat care dădea târcoale în jurul casei lor, uitându-se pe ferestre. L-am sunat pe Tom la birou și i-am cerut să vină seara la întâlnire.

Se oprește.

— Și ați considerat că trebuia să stabiliți o întâlnire față în față, în seara aceea? întreabă Rasbach.

— A fost mai mult de-atât, explică Brigid. Bărbatul a stat de vorbă cu mine. Părea… puțin amenințător. A spus c-o cunoaște pe Karen dintr-o altă viață. Exact așa s-a exprimat. De aceea l-am sunat pe Tom și i-am cerut să ne întâlnim. M-am gândit că trebuie să știe și nu voiam să-i spun la telefon.

— Dar n-ați ajuns la întâlnirea cu Tom Krupp în seara aceea. De ce nu?

Brigid ezită. Ar prefera să nu le spună unde fusese în seara aceea. Mai bine s-o condamne pe Karen fără mărturia ei. E mai bine pentru ea și pentru Tom, și pentru viitorul lor împreună. De-asta pusese arma în garaj.

Rasbach insistă.

— Când am venit la ușa dumneavoastră după accident, ne-ați spus că nu erați acasă în seara aceea, că n-ați văzut-o pe Karen plecând de-acasă. Unde erați?

— Nu mai țin minte.

— Serios? întreabă Rasbach. Avem doi martori care v-au văzut plecând cu mașina, la doar câteva minute după Karen, și luând-o în aceeași direcție.

Brigid înghite în sec.

— Și v-am găsit amprentele digitale și o amprentă palmară pe ușa restaurantului unde a fost descoperit cadavrul.

Rasbach nu mai pare prietenos.

Brigid începe să se simtă neliniștită.

— Cum explicați asta? insistă Rasbach.

Brigid nu poate să explice – decât dacă spune adevărul. Știa că e posibil să se întâmple asta.

— În regulă. O să vă spun adevărul, răspunde ea repede, cu privirea fugind între cei doi detectivi. Am nevoie de un avocat?

— Nu sunteți arestată. Dar desigur că puteți chema un avocat, dacă doriți.

Brigid clatină din cap și-și umezește nervos buzele.

— Nu, e în regulă. Aș vrea să vă spun ce s-a întâmplat *cu adevărat.*

Trage adânc aer în piept și apoi expiră.

— *Eram* acasă în seara aceea. Mă pregăteam să plec să mă întâlnesc cu Tom, când am văzut-o pe Karen ieșind în grabă din casă. M-am gândit că arăta ciudat, de parcă avea vreo problemă, pentru că era foarte grăbită. Așa că m-am urcat în mașină și m-am hotărât să merg după ea în loc să mă duc să mă întâlnesc cu Tom. Îl văzusem pe-acolo pe bărbatul acela dimineață. M-am gândit că poate are nevoie de ajutor, iar ea e prietena mea.

Brigid se oprește; detectivii o urmăresc cu atenție. Își frânge mâinile sub masă în timp ce-și spune povestea.

— Am mers după ea în zona aia îngrozitoare. A oprit mașina în parcarea mică de lângă restaurant și eu am parcat într-un centru comercial de peste drum. Am văzut-o – purta mănușile alea roz de cauciuc și avea o armă. A dispărut în spatele restaurantului. Mă îndreptam spre el când am auzit trei împușcături. După aceea am văzut-o pe Karen ieșind în fugă din clădire și ducându-se la mașină. Și-a scos mănușile, s-a urcat în mașină și a plecat în viteză.

— Și ce ați făcut?

Brigid inspiră adânc.

— M-am dus la ușa din spate și după aceea am intrat. Pe podea era întins un bărbat, mort.

Își duce mâna la gură, ca și cum i-ar fi greață.

— Nu-mi venea să cred. Eram îngrozită. Am fugit la mașină și m-am dus acasă.

Se uită direct în ochii albaștri și pătrunzători ai detectivului.

— Eram deja acasă de ceva vreme, întrebându-mă ce să fac, când a sunat Tom și m-a întrebat dacă știu unde era Karen – și i-am spus că nu știu.

Începe să plângă.

— N-am ştiut ce să-i spun. Nu puteam să-i spun că soţia lui tocmai a ucis pe cineva.

Îşi lasă lacrimile să curgă. Jennings împinge o cutie cu şerveţele în direcţia lui Brigid, iar ea scoate recunoscătoare unul.

— De ce n-aţi venit la poliţie să spuneţi că eraţi acolo şi ce ştiaţi? Că eraţi martor?

Rasbach o ţintuieşte cu o privire acuzatoare, neliniştind-o.

— De ce nu ne-aţi spus adevărul când v-am întrebat?

— Era prietena mea, şopteşte Brigid. Ştiu că ar fi trebuit să vin, dar era prietena mea.

— Aţi luat arma?

— Cum?

Devine tot mai agitată.

— Aţi luat arma pe care a aruncat-o ea?

Nu poate să le spună că a plantat arma.

— Nu, n-am văzut nicio armă. Era destul de întuneric, iar eu eram zăpăcită. N-am făcut decât să fug.

— Deci n-aţi ridicat arma şi n-aţi luat-o cu dumneavoastră, pentru ca apoi s-o puneţi în garajul familiei Krupp?

Se înroşeşte şi încearcă să pară indignată, dându-şi totodată seama că poate ar fi trebuit să-şi ia un avocat.

— Nu, n-am făcut-o.

Ridică vocea.

— De ce să fac aşa ceva?

— N-aţi sunat la secţie, nu o dată, ci de două ori, să ne spuneţi să căutăm arma crimei acasă la familia Krupp?

— Nu, n-am sunat.

— Aşadar, dacă verificăm înregistrările telefonice, nu vom găsi nicio înregistrare a acestor apeluri?

— Nu.

— Aveţi dreptate, pentru că apelurile au fost făcute de la un telefon public, ceea ce ştiţi foarte bine, pentru că dumneavoastră le-aţi făcut. V-am găsit amprentele pe acel telefon public.

Simte cum i se scurge tot sângele din corp. Nu poate gândi limpede; nu se poate gândi cum să scape de-aici.

— Sunteţi îndrăgostită de Tom Krupp?

Brigid ezită fără să vrea, o fracţiune de secundă, luată prin surprindere de întrebare.

— Nu.

— El spune că da.

— Chiar așa?

Se simte zăpăcită.

— Ce-a zis?

— Spune că sunteți îndrăgostită de el. Spune că ați încercat să-l șantajați, că i-ați povestit că ați urmărit-o pe Karen în seara aceea, că ați văzut ce s-a întâmplat și că n-o să spuneți poliției ce ați văzut dacă face sex cu dumneavoastră. Este adevărat?

Brigid e furioasă. Cum *îndrăznește* Tom să le spună așa ceva, cum îndrăznește să pună așa problema! Cu siguranță că n-ar face așa ceva. Asta-i mâna detectivului, deformându-i cuvintele. Rămâne încremenită și nu răspunde.

— Karen Krupp spune că Robert Traynor era în viață când a plecat ea.

— Nu-i adevărat! strigă Brigid.

— Karen spune că a aruncat arma și mănușile lângă mașină și a plecat în trombă. Spune că probabil că dumneavoastră ați ridicat arma, ați intrat în restaurant și l-ați împușcat mortal pe Robert Traynor, iar după aceea ați dus arma acasă și mai târziu ați pus-o în garajul ei.

— Cum? gâfâie Brigid, șocată.

— Pentru că vreți s-o vedeți mergând la închisoare, fiindcă sunteți îndrăgostită de soțul ei.

Rasbach se apleacă până când fața lui se apropie de a ei.

— Știm totul despre aventura dumneavoastră cu Tom Krupp. Ne-a spus totul – toate detaliile.

Se uită la ea cu ochii ăia albaștri îngrozitor de pătrunzători.

— Și știm că v-ați furișat în casa lor și le-ați umblat prin lucruri. Amprentele dumneavoastră sunt prin toată casa lor. Știm că aveți o cheie.

Brigid spune cu șira spinării țeapănă:

— Astea-s aiureli. Aș vrea să sun un avocat.

Capitolul patruzeci şi şapte

Rasbach o lasă pe Brigid să plece, ştiind că probabil că primul lucru pe care-l va face va fi să-şi găsească un avocat şi că n-o să mai scoată nimic de la ea. Se întoarce împreună cu Jennings în biroul lui, ca să discute despre caz.

— Ce crezi? îl întreabă Jennings când se aşază.

— Cred că e o încurcătură nenorocită, răspunde Rasbach, arătându-şi frustrarea.

Rămân tăcuţi un minut. În cele din urmă, Rasbach întreabă:

— Cum ţi s-a părut Brigid?

— Cred că s-ar putea să fie ţicnită, cum zic soţii Krupp.

— Dar e o ucigaşă?

Jennings îşi lasă capul într-o parte.

— Poate.

— Şi asta-i problema.

Rasbach oftează adânc şi continuă:

— Tot mai cred că de fapt Karen Krupp l-a ucis pe Traynor. Nu cred povestea ei. Toată chestia aia cu amnezia… şi apoi, brusc, îşi aminteşte ce s-a întâmplat? N-o înghit.

— Nici eu.

— Interesant cum n-a avut nimic de zis Tom Krupp despre asta. Mă întreb ce crede el de fapt, spune Rasbach.

— Şi eu aş vrea să ştiu, zice Jennings. Săracul idiot, aştepta la râu în timp ce se întâmplau toate astea, fără să ştie nimic.

Rasbach dă din cap.

— Nu cred că nevastă-sa a fugit de Robert Traynor şi a aruncat arma şi că Brigid a ridicat-o, a intrat şi l-a împuşcat. Nu văd cum. Nu cred că Traynor ar fi lăsat-o pe Karen să plece şi nu cred că Brigid gândeşte suficient de repede ca să pună totul la cale. Cred că l-a împuşcat Karen, Brigid a văzut-o şi *apoi* a profitat de ocazie şi a luat arma pentru mai târziu.

Jennings aprobă gânditor.

— Procurorul districtual o să cedeze şi o să renunţe la acuzaţia de crimă împotriva lui Karen Krupp. N-o să prea aibă de ales. N-o să aibă argumente dacă erau acolo două persoane, ambele cu motive solide – şi avem dovezi plantate.

Jennings e de acord.

— O să scape.

— Una dintre femeile astea l-a ucis pe Robert Traynor. Cred că a fost Karen Krupp. Dar singurele care ştiu cu siguranţă sunt Karen şi Brigid.

Se uită la Jennings şi spune:

— Şi se pare că sunt îndrăgostite amândouă de acelaşi bărbat. N-avea cum să nu iasă o încurcătură.

— Mă bucur al naibii de tare că nu sunt în pielea lui Tom Krupp, zice Jennings.

*

Susan Grimes e un procuror federal competent. E inteligentă şi realistă şi de aceea Rasbach ştie că are în faţă o luptă dificilă.

I-a prezentat cu grijă toate dovezile. Acum stă la fereastră în biroul ei, privind-o cum stă rezemată pe scaunul din spatele biroului ei masiv. Jennings e aşezat în faţa ei. E momentul adevărului.

— Vă bateţi joc de mine, spune Susan Grimes.

— Din nefericire, nu, răspunde Rasbach.

— Credeţi că a făcut-o Karen Krupp, zice Grimes.

— Da, răspunde Rasbach. Îmi dau seama c-o să fie dificil de dovedit.

— Dificil de dovedit? Nici măcar nu merită încercat.

Oftează adânc, îşi scoate ochelarii şi se freacă la ochii obosiţi.

— Krupp are cel mai bun motiv – un mobil foarte solid. Ştim că a fost acolo; avem dovezi fizice care o plasează acolo şi mărturia beton a celeilalte femei, care a fost martor ocular. Cum ziceai că o cheamă?

— Brigid Cruikshank, răspunde Rasbach.

— Şi e clar că fugea de la locul faptei.

Rasbach dă din cap.

Procurorul îşi înclină capul într-o parte şi continuă:

— Dar avem amprentele lui Brigid pe uşa restaurantului. Soţii Krupp susţin că Brigid e îndrăgostită de Tom Krupp şi încearcă să-i înscenеze crima lui Karen Krupp. Ce dovezi au în sensul ăsta?

— Brigid nu recunoaşte că e îndrăgostită de Tom Krupp; n-a recunoscut nici măcar că au avut o aventură, spune Rasbach. Aşa că e cuvântul lui contra cuvântului ei. Dar amprentele ei sunt prin toată casa familiei Krupp. Şi mai e şi arma.

— Arma, spune procurorul. Asta-i marea problemă. E evident că nu soţii Krupp au pus-o în garajul lor. Şi se poate dovedi că Brigid a sunat să anunţe că era acolo, pentru că pe telefonul public se află amprentele ei.

Rasbach aprobă.

— Da.

— Şi a fost acolo, la locul crimei, aşa că *putea* să ia arma.

Se gândeşte multă vreme.

— Dacă Brigid ar fi lăsat lucrurile să curgă de la sine, dacă ar fi depus doar mărturie împotriva ei, am fi putut s-o prindem pe Krupp. Măcar dacă n-ar fi plantat arma. Arată că Brigid avea un mobil.

— Asta-i problema.

Grimes se uită tăios la Rasbach.

— Și ești sigur că nu există nicio dovadă că femeile astea două n-au clocit împreună planul? La un moment dat, erau prietene, nu?

— Da. Dar nu putem găsi nicio dovadă.

Procurorul clatină din cap cu regret.

— Nici măcar cel mai incompetent avocat n-ar avea probleme să apeleze la îndoiala rezonabilă în cazul ăsta, spune ea. Îmi pare rău, va trebui să renunțăm.

— Așa mă gândeam și eu c-o să spui, zice Rasbach și se uită mohorât pe fereastră.

Capitolul patruzeci şi opt

I se pare bizar şi minunat să fie acasă după toate neplăcerile din închisoare. Karen se delectează cu luxul de a fi singură, de a avea linişte, de a nu fi asaltată permanent de căutături ostile, mirosuri urâte şi mâncare îngrozitoare. Primele câteva zile acasă parcă ar fi cea mai reuşită vacanţă pe care a avut-o vreodată Karen. Doarme până târziu, face băi lungi, cu spumant parfumat, îşi găteşte mâncărurile preferate. Îi plac micile ei bucurii lumeşti; fusese un chin să fie privată de ele.

Şi apoi, mai e şi uşurarea. Nu-i mai atârnă deasupra capului acuzaţia de crimă. Tot mai are de-a face cu conducerea imprudentă şi acuzaţiile rezultate din falsificarea identităţii, dar astea sunt relativ minore, ţinând cont de situaţie. Se ocupă Jack Calvin de toate.

Uşurarea e… uluitoare.

Nu mai trebuie să-şi facă griji c-o vânează şi o ucide Robert Traynor.

Nu mai trebuie să-şi facă griji că Tom o să afle cumva despre identitatea ei falsă.

Nu mai trebuie să fie îngrijorată de intrusul din casa ei. Pentru că acum ştiu cine a fost. Şi n-o s-o mai facă. Au schimbat încuietorile. Au instalat şi un sistem nou de securitate, pe care o să-l ţină activat tot timpul, chiar şi când sunt acasă. E ceva neplăcut şi sâcâitor, dar trebuie făcut. Chiar şi cu ordinul de restricţie pe care l-au obţinut împotriva lui Brigid.

Cine respectă de fapt un ordin de restricţie?

Şi lucrurile dintre ea şi Tom merg bine. La început, i-a fost teamă că n-o să reuşească să treacă peste tot ce li se întâmplase. Lui Tom nu-i plăcuse că i-a mințit pe poliţişti, când a spus că-şi aduce aminte ce s-a întâmplat în seara aceea.

— De ce-ai făcut aşa ceva? o întrebase când rămăseseră singuri. Dacă nu-ţi aduci aminte, de ce nu le spui adevărul – *că nu-ţi aduci aminte?*

Era vizibil supărat.

— Am crezut că ar fi mai bine aşa, îi răspunsese ea. Am crezut că ne-ar fi de ajutor.

Tom se încruntase la ea.

— Nu-mi plac toate minciunile astea, Karen. *Urăsc* minciunile.

Fusese supărat, dar apoi procurorii renunţaseră la acuzaţii şi Tom pare să nu se mai gândească la asta. Nu ştie ce crede *cu adevărat* Tom despre cine l-a împuşcat pe Robert Traynor. Nu discută despre asta. Tom ştie că ea nu-şi

poate aduce aminte. Crede în mod clar că Brigid e dezechilibrată. Îi e frică de Brigid. Karen crede că Tom e convins că ea l-a împuşcat pe fostul ei soţ, înţelege de ce şi a iertat-o. De *ea* nu-i e teamă.

Pare s-o iubească încă pe Karen, chiar dacă e un alt fel de dragoste, mai precaută. Când s-au întors împreună acasă, când a ieşit ea de la închisoare, imediat ce au trecut pragul Tom a închis hotărât uşa în urma lor şi s-a întors grav spre ea.

— Vreau s-o luăm din nou de la zero, a spus.

Karen nu-l văzuse niciodată arătând mai serios ca atunci. Întinsese mâna şi o prinsese de braţe, îşi apropiase faţa de ea şi spusese:

— Fără minciuni. Promite-mi, Karen.

O strângea cu putere. Karen îl privise cu atenţie.

— Promit, Tom, fără minciuni. Jur, spusese ea.

— Acum s-a făcut lumină între noi, zisese el, şi aşa o să rămână şi în continuare. Pentru amândoi. Mereu.

— Da, promit, Tom, fusese ea de acord, cu lacrimi în ochi.

— Promit şi eu, spusese el, şi apoi o sărutase, apăsat şi profund şi lung.

În timp ce face ordine în bucătărie, Karen se gândeşte cât de furioasă trebuie să fie Brigid, stând peste drum, pe scaunul ei, cu lucrul în braţe, uitându-se la ei. Lucrurile n-au mers cum voia ea. Biata Brigid. Şi Karen a auzit că Bob a părăsit-o. Ce şoc trebuie să fi fost pentru Bob, să afle de la poliţie că soţia lui pândea cuplul de peste drum, intrând în casa lor când erau plecaţi, jucându-se de-a familia. Că se aflase la locul crimei în seara aceea. Că s-ar putea să fie o ucigaşă, şi că poliţia crede că a plantat arma în garajul familiei Krupp. Nu-i de mirare că a părăsit-o. E o ţicnită. Probabil că se temea pentru viaţa lui. Probabil că aşa ar şi trebui. Nu ştii niciodată ce-ar putea face Brigid.

Karen a terminat-o cu Brigid, cândva cea mai bună prietenă a ei. A eliminat-o din viaţa lor. Acum o să se simtă bine. În cele din urmă, e liberă.

*

Brigid stă în casa ei din ce în ce mai întunecoasă şi pustie. Se uită urât peste drum, la draperiile trase de la casa cu numărul 24 de pe Dogwood Drive. Se zăreşte o strălucire vagă în spatele draperiilor, o căldură, o bucurie la care ştie că ea nu va ajunge niciodată, indiferent cât de mult şi-o doreşte, indiferent cât de mult visează s-o obţină. Andrelele ţăcănesc violent – e amărâtă, furioasă şi răzbunătoare.

Se gândeşte obsesiv la tot ce s-a petrecut. Cel puţin a *rezultat* şi ceva bun din toate astea – Bob a părăsit-o. Fusese îngrozit când a aflat ce se întâmplase chiar sub nasul lui. Nu-i *acordase atenţie.* Poate că dacă i-ar fi *acordat atenţie,* nu s-ar fi întâmplat nimic. Totuşi, se bucură că a plecat.

Mare pagubă. Nu-i trebuie precauţia lui, dispreţul lui. Nu-i trebuie şosetele lui pe podea, periuţa lui de dinţi lângă chiuvetă, nu-i trebuie dezordinea lui, pretenţiile lui, prezenţa lui în casa asta. Câtă vreme plăteşte în continuare facturile, se bucură că a plecat.

E fericită să fie singură pentru moment. Dacă nu-l poate avea pe Tom, nu vrea pe nimeni altcineva. O să aibă răbdare.

*

Trec câteva săptămâni, iar vara se schimbă treptat în toamnă. Frunzele s-au făcut portocalii şi galbene şi roşii, iar aerul e răcoros, mai ales dimineaţa. Tom şi-a găsit un serviciu nou la o firmă de contabilitate rivală şi lucrează din nou în centru, într-o clădire de birouri înaltă. Face o treabă minunată ca expert contabil senior şi se întreabă ce şanse are să devină partener. Poate că la anul o să-şi facă timp să se apuce de golf.

Karen e din nou fericită, lucru pentru care Tom e recunoscător. Şi Tom e fericit, sau cât se poate de fericit acum, când a văzut ce-ţi poate face viaţa. Tom n-o să mai trăiască niciodată într-o bulă confortabilă şi plină de încredere, gândindu-se că n-o să se întâmple nimic rău. Acum ştie mai bine cum stau lucrurile. Îşi face uneori griji că Brigid o să-l înfrunte, c-o să iasă în fugă din casa ei, cu părul răvăşit tot, cu o expresie sălbatică, şi o să încerce să-i scoată ochii cu andrelele.

Aşteaptă să apară o pancartă pe peluza de vizavi. Acum, că Bob a părăsit-o, Tom şi Karen speră că acesta o s-o oblige pe Brigid să vândă casa şi să se mute într-o locuinţă mai mică, în altă parte. Tom îşi luase de două ori inima în dinţi şi-l sunase pe Bob la birou ca să-l întrebe ce au de gând cu casa. Dar Bob refuzase să preia apelurile. Uneori, se gândeşte la Bob, întotdeauna cu vinovăţie şi regret. Dacă familia Cruikshank nu-şi scoate casa la vânzare, Tom şi Karen s-ar putea să fie nevoiţi s-o vândă pe a lor. Cum ar putea sta vizavi de o femeie nebună care e obsedată de el? E tulburător. Tom ar vrea să se mute, dar în momentul ăsta nu se vinde nimic pe piaţă şi ar pierde mult. Mai bine să vândă familia Cruikshank, dacă tot divorţează. Aşa că Tom şi Karen stau liniştiţi deocamdată.

Nu e situaţia ideală.

Capitolul patruzeci şi nouă

Karen îl conduce pe Tom când pleacă la serviciu şi apoi se întoarce în bucătărie, să-şi termine cafeaua. E într-o dispoziţie optimistă. Azi se duce cu trenul la New York, să-şi ofere o zi de cumpărături.

Îşi ia geanta şi cheile şi îşi pune pe ea o jachetă de toamnă, după care armează cu grijă sistemul de alarmă. Studiază locuinţa peste drum. E ceva automat acum, privirea aruncată spre casa lui Brigid, să vadă dacă are cale liberă. Cu siguranţă nu vrea să dea nas în nas cu Brigid.

Karen ia un autobuz până la gara din centru. O să ia expresul până la New York. Îi place să meargă cu trenul. Unul dintre lucrurile care-i plac cel mai tare e să se uite la peisajul pe lângă care trece când trenul înghite kilometru după kilometru, şi să se gândească, şi să plănuiască, şi să viseze, îi place să-şi închipuie că s-ar putea duce oriunde, să fie oricine. Totdeauna a fost tentată de calea pe care n-a apucat-o.

Îşi cumpără bilet şi priveşte în jur, ca să se asigure că Brigid nu-i acolo, pe undeva, furişându-se. Tresare. Femeia de lângă revistele alea ar putea fi Brigid, îmbrăcată altfel? Se crispează toată. Femeia se întoarce, iar Karen îi vede profilul. Nu, e cu totul altcineva. Karen încearcă să se relaxeze.

În cele din urmă, îşi ocupă locul în tren, la fereastră. Azi nu e aglomerat, iar locul de vizavi de ea nu e ocupat. Karen îşi pune geanta pe locul liber, sperând să nu vină nimeni şi să vrea să stea acolo. Vrea să fie singură.

În ultimele câteva săptămâni, i-a revenit complet memoria, la început pe bucăţele, iar apoi dintr-odată. Acum poate privi în urmă, poate deschide cu ochii minţii uşa aceea murdară şi poate vedea cum se desfăşoară totul, aşa cum s-a întâmplat cu adevărat. Doctorul Fulton avea dreptate; a revenit, atâta doar că a durat.

Acum, priveşte peisajul trecând în viteză pe lângă ea şi se gândeşte la Tom, la cât de mult îl iubeşte, la cât de încrezător e el. Chiar nu-l merită.

E aşa de drăguţ că Tom crede tot ce-i spune. E aşa de protector – cavalerul ei în armură strălucitoare. Aproape crede că, dacă Robert n-ar fi deja mort, Tom s-ar duce după el, ar face-o pentru ea, aşa de indignat e de felul cum a maltratat-o Robert. Dar Karen nu-i femeia care să aibă nevoie de protecţia unui bărbat. N-a fost niciodată genul ăsta. E genul de femeie de care trebuie protejaţi bărbaţii. Gândul o face să zâmbească.

Îl iubeşte pe Tom. Îl iubeşte aşa de mult, încât e puţin surprinsă. Speră c-o să-l iubească aşa tot restul vieţii. Dar numai pentru că ea îl iubeşte, iar el o

iubește pe ea, nu înseamnă c-o și *cunoaște.* Oricum, ce e dragostea, dacă nu o iluzie măreață? se întreabă ea. Ne îndrăgostim de un ideal, nu de realitate. Tom o iubește pe cea care crede el că e ea. S-a dovedit că e remarcabil de adaptabil în privința asta. Ea îl iubește pe cel care crede ea că e el. Și ăsta e mersul lumii, își spune ea, privind pe geamul trenului, oamenii se îndrăgostesc și apoi nu mai sunt îndrăgostiți, pe măsură ce-și modifică percepția asupra realității.

Nu e victima nimănui. Nu este o victimă a abuzurilor sau a violenței conjugale și nici n-a fost vreodată. Ideea aproape c-o face să râdă. Ziua în care vreun bărbat ridică mâna asupra ei va fi ultima lui zi pe pământ.

Robert nu abuzase niciodată de ea. Fusese un bărbat destul de civilizat, nu extraordinar de bun, dar nici îngrozitor de rău. Însă ea știa că putea deveni violent dacă i se punea cineva în calea câștigului. Umbla cu genul ăsta de oameni. Și știa, în mod evident, să spargă o încuietoare. Nu fusese niciodată îndrăgostită de el. Tom e singurul bărbat de care a fost îndrăgostită vreodată. Nu, Robert fusese o oportunitate. Datorită lui Robert, are o cutie de valori la Chase Manhattan Bank din New York, cu mai mult de două milioane de dolari cash în ea. Colacul ei de salvare. Și acum el n-o să mai poată s-o găsească și să i-i ceară vreodată înapoi. E mort. Totdeauna a fost sigură că, dacă o găsește, o s-o omoare pentru banii ăia.

Își aduce aminte totul în timp ce privește pe geamul murdar, în drum spre oraș, își amintește cum l-a cunoscut pe Robert în Vegas, într-un cazinou. Era chipeș și ostentativ – avea bani și-i plăcea să-i cheltuie –, în timp ce ea n-avea deloc. S-a amorezat pe loc de ea. I-a spus că se ocupă cu antichități. Asta era adevărat, dar ea și-a dat seama destul de repede că afacerea cu antichități îi asigura o acoperire minunată pentru o altă activitate – spălare de bani în timpul liber. Karen nu-i toantă. A trăit cu el o vreme, privind cum își făcea el treaba. Uneori avea o grămadă de cash de pus în seiful de-acasă, ascuns în spatele unui tablou nefericit din dormitor. Nu-i spusese niciodată combinația. Pierduse luni întregi încercând s-o găsească.

Se căsătoriseră într-una dintre capelele alea îngrozitoare din Vegas, unde se căsătoresc oamenii triști și disperați, dar ei nu-i păsase, avea un plan. El voia să se căsătorească, așa că se căsătoriseră. Ea își făcuse dintotdeauna planuri pe termen lung. Așa ajunsese atât de departe. Numai când intră în panică o iau lucrurile razna. Și aflase asta din experiență.

Trăise cu Robert, fiind soția lui, trei ani de zile. Fusese atentă la tiparele de intrare și ieșire a banilor din seif. Până la urmă, descoperise unde era ascunsă o înregistrare cu combinațiile, pe care le schimba săptămânal. Apoi începuse să se ducă la Open Arms din Las Vegas, ca să-și construiască povestea de victimă a violenței conjugale. Pentru că atunci știa c-o să poată

scoate banii din seif, o să-i ia şi o să-l părăsească. Ştia că el n-ar reclama banii furaţi – nu avea cum. Dar nici nu voia să vină după ea din cauza lor. Şi-a planificat cu grijă aşa-zisa sinucidere şi reînvierea pe post de Karen Fairfield. Ştia că, dacă ar veni după ea şi şi-ar vrea banii înapoi, va trebui să-l omoare şi că, dacă ar fi fost prinsă vreodată, va trebui să-şi construiască apărarea ca victimă a violenţei conjugale cu mare grijă.

Dar n-ar fi trebuit să se ajungă la aşa ceva. Totul ar fi *trebuit* să fie în regulă. Îşi făcuse planuri exact pentru o astfel de eventualitate. Făcuse rost de o armă neînregistrată pe care avusese grijă să nu-şi lase niciodată amprentele. Şi avea mănuşile. Dacă nu şi-ar fi pierdut cumpătul în seara aceea, ar fi fost în regulă. Aşa cum a zis detectivul Rasbach – ar fi scăpat cu faţa curată după crimă, fără să-şi pună nimeni întrebări.

Dar fusese mult mai năucită decât se aşteptase când auzise glasul lui Robert în seara aceea. Şi, când ajunsese la momentul în care era faţă în faţă cu el şi trebuia să-l ucidă… nu fusese aşa de uşor cum crezuse. Nu fusese uşor deloc. Karen nu fusese niciodată o persoană violentă. Lacomă, da, dar nu violentă. Robert se uitase la ea foarte surprins când ridicase arma şi o îndreptase spre el. Îi tremura mâna; asta vedeau amândoi. Iar el n-a crezut că e în stare s-o facă. Nu putea s-o facă. A râs. Era cât pe ce să coboare arma când el făcuse un salt spre ea şi, panicată – nu intenţionase – a apăsat pe trăgaci. Şi după aceea încă o dată, şi încă o dată. Îşi mai aduce aminte reculul pistolului în mână, explozia gloanţelor în pieptul şi faţa lui, ce greaţă îi făcuse, mirosul mănuşilor de cauciuc când îşi dusese mâna la gură ca să-şi reţină voma.

Ce bine ar fi fost dacă n-ar fi intrat în panică! Dacă şi-ar fi păstrat calmul, ar fi putut să plece cu maşina şi ar fi aruncat arma în râu. Ar fi putut să strecoare mănuşile la loc în bucătărie şi să-i spună lui Tom o minciună simplă ca să-i explice unde fusese. Poliţia l-ar fi găsit pe Robert, şi-ar fi dat seama cine era şi ar fi aflat că soţia lui murise cu ani în urmă. Dar n-ar fi avut absolut nimic care să facă legătura între ea – Karen Krupp – şi moartea lui Robert. Dacă n-ar fi intrat în panică şi n-ar fi aruncat mănuşile şi n-ar fi avut accidentul ăla tâmpit.

Dacă Rasbach n-ar fi fost aşa de isteţ.

Şi dacă Brigid n-ar fi urmărit-o. Ăsta-i al doilea lucru care aproape că a distrus-o.

Nu se aşteptase.

Dar se rezolvaseră toate. De fapt, îi e recunoscătoare lui Brigid. Dacă nu l-ar fi dorit cu atâta disperare pe Tom, dacă n-ar fi urmărit-o şi n-ar fi pus arma în garaj, Karen ar fi încă în închisoare.

Iar acum Tom nu va afla niciodată adevărul, pentru că Robert e mort.

Karen e pe deplin fericită. Se duce în oraș să-și verifice cutia de valori și după aceea o să se ducă la cumpărături. O să-i cumpere un cadou lui Tom. Viața e frumoasă.

Îl iubește pe Tom și speră că povestea lor de dragoste o să dureze veșnic. Poate c-or să înceapă să încerce serios să facă un copil.

Va trebui să găsească la un moment dat o cale să moștenească o sumă mare de bani, în așa fel încât ea și Tom să se poată bucura cu adevărat de banii pe care i-a obținut cu așa mult efort – oricum, o parte din ei.

E sigură că o să-i vină ei vreo idee.

*

Singură în casa ei pustie, Brigid stă la fereastră și privește și așteaptă. Are răbdare. Singurul sunet e pocnetul andrelelor ei. E foarte supărată.

Știe că pe bărbatul ăla l-a ucis Karen – era și ea *acolo* –, și totuși a scăpat cu fața curată. A scăpat cu fața curată după o crimă, deși Brigid a spus adevărul despre ce a văzut și a auzit în seara aia. Și Karen a încercat să dea vina pe *ea, s-o* facă *pe ea* să pară vinovată. *Cum îndrăznește?*

Iar acum Karen are tot ce-și dorește. Nu numai că a scăpat de acuzația de crimă, dar îl are și pe Tom încă la degetul ei mic. Cel puțin așa pare. Dar poate că nu; e greu de spus de-aici. Brigid și-ar dori să fie o muscă în casa lor. Dar crede că Tom tot o iubește pe Karen, în pofida tuturor celor întâmplate. Cum mai poate s-o iubească, se jelește ea de una singură, cu inima bătându-i chinuitor, după tot ce-a făcut, după toate minciunile ei? E revoltător. *Cum poate să nu știe că e-o criminală? Cum poate s-o creadă?*

Brigid își dă seama că a greșit când a pus arma în garaj. Ar fi trebuit să lase lucrurile așa cum erau. Declarația ei de martor ocular ar fi fost suficientă. Iar acum Karen a scăpat și a umilit-o. A umilit-o în fața poliției, a soțului ei, a prietenilor lor, a tuturor. Acuzând-o *pe ea* de crimă, spunând că ea a pus arma acolo, că a pândit-o în casă. Acuzând-o de violare de domiciliu, obținând ordinul ăla caraghios de restricție împotriva ei.

În mod clar, Karen crede că Brigid nu e pe cât de deșteaptă e ea de fapt. Păi, or să vadă ei.

Brigid nu renunță și nici nu pleacă. Are un plan nou. O s-o facă pe Karen să plătească.

Și… are un secret. Brigid zâmbește și coboară privirea spre lucrușorul pe care-l tricotează cu cea mai mare grijă: un pulovăraș de bebeluș imposibil de mic, din cea mai moale lână, de culoarea fildeșului. Acum are de tricotat o grămadă de lucruri. O bonetă asortată și botoșei pentru puloverul din poală. Și tocmai a terminat pulovărașul galben pe care-l făcea pentru altcineva, dar renunțase la el cu câteva săptămâni în urmă, pentru că o înfuria să lucreze la el.

Acum n-o mai înfurie.

Brigid admiră pulovărașul adorabil din mâinile ei și-i crește inima. Ridică privirea spre casa de peste drum.

Totul va fi perfect.

virtual-project.eu